

Cầu Vồng Loang

Contents

Cầu Vồng Loang	1
1. Chương 1: Thiên Màu Trắng	1
2. Chương 2: Thiên Màu Đỏ	8
3. Chương 3: Thiên Màu Cam	27
4. Chương 4: Thiên Màu Vàng	38
5. Chương 5: Thiên Màu Lục	42
6. Chương 6: Thiên Màu Xanh	50
7. Chương 7: Thiên Màu Lam	59
8. Chương 8: Thiên Màu Tím	67
9. Chương 9: Hậu Ký	70

Cầu Vồng Loang

Giới thiệu

Thể loại: hiện đại đam mỹ, H văn, NPMột ông chú làm việc ca đêm lại trải qua chuyện đó cùng một anh thợ sửa ống nước

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cau-vong-loang>

1. Chương 1: Thiên Màu Trắng

Tự chương

Tôi là thợ sửa ống nước, giờ đang ở chung một nhà với một tên thiết kế màu sắc[1]. Này đừng có hiểu lầm, tuy là tôi nam hay nữ cũng đều chơi hết, nhưng mà cho tới giờ chưa hề nảy sinh chuyện gì với hắn cả đâu. Trời mới biết, sống cùng một tên kiến trúc sư có bao nhiêu là nhàm chán nào, hướng chỉ tôi làm việc ban ngày, còn hắn lại làm ban đêm. Ban đêm thì có màu mè nổi gì đâu, thế đủ thấy là người ta phải trầy trật kiếm miếng ăn đến mức nào rồi đấy.

Tôi thích ban ngày, nhưng mà tôi lại hay làm tình, cùng đủ loại người luôn. Có đôi khi là nam, có đôi khi là nữ. Thợ sửa ống thật sự là một công việc tuyệt vời không thể tả. Thường thường trong khoảng thời gian làm việc tôi có thể tranh thủ tự chiều chuộng sở thích cá nhân của mình được một tí.

Phùng Đức Long, chính là tên kiến trúc sư màu sắc kia, hắn luôn dùng biểu tình ghê tởm mà nói với tôi, cứ như thể tôi là cái của gì chẳng ra hồn người ấy. Hắn không đụng vào cái bát tôi ăn cơm, cũng chẳng mó vào phòng tôi lấy nửa bước, thật chẳng khác nào tôi là cái bánh mì mốc meo, còn hắn thì là miếng phô mai tinh khiết.

Dù rằng tôi thấy tức giận ghê, nhưng cũng chẳng muốn so đo với hắn làm gì. Có điều thỉnh thoảng hắn cũng thật sự quá trớn quá, tôi bèn thẳng thừng vạch trần sai lầm của hắn cho hắn. Ví dụ như là, hắn thường

xuyên thao thao bất tuyệt rằng màu sắc là một chuyên ngành khoa học huyền diệu, hẳn nói thế giới là do màu sắc tạo thành. Nhưng khi tôi chỉ vào một dòng trong sách cho hắn xem:

Ba yếu tố cấu tạo nên màu sắc, một trong số đó là HUE[2], viết tắt là H.

— Theo giáo sư nổi tiếng người Mỹ Munsell[3].

Có thể thấy rằng một trong ba trụ cột của thế giới chính là làm tình, mỗi lúc đó, y như rằng Phùng Đức Long sẽ đổ mặt tới tận mang tai, mắng tôi chỉ biết dung tục ý nghĩa tầm thường, tôi cũng kệ xác hắn.

Tôi có thể kể cho mọi người nghe một chút về cuộc sống của bọn tôi, đương nhiên những câu chuyện của cá nhân tôi sẽ khó tránh khỏi bơm thêm ít nhiều khoe khoang bốc phét, giống kinh Thánh thôi mà, do đó nó cũng chẳng có hại lắm cho việc đọc tiểu thuyết của mọi người đâu. Nếu như cô chỉ thấy hứng thú với màu sắc, tôi khuyên cô nên lặn sang mấy chỗ cho khoa học xã hội đi, ở nơi đây tôi chỉ có tiểu thuyết ái tình.

Phùng Đức Long bảo màu trắng là một trong ba màu trung tâm, tôi cho rằng hắn nói đúng, bởi vì màu trắng với tôi là thứ màu *** đẳng cực kỳ. Nó gần như dung nạp tất cả những màu sắc cơ bản khác, trộn với tím là thành tím, trộn với đỏ là thành đỏ, không hề có lấy một chút ứ ứ.

Cho nên chúng ta hãy bắt đầu từ màu trắng đi.

. /.

Chú thích:

Thiết kế màu sắc là vận dụng những kiến thức và kỹ năng chuyên nghiệp để thực hiện kết hợp các màu sắc và thiết kế, marketing và quy hoạch màu sắc, hoặc khảo sát và quản lý màu sắc, hoặc là nghiên cứu và tư vấn về màu sắc. Là một kiến trúc sư màu sắc, cần phải dựa vào những tính chất đặc thù để nhìn nhận thế giới màu sắc, biết cách nắm giữ và khống chế những quy luật biến hóa của màu sắc, để liên tục thuận lợi trong việc sáng tạo những thiết kế về màu sắc. .

2 + 3. Giáo sư Munsell:

Tên đầy đủ là Albert Henry Munsell (06/02/1858 – 28/06/1918) là một họa sĩ người Mỹ, giáo viên bộ môn Mỹ thuật, và là người phát minh của Hệ thống màu sắc Munsell.

Ông sinh ở Boston, Massachusetts, đã tham gia làm giảng viên của Đại học Mỹ thuật Massachusetts, và qua đời ở Brooklines gần đó.

Là một họa sĩ, ông được chú ý với các bức vẽ về biển và các bức chân dung.

Munsell nổi tiếng với sự phát minh Hệ thống màu sắc Munsell. Ông đã viết ba cuốn sách về nó: A Color Notation (1905), Atlas of the Munsell Color System (1915) và một cuốn được xuất bản sau khi ông mất, A Grammar of Color: Arrangements of Strathmore Papers in a Variety of Printed Color Combinations According to The Munsell Color System (1921). Hệ thống màu Munsell đã được công nhận quốc tế và là nền tảng để phát triển các hệ thống màu sắc sau này, trong đó có CIELAB.

-Hệ thống màu sắc Munsell: Trong phép đo màu sắc, Hệ thống màu sắc Munsell là về một không gian màu sắc, trong đó chỉ rõ màu sắc được định dạng bởi ba yếu tố: hue, value (độ sáng) và chroma (độ tinh khiết), được phát minh vào đầu thế kỷ XX và được thông qua bởi USDA.

-HUE: Một trong ba yếu tố cấu thành màu sắc. Mỗi vòng tròn Munsell được chia thành 5 màu chính: đỏ, vàng, xanh, xanh dương và tím; cùng với 5 màu sắc trung gian khác gần kề những màu chính. Cứ 10 cấp bậc lại được chia thành 10 cấp bậc phụ, do đó tổng thể có 100 cấp bậc. 2 màu cùng bậc phân loại và độ tinh khiết, sẽ đối diện nhau trong vòng tròn màu sắc, các màu bổ sung, và các màu trung tính, màu trộn sẽ có cùng cấp bậc.

CHƯƠNG 1: THIÊN MÀU TRẮNG

“Thưa Cha, con đến để xưng tội.”

“Hãy nói đi, con trai của ta.”

“Con là một thợ sửa ống nước. Ngày đó con đi ngang qua cửa nhà thờ, linh mục Luther liền gọi con lại, ngài nhờ con kiểm tra hộ ngài cái ống nước trong nội thất nhà thờ.”

“Cám ơn con đã làm hết thấy vì Chúa.”

“Linh mục Luther lúc đó đang chuẩn bị ra ngoài, ngài mặc một bộ lễ phục trắng tinh, nhưng mà cái kiểu áo đó thật là rộng mà! Lúc con sửa ống, bộ lễ phục màu trắng của ngài cứ lòa xòa trước mặt con. Xưa nay con vẫn luôn rất là kính trọng linh mục Luther, Cha cũng biết đó, linh mục tuy đã bốn mươi tuổi, thể nhưng vẫn thật là đẹp, tay chân thon thả, mái tóc vàng mềm mượt, mũi thẳng, hốc mắt còn có chút sâu trũng, ánh mắt chỗ đó bình thường thoát nhìn hiền lành và dịu dàng biết mấy, lại còn đong đầy bao nhiêu kiên nhẫn nữa. Con thích nhìn ngài chậm rãi giảng trên bục Thánh đàn, bộ dáng tràn đầy thần khí. Thế mà cái ngày nào đó ấy, ngài lại có vẻ đã mất đi tính kiên nhẫn của mình, cứ liên tục đi tới đi lui, ngay cả một cái liếc mắt sang con cũng không thêm có.”

“Lễ phục màu trắng thường là để dùng trong những nghi lễ chính thức, hay là linh mục phải vội vã đi cử tri một nghi thức quan trọng gì.”

“Con không cho là như thế, bên dưới tấm áo choàng của ngài ấy là trần như nhộng.”

“Sao con biết?”

“Con đã cúi đầu thấp lằm mà. Đúng đó, ngài ấy đi giày da đen, nhưng bên trên lại chẳng có cái gì hết.”

“Liệu có thể do cảm giác sai sót không?”

“Con đã kiểm tra.”

“Kiểm tra thế nào?”

“Con đặt linh mục trên Thánh đàn, rồi mới xóc bộ lễ phục trắng của ngài lên. Luther tuy không còn trẻ nhưng mà ngài ấy bảo dưỡng mình rất khá nha, móng ngài ấy trắng lắ, phân thân cũng nhỏ xinh mềm mại. Cha có biết không tay con cũng khá thô ráp, nên vuốt ve phân thân của ngài càng thấy nó non mịn biết bao. Mới nhìn phân thân cũng có vẻ nhạt, đầu đỉnh màu hồng phấn, một vẻ đẹp thanh khiết vô cùng.”

“Khụ~ này có thể bởi vì ông ấy là một tín đồ của Đạo mang tinh thần bảo thủ.”

“Con đồng ý, ngài ấy rất bảo thủ. Con bị ngài khơi lên lòng quan tâm mãnh liệt thật là mau mà, thế là muốn kiểm tra kỹ thêm một chút ngài bảo thủ ra sao. Con lấy tay xoa nắn phân thân của ngài, ngài rất nhanh liền cương.”

“Con chỉ dùng tay để xoa nắn thôi sao?”

“Không, thực ra con còn dùng miệng để liếm nữa. Con rê lưỡi dọc theo phân thân ngài đến tận linh khẩu, rồi đánh vòng đầu lưỡi ở đó. Hai chân ngài càng thêm run rẩy giữa không trung, đôi giày da màu đen vẫn còn chưa cởi.”

“Ông ấy đã bắn?”

“Không ạ~ nếu thế thì linh mục chẳng còn thanh khiết nữa đâu. Hơn nữa ngài ấy còn khóc to khiếp, la hét tên Thiên Chúa của ngài, cứ thế run rẩy dưới bàn tay thô ráp của con. Con nắm phân thân của ngài ấy cơ mà, cứ tưởng ngài ấy phải la tên con chứ, giờ con biết là con sai hoàn toàn rồi.”

“Linh mục cũng cần được an ủi.”

“Cha nói đúng, thưa linh mục. Cho nên con vén áo choàng của ngài ấy cao thêm nữa, lộ ra đầu ngực phần hồng. Con dùng đầu lưỡi để vỗ về chúng thẳng đến khi chúng nó đều biến hết thành màu đỏ.”

“Vỗ về thế nào, liếm ư?”

“Tất nhiên không chỉ có liếm rồi ạ. Con mút chúng, sau đó cắn. Dĩ nhiên con dùng răng nanh khê day nhéo đầu ngực linh mục, về sau con mới biết ngài ấy thích được vỗ về như thế lắm.”

“Tay con đâu, chúng không có gì để làm sao?”

“Tất nhiên không phải ạ, Cha quên mất tiêu rồi, con đang nắm phân thân của ngài ấy đó thôi, còn tay kia con đè lại linh khẩu của ngài, thế là con đã có thể tận tình hưởng thụ tiếng ngài ấy khóc kêu, ngài ấy không ngừng la hét, van cậu tha ta đi, trời ạ, con đúng là một kẻ mang tội mà.”

“Con sẽ không ngừng ở đó phải không?”

“Không, sao con có thể để cho linh mục Luther cảm thấy con là kẻ tội đồ cho được, con phải giúp ngài để chuộc tội thôi. Thế nên con trói chặt tay ngài trên Thánh giá bằng dây thừng con mang đi theo. Bởi vì con chưa cởi đôi giày da đen của ngài nên cũng không trói hai chân lại.”

“Nếu vậy chẳng phải linh mục sẽ bị rơi xuống ư?”

“Không ạ, con bắt chéo dây thừng qua ngực của linh mục, rồi lại bắt chéo qua hông, sau đó mới thắt nút ở phần đùi. Như vậy linh mục có thể cố định được trên Thánh giá, dù rằng nếu linh mục giãy giụa sẽ tác động đến dây thừng mở rộng hai đùi.”

“Linh mục đã bắn?”

“Chưa ạ, phân thân của ngài ấy trở nên thật thô to, linh khẩu đã nghẹn ứ dịch thể rồi, nhưng không có cách nào để bắn, thoát nhìn linh mục phải cần người đến trợ giúp đây.”

“Linh mục cũng là người phạm tội mà.”

“Cha dạy phải ạ, cho nên con quyết định phải trợ giúp linh mục một tay. Linh mục giương rộng chân, phân thân của ngài ấy dựng thẳng tắp, thế là con há miệng ngậm lấy phân thân ngài, nuốt đến mức nó chạm cả vào sâu trong yết hầu con. Con dùng cổ họng con ma xát đầu đỉnh ngài ấy. Đầu tiên là con ma xát, sau đó linh mục thét chói tai, cái hông co rúm lại. Như vậy dây thừng đã giúp ngài ấy rất nhiều nha, mỗi khi ngài ấy đưa sâu vào miệng con, dây thừng sẽ mạnh bạo siết lấy đầu ngực ngài, rồi ngài thét chói tai co rụt lại, rồi lại thẳng đứng, rồi lại rụt lại...”

“Linh mục đã bắn?”

“Vâng, thứ chất lỏng của ngài ấy phun trong miệng con. Bởi phân thân của ngài đứt trong miệng con quá sâu, nên con chỉ có thể nuốt hết xuống.”

“Cám ơn con đã cống hiến.”

“Không ạ, không ạ, không cần cảm ơn ạ, con cũng được thù lao mà.”

“Tay linh mục đang bị buộc chặt, ông ấy làm thế nào để trả công cho con?”

“Không vấn đề gì hết, chân ngài ấy đang mở rất rộng. Cha biết đó, sau khi con giúp linh mục xong, hạ bộ của con như là bị lửa đốt, phân thân con cứ như muốn xé toang quần ra ngoài rồi, thế là con cũng chỉ có thể thả nó ra.”

“Nó lớn chừng nào?”

“Khoảng mười mấy cm ạ.”

“Chúa ơi, nó thật lớn.”

“Bởi vậy linh mục đã bị kinh hãi, ngài cầu xin con thả ngài, nhưng mà nhan sắc ngài mê người quá mức, con không thể nhét được cái gì vào lỗ tai.”

“Vậy sao con biết ông ấy bị kinh hãi?”

“Giày của ngài đã bị đá văng đi, con nhặt lên giúp ngài ấy đi vào.”

“Con thật cẩn thận. Linh mục Luther cần đôi giày đó lắm.”

“Cha dạy phải. Con cũng đã nghĩ thế. Tiếp theo con ôm lấy hông ngài, Chúa ơi, con không ngờ hông ngài lại rắn chắc đến thế, đây co giãn, sờ mấy lại mịn thật thích, với cả nói thật ra bằng cái mốc tuổi này của ngài ấy, thật sự ngài ấy cũng chẳng được tính là béo đâu. Con có thể chạm đến cột sống kéo dài đến tận rãnh hông của ngài.”

“Con cứ thế cắm thẳng vào ư?”

“Chỉ sợ là vậy. Lúc ấy con vô vùn hừng phần, cả người đều nóng bừng, đầu óc cứ ong ong. Mặt sau của ngài lại vừa nóng vừa trơn, ép lấy con nhanh khiếp, không có động sau của thiếu nữ nào nhanh được như ngài ấy, con dựng thẳng phân thân tiến vào trong mông ngài, cảm giác toàn thân cứ như bị điện giật, co rút không thể dừng. Con cố hết sức tiếp xúc với cái mông, khiến cho cả cây Thánh giá rung rung không ngừng, thế mà nó vẫn không có bị rơi, đúng thật là chắc chắn.”

“Linh mục sẽ tha thứ cho con.”

“E là không đâu ạ. Đầu linh mục mồ hôi đầm đìa, mớ tóc vàng của ngài bết chặt trước trán, mồ hôi theo ***g ngực ngài ấy, chảy đến trên bụng, đọng ở trên nhúm lông chỗ đó, nhìn thoáng qua thật là giống cây cỏ ướt đọng sương sớm biết mấy; bởi vậy trơn thêm nhiều, con vọt đến mà gần như chẳng phải cố sức tẹo nào. Đến nỗi càng về sau, con càng động càng tốc độ, ngài ấy khóc thét, gào chói tai.”

“Gào cái gì?”

“Ah... Ah... Cứu mạng...”

“Bao nhiêu lâu?”

“Khoảng hơn bốn tiếng thì phải ạ. Lúc con đi qua nhà thờ là tầm giữa trưa, rồi chữa ống nước trong một tiếng. Kế tiếp đặt linh mục lên Thánh đàn ước chừng bốn, năm phút gì đó, làm khẩu giao thay ngài hơn bốn mươi phút, rồi lúc thao xong linh mục, chuông trong nhà thờ vừa vắn gõ.”

“Sau đó con ra khỏi nhà thờ ư?”

“Không ạ. Con giúp linh mục quét tước nhà thờ một chút, bởi sau bốn rưỡi là thời gian các con chiên sẽ đến.”

“Thông thường thì sau đó linh mục sẽ giúp các tín đồ xưng tội.”

“Vâng, linh mục Luther vẫn làm tròn trách nhiệm của một linh mục, ngài luôn dốc hết khả năng để giúp giáo chúng xếp ưu giải hạn. Ngày ấy đến xưng tội chính là bà Lâm. Cha có biết chuyện một năm trước Lâm lão gia cưới bà về nhà không? Người khác đều nói Lâm lão gia đã tám mươi tuổi sắp chết mà vẫn còn có rước nốt bà Lâm tươi trẻ vào cửa mới được. Ấy là bởi vì bà có một bộ ngực đầy đặn lắm cơ. Mặc dù Lâm lão gia tám mươi tuổi rồi đấy, nhìn đến bộ vú cỡ bự kia, cũng chẳng muốn kiêng dè gì, thế nên quyết tâm cưới bà về bằng được.”

“Ông chồng ít vợ luôn luôn không yên ổn.”

“Cha dạy chí phải, thừa linh mục. Bà Lâm vừa mới vào, con đang trốn ở nội thất thấy bà luôn. Nói thật lòng thì, bà cũng chẳng đẹp lắm, da chẳng trắng mà là cái màu vàng mật của người Á châu, bộ ngực rất là nhô, bà lại còn mặc một bộ lụa mỏng tối màu, ít vải. Cho nên dù con đứng ở xa cũng thấy ngay được núm vú thâm thâm của bà. Con khó hiểu ở chỗ vì cái gì quần áo trên người ít ỏi như thế, mà mũ trên đầu lại kín bưng, dưới mũ còn có một cái khăn che mặt, gần như che khuất hết cả mặt của bà.”

“Các phu nhân thượng lưu đều thích loại mũ này mà, trông có vẻ quý tộc, lại có thể ngăn cản ít nhiều ánh nhìn thất lễ.”

“Hóa ra là để ngăn cản những ánh nhìn thất lễ. Thảo nào lúc bà ta khẩu giao thay linh mục, cũng không chịu cởi mũ. Lúc đó con chỉ mãi lo kinh ngạc thì ra bà Lâm chẳng phải là đến xưng tội.”

“Phân biệt gì chứ, chẳng phải đều động đầu lưỡi giống nhau ư?”

“Cha nói thế làm con tỉnh ngộ. Quả nhiên giáo chúng đều thích đến xưng tội, có sự chỉ dẫn của Cha quả thật có thể vơi đi không ít nghi ngờ mà.”

“Bà Lâm và linh mục Luther thì có thể hiểu được, vì sao bà ấy lại tình nguyện khẩu giao với con?”

“Dĩ nhiên ạ, ban đầu bà Lâm chỉ định làm cho linh mục Luther thôi, nhưng mà linh mục lại vừa mới bị con thao, có vẻ hơi bất lực xiu xiu. Ngài ấy ngồi trong phòng xưng tội, bà Lâm ghé vào giữa hai chân ngài,

nhưng Cha biết đó, một tay bà còn phải giữ khăn che mặt, một tay thì động chạm phân thân của linh mục. Thất lưng của linh mục vừa phải hoạt động dữ quá, co lại thật chậm, bà có vẻ lấy làm muộn phiền.”

“Này quả thật là vấn đề lớn.”

“Con không muốn linh mục bị khó xử, thế là bèn đi ra...”

“Con trai, chẳng lẽ con là vì muốn giúp linh mục ư?”

“Không hẳn ạ. Lúc con thấy bà Lâm quỳ rạp trên mặt đất, cái mông của bà cong lên, cái quần bằng lụa mỏng trượt xuống, phơi ra cái mông cũng màu mật ong đậm và tròn xoe của bà. Một cái quần chữ T màu đen lọt vào trong khe mông, cứ thế làm cho thân dưới của bà mặc mà như không mặc. Một cái mông trắng trơn như thế không ngừng ngo nguẩy, con nghĩ với thằng nào cũng đều là rất có lực hấp dẫn cả thôi.”

“Trước mặt Chúa quan trọng nhất là phải trung thực.”

“Con nhầm rồi, linh mục à.”

“Chúa sẽ tha thứ cho lỗi lầm của con. Sau đó thì sao?”

“Con đi thẳng qua đó, ôm lấy cái mông của bà, một tay kéo luôn cái quần chữ T của bà xuống. Mới đầu bà ấy cũng hơi giật mình, thế nhưng khi lưỡi con len vào âm đạo của bà, bà cũng chỉ bắt đầu rên rỉ. Hai tay con cũng lột luôn cái quần lụa mỏng của bà xuống, xoa nắn vú của bà, da của bà trơn mịn màu mật ong, nhìn trông như một tấm lụa màu café nhàn nhạt.”

“Bà ấy kêu rất lớn?”

“Lúc đó thì chưa, bà Lâm là một phu nhân quý tộc rất chi dè dặt mà, hưởng hồ môm bà còn đang ngậm phân thân của linh mục Luther nữa. Bà ấy nức nở, bám lấy thất lưng linh mục, nước bọt trong miệng cứ thế trào ra không ngừng, hết như bên dưới, ướt át trơn mềm, chửi trách các nhà văn đều yêu quý mà nói rằng phụ nữ đều được làm bằng nước. Lưỡi của con xoay tròn càng lúc càng nhanh, bà ấy càng nức nở tợn, cái mông cũng lay động dữ dội.”

“Con hình như quên mất linh mục rồi?”

“Đó là do lúc ấy linh mục vẫn còn hờ hững. Khi con lại móc phân thân ra, thống tiến vào âm đạo bà Lâm, linh mục có vẻ hăng hái thêm ít nhiều. Vì con đâm vào bà Lâm rất mạnh, cơ thể của bà càng không ngừng dốc về phía trước, nghĩa là phân thân của linh mục cũng chiếm được rất nhiều kích thích nha.”

“Linh mục cũng tham gia à?”

“Oh~ vâng. Linh mục quỳ gối trước mặt bà Lâm, dè vai của bà lại, cố sức tiến vào trong môm bà. Kỳ thật linh mục chỉ cần nắm tóc bà ấy là có thể rồi, có điều bà ấy lại không chịu cởi mũ, linh mục cũng chẳng còn cách nào khác mà phải chiều theo ý bà ấy thôi. Cách này cũng hay, mỗi lần linh mục đâm vào, con lại đâm qua, tiết kiệm được kha khá sức lực, chúng con càng làm lâu hơn, giữa chừng con và linh mục còn hoán đổi vị trí. Cả ba người đều lợi không ít, nhất là bà Lâm.”

“Cảm giác thẳng vào môm bà Lâm ra sao?”

“Chúa~ Cái thông đạo đó thật là khiến người ta suốt đời khó quên mà~ Ngay lúc đó linh mục gần như đã tiến vào gần hết, ngài rã rời đâm vào bà Lâm từ đằng sau, cái mông hai người chạm vào nhau phát ra tiếng động. Dương vật của con cũng cắm rất sâu trong cổ họng bà, ngay cả như vậy, con cũng phải khoe tất thấy phải chăng đều nhờ vào công lao tài năng bẩm sinh của bà Lâm mất.”

“Các con đã lộng bao nhiêu lâu?”

“Lúc con kết thúc, xấp xỉ đã là sáu rưỡi rồi. Bởi vì khi con nhận được một cái tin nhắn từ gã bạn cùng phòng Phùng Đức Long của con, bà Lâm có vẻ bất mãn con vừa trong miệng bà vừa nhoay nhoáy bấm tin nhắn, thế là con chỉ có thể lui sang một bên.”

“Cái tin nhắn đó không phải là bảo con về ngay đó chứ?”

“Một cái tin nhắn nhầm chán đến cực điểm ạ. Cha cũng nghĩ nó nhầm chán thì phải hiểu nó nhầm chán đến mức nào rồi đấy. Con rõ ràng là đang làm một chuyện cực lạc đến vậy mà, thật là khó chịu~”

“Linh mục và bà Lâm cũng kết thúc?”

“Oh~ không ạ. Linh mục lật người bà Lâm lại, ôm lấy đùi bà, điên cuồng mập hợp với bà. Cái tư thế này mới ban đầu làm bọn họ có hơi ngắc ngứ, đôi giày da đen của linh mục suýt nữa đã bay cả mũ của bà Lâm. Có điều họ đều là người thông minh, rất nhanh tìm được vị trí để gót chân với đầu.”

“Bà Lâm lúc này kêu ư?”

“Vâng, kêu to lắm, rên rồi lại rỉ. Linh mục ra sức trên đầu nhũ đầy đặn bà Lâm, đầu nhũ vểnh lên, đôi chân thon dài màu mật nước cuốn lấy đôi chân trắng của linh mục, lay động theo từng động tác của linh mục, đen trắng rõ ràng, cực kỳ giống các nữ thần trong các bức bích họa của nhà thờ nha. Chỉ là giữa hai chân các nữ thần thì có vải che, còn giữa hai chân của bà Lâm lại là đùi của linh mục.”

“Nói vậy bà ấy quần rất chặt?”

“Vâng, hai người họ xoắn cùng một chỗ, chẳng khác gì bánh quai chèo[1]. Cơ thể của bà Lâm giữ rất chặt, con có thể nhìn thấy cái bắp chân tròn của bà, mà vú của bà lại quần theo căng chân linh mục. Cái mông của bà không ngừng lê lét trong đùi non của linh mục, khiến cho linh mục muốn ngừng cũng không xong.”

“Đây thật là một khó khăn cho linh mục.”

“Cha nói đúng. Dầu sao linh mục cũng đã cho con lâu như vậy, rất có ít người có thể tái chiến tiếp như ngài lắm. Đó là lý do linh mục đã lấy tay đi thỏa mãn bà Lâm, ngài cầm chân của bà Lâm tách ra xa, gác trên lưng mình, rồi dùng tay vắn về âm bộ của bà Lâm. Con thật sự công nhận linh mục đã làm quá tốt phận sự của mình rồi.”

“Con vẫn một mực đứng một bên quan sát ư?”

“Không xem hết đâu ạ, con cãi nhau qua tin nhắn với Phùng Đức Long làm bà Lâm không hài lòng, cho nên con phải về sớm.”

“Rốt cuộc thì điều gì đã làm con bất an, con trai?”

“Khi con đặt linh mục lên Thánh đàn, xốc áo choàng của ngài lên, liền nảy sinh ý định cưỡng bạo ngài ấy trong đầu. Mặc dù con biết Chúa đã dặn đàn ông thì không được quan hệ bất chính với nhau, với đàn bà cũng thế, vì như vậy rất là khó chấp nhận được.”

“Ý của Chúa là đàn ông làm tình không cần phải lén lút, giống như làm với đàn bà thôi con, nếu không mới khiến kẻ khác chán ghét.”

“Chúa ơi~ thì ra ý của Chúa cũng có thể hiểu như thế.”

“Có được lời giải thích cho đòi hỏi của mỗi một con người, đó mới là ý nghĩa ban đầu của Thánh kinh.”

“Linh mục, Cha đã giúp con thông suốt.”

“Con hãy cảm tạ Chúa đã chỉ đường cho con.”

“Thưa linh mục, dưới áo choàng của Cha vẫn trần trụi như vậy à?”

“Con có thể kiểm tra.”

“Cái phòng xưng tội này thật đúng là bé mà~”

“Rồi lát nữa chúng ta càng có thể dán vào chặt hơn.”

“Chúa ơi~ linh mục, vì sao Cha lại ăn mặc chính tề như vậy?”

“Chúa cũng đâu có lặp lại quá trình sáng tạo của mình.”

“Không sao hết, linh mục à, vì con cũng đang trần như nhộng mà.”

2. Chương 2: Thiên Màu Đỏ

CHƯƠNG 2: THIÊN MÀU ĐỎ

“Thật là tức chết mà.” Trong phòng pha trà, thư ký chủ tịch – Lý Gia Duy, tay bưng tách trà mà mặt thì phờ phờ phần nộ, cái miệng xinh đẹp của cậu ta đặt phịch lên mặt bàn, đôi chân thon dài một cái co lên, một cái duỗi thẳng.

.

“Câu chuyện gì vậy?” Tôi khẽ nhắc cặp kính đen trên mũi, xoa xoa cái đầu đau như búa bổ mà kiên trì hỏi han.

.

Trời mới biết, hôm qua tôi cong đuôi với một cái đồ án thiết kế, vốn sau khi quăng ra bưu điện rồi, tôi ngỡ có thể được một lát ngơi nghỉ. Ai dè vừa tờ mờ sáng lại bị lão thủ trưởng béo ị gọi đến gào rú lại phải vác cái mắt quầng thâm đi làm.

.

“Ngày hôm qua đi ăn cơm với mấy cha khách người Nhật, hần dám đòi tôi tiếp rượu mới sợ! Phùng Đức Long, anh nói xem, cái tên Nhị Thế Tổ đó liệu có đáng giá để Gia Duy tôi không được phát huy khả năng đúng nghĩa, phải làm thư ký cho hần không chứ? Màu học, kiến trúc học, hần tài giỏi nổi miếng nào? Mẹ kiếp giỏi cái chym*!”

.

Tôi xấu hổ lắng nghe, trời đất chứng giám, tôi và Gia Duy vào Giản thị, đồng tâm hợp lực suốt mười năm ròng, cậu ta vốn đâu phải kẻ thô tục. Nước da của Gia Duy là một màu mật, sống mũi cao thẳng, lông mi cong, cặp mắt tròn, thoát nhìn thì có vẻ chỗ nào cũng xuất sắc, nhưng không phải chỗ nào cũng người người kinh diễm. Cô nàng Anna bên Bộ kế toán còn bảo, thực ra vẻ gợi cảm của Gia Duy là một loại gợi cảm âm thầm.

.

Lúc Gia Duy uống nước, ánh mắt tôi không tự chủ được dừng ở phần dưới của cậu. Gia Duy không thích mặc quần relax, mà lại ưa quần bó bó hơn, thế là thành ra, mỗi khi cậu ngồi xuống, tôi gần như có thể thấy cả cái quần tam giác bên trong đũng quần cậu, cùng với cả ‘cái gì đó’ đang được lớp quần bao bọc. Tôi rõ ràng biết đâu không nên có những ý niệm xấu xa như vậy, nhưng lại không thoát khỏi ảo tưởng, tưởng tượng rằng tôi thay Gia Duy xoa nắn phần thân cậu, làm cho cậu chẳng thể khống chế được hơi thở của mình, rồi tôi mới đặt cậu trên mặt bàn bóng loáng đó, từ đằng sau mạnh bạo làm trên gò mông cong của cậu. Thường thường nghĩ đến đây, tôi đều phải liu mạng tu nước lạnh ừng ực, nếu không tôi thật sự sẽ khó kiềm chế nổi mà nhào đến Gia Duy.

.

“Gia Duy, người không tiền không quyền, ờ, ờ, hướng chi tình hình kinh tế hiện tại thẩm bát đến vậy rồi, giá đất xuống dốc không phanh. Chúng ta còn có thể trơ mắt ở Giản thị, hàng tháng đi lĩnh lương khá vậy. Đừng nói là tiếp rượu, mà tiếp giường cũng có khi là lãi đấy.”

.

“Tiếp giường thì may ra tôi còn ít nhiều tình nguyện, dù sao hần ta cũng da mềm thịt mịn lắm, không kém là mấy so với đàn bà đâu.” Gia Duy tỏ ra lạnh nhạt.

.

Tôi há hốc mồm, Gia Duy hôm nay chắc chắn là điên rồi. Tôi ngó tới cửa thấy có bóng người đang đứng đó, kia không phải Nhị Thế Tổ Giản Duy mà Gia Duy nói thì là ai. Hần mặc một bộ đồ Âu đắt tiền, đương nhiên, ông chủ thì nhìn qua phải có khí chất cao quý. Gương mặt Giản Duy trắng nõn diễm lệ, quả nhiên so với con gái còn hơn, mỗi tội biểu tình trên gương mặt đó đều khiến ai ai nhìn vào đều rét run lấy bầy.

Hiển nhiên hắn đã nghe trọn mấy lời lung tung của Gia Duy rồi. Tôi không định bị chịu liên đới với cậu ta mà phải cuốn gói đâu, bèn phớt ra bộ mặt cầu xin.

“Á, tan rồi.” Gia Duy nhắc cái đồng hồ Corum[1] trên tay, kệ nó là hàng giả, nhưng nó là do Tú Lệ tặng, cho nên Gia Duy vẫn thoải mái mà đeo, chẳng sợ ai chê cười.

Giản Duy xoay người đi rồi, mà tôi thì hơi do dự, không đem chuyện ban nãy Giản Duy đi ngang qua kể cho Gia Duy nghe. Có lẽ Giản Duy không tới nỗi nhỏ mọn như vậy, thực tế ông chủ nào mà chả bị người ta nói xấu sau lưng, cần gì để ý mấy lời đó của Gia Duy cơ chứ.

“Tôi phải đi đón Tú Lệ!” Gia Duy nháy mắt phải với tôi, “Đừng có nhớ tôi quá đó!” Dứt câu liền hấp tấp chạy đi. Gia Duy mê người, cậu ta 100% là dị tính luyến, điều này khiến cho tôi một chút cơ hội thử nghiệm cũng không có được.

Sau đó tôi mới ý thức háng của mình đã sưng sắp bục cả quần rồi, hồi rồi tôi vẫn lụi cụi đứng che sau cái bàn mới không để Gia Duy phát hiện. Tôi cọ xát vào cửa tủ dưới bàn, tưởng tượng đó là cái mông Gia Duy, và tôi thì đang ra sức thao cậu.

Mà Gia Duy thì, cậu ta vừa bị tôi đâm cho lắc lư lắc lư, trong miệng phát ra không rõ, “Ah... Ah, trời ạ... Sướng quá... Ah ah ah...”

“Gia Duy, tôi cũng thích lắm, được làm cậu như vậy, thật là hạnh phúc.” Tôi mơ mơ màng màng cọ xát vào cửa tủ.

“Khụ!”

Lập tức tôi bị tiếng ho kia làm cho bừng tỉnh lại, chờ đến khi tôi ngoái mặt lại liền đối diện ngay với một khuôn mặt âm trầm, tôi sợ tới mức đầu óc *** đục bay biến hết mất tiêu.

“Chủ, chủ tịch Giản!” Ai mà ngờ Giản Duy trở lại cơ chứ, tôi gù lưng chân nam đá chân chiêu đi theo bên người hắn.

Lòng tôi nặng nề ôm theo cả mớ công việc rời khỏi tòa cao ốc Giản thị, rất khó nói trước được rằng những việc to nhỏ liên tiếp xảy ra ngày hôm nay liệu có khi nào làm tôi bị sút thăng căng khỏi Giản thị hay không. Từ tận lương tâm tôi nói tôi là quý trọng công việc này lắm, không tính đến địa vị làm ở Giản thị thì, những hình thức vận hành của nó cũng biến tôi thành như một thằng otaku[2] ngu muội vậy. Chế độ làm việc của Giản thị cực kỳ linh hoạt, trên cơ bản chỉ cần anh đảm bảo được phần công việc của anh, nhất là những nhân ở Bộ thiết kế, nó cũng không bắt buộc anh cả ngày phải chết dí trong văn phòng. Không phải vậy vật trong văn phòng, tôi sẽ không phải bị nhìn thấy Gia Duy, rồi lại ảo tưởng sẽ cưỡng cậu ta lần thứ một nghìn, lần thứ một vạn. Lại nữa, tiền lương của Giản thị, tôi là tôi cần cái số tiền đó lắm cơ, tôi vừa mới thanh toán xong kỳ khoản một năm, vẫn còn một món nợ tám trăm nghìn, nếu không có cái xấp tiền lương hậu hĩnh đó của Giản thị, thật tôi chả biết lấy đâu ra tiền để trả nợ? Càng nghĩ, đầu tôi càng ướt đầm đìa.

Di động tự nhiên réo, là cha thủ trưởng béo phệ của tôi.

.

Không ngờ quyết định đã xuống nhanh nhường vậy, tôi run rẩy đưa tay bấm nghe, “Alô ạ?”

.

“Làm cái trò gì mà máy kêu gần ngày trời mới nghe hả, chú mày lại ngủ đấy à, Phùng Đức Long?” Lão béo như thường lệ, vừa mở miệng đã mắng rần rần.

.

Còn chưa đợi tiếng đáp máy ập ứng của tôi, lão ta đã ra vẻ chẳng hứng thú gì với cái đề tài vừa nãy, lão thao thao bất tuyệt, “Ngày kia có buổi trình diễn các mẫu thời trang mới, là buổi trình diễn mùa xuân năm nay của Yves Saint Laurent[3], coi như chú mày hên, mai chú nộp bản thiết kế màu lên đi, phong cách lần này của Yves Saint Laurent và số màu sử dụng ta đã đặt trên bàn làm việc của chú rồi ấy ~”

.

“Hên á, mai?” Tôi sắp xỉu tới nơi rồi

~.

“Sợ giề chó, nom chú chả có tiền đồ gì, sẽ có Lý Gia Duy giúp chú!”

.

Nghe được có Gia Duy giúp, lòng tôi ổn định lại không ít, trước mắt Gia Duy sẽ không bị điều sang văn phòng thư ký. Cậu ta là trụ cột của Bộ thiết kế, cũng tháo vát lắm, không đếm xuể đã mần ngon biết bao nhiêu hạng mục vừa cấp bách lại vừa tầm cỡ.

.

Tôi ngồi trước bàn tròng mắt nhòm đồng tài liệu. Màu chủ đạo của trang phục năm nay chính là đỏ và trong suốt. YSL[4] xưa nay nổi tiếng với phong cách nhả nhặn, là thiên đường cho các thực nữ, Stefano Pilato[5] giờ cũng chuyển nghề theo con đường ***y quyến rũ hay sao?

.

Màu đỏ, một trong ba màu cơ bản, trong sắc phổ[6] thì là có bước sóng dài nhất, tượng trưng cho đam mê, dục vọng, tao nhã, xa xỉ.

.

Trang phục màu đỏ trong suốt, tôi nghĩ tới nó được mặc trên người Gia Duy.

.

Dưới ánh đèn chiếu lập lòe khi sáng khi tối của sàn T, Gia Duy mặc bộ YSL màu đỏ đi catwalk, nào đầu ngực ẩ ẩ hiện hiện, nào cái đó đó chỉ nhìn thấu một nửa, thật là ngập tràn dã tính và đói khát.

.

Tôi chà xát ngón tay vào mặt bàn, ừ, tôi đẩy Gia Duy nằm trên sàn T, ánh sáng chớp chớp tắt tắt phả trên gương mặt cậu, cậu ta liếm môi, mời gọi tôi hoan lạc cùng. Cách lớp trang phục trong suốt tôi liếm ngực cậu, cách lớp quần tôi vuốt ve cái đó của cậu, đến nỗi miệng cậu phát ra những tiếng ừ hử. Cái loại âm thanh này chưa ngợp đói khát lẫn hấp dẫn, đèn chiếu nóng như thường ngày, chúng nướng cho cả người tôi bốc sôi lên, Gia Duy cũng thế. Tôi ngắm nghía giọt mồ hôi chảy dọc cần cổ phơi ngửa của cậu, giọt mồ hôi trong suốt theo mỗi một động tác nuốt nhỏ bé của Gia Duy mà lóng lánh. Tôi cắn lấy cổ Gia Duy bằng miệng, ngậm hết cả cái hầu kết hơi nhô ra. Rồi sau đó kéo thẳng quần Gia Duy từ trên đùi xuống, không gì khác chính là chiếc CK[7] màu đen của cậu ta, đồng thời đè nghiêng Gia Duy mạnh mẽ đưa đẩy phía mặt sau cậu. Tôi điên mất thôi, người dưới thân cũng điên mất thôi, có hơn cả trăm người đang theo dõi tôi làm Gia Duy. Rồi bọn họ vuốt ve cho nhau, đưa đẩy, cả một tập thể cùng quan hệ, ba, bốn người thành một nhóm, cả móng lẫn miệng đều không nhàn rỗi.

.

“Thật sự là quá điên rồ, quá sướng... Ừh... Ừh... Ah ah...”

.

“Tik ling ling...” Tôi hoảng sợ, tỉnh táo lại giữa cơn cuồng tưởng, cố gắng dè dè cái dục niệm dậy sóng mãnh liệt trong lòng lại, run run bắt lấy cái điện thoại.

.

“À lố?”

.

“Tôi nè ~ Gia Duy nè ~ Tôi quên xừ mất không mang cái thẻ chó má đó rồi, anh xuống mở cửa cho tôi được không?”

.

“Ồ... Là Gia Duy à, ờ ờ, tôi xuống ngay!”

.

Tôi cúp điện thoại, chạy lút cút đến chỗ thang máy mở cửa cho Gia Duy. Cửa Giản thị đều là hiện đại, chỉ có thể sọc điện từ của nhân viên làm việc mới có thể quét mở được cửa.

.

Mái tóc Gia Duy ướt sũng, ôm lên cái trán đầy đặn của cậu, trộn với nước da bóng loáng màu mật nước và con ngươi sâu đen... Thoạt nhìn cậu ta thật là giống một con nai con.

.

“Thiệt tình, không ngờ mưa to đến thế ~ Tôi còn quên không mang ô theo, đã thế còn quên thẻ, may là anh đến trước, bằng không tôi chỉ có thể đợi mưa mà về thôi.” Gia Duy vùng vằng trong lúc cùng tôi đi vào thang máy.

.

Lúc ấy tôi mới chú ý đến chiếc áo trắng của Gia Duy sũng nước rồi, chỗ đầu ngực cậu nhô nhô như ẩn như hiện, ngay tức khắc mặt tôi liền đỏ bừng bừng. Tôi đánh móc một cú sau gáy Gia Duy, hung hăng đặt cậu ta trên vách thang máy, xuyên qua lớp áo liếm ngực cậu. Mới đầu cậu ta liều mạng phản kháng, nhưng, cơ thể rất nhanh mềm nhũn, miệng vô thức buột ra những tiếng rên rỉ. Tay tôi sấn sổ kéo khóa quần cậu, xoa xoa nắn nắn cậu kêu càng dữ dội hơn. Gia Duy tất nhiên chịu không nổi khiêu khích của tôi. Tú Lệ dẫu sao cũng là một cô nàng khôn khéo, nhà cửa xe cộ còn không thấy đâu, làm sao có thể cho Gia Duy hạnh phúc đích thực được.

.

Xoa nắn lên xuống hai, ba lần nữa, Gia Duy liền bắn, tôi dùng sức lật cậu, lột quần cậu tới tận mắt cá chân, nâng một chân cậu lên rồi mới lấy dịch thể trên tay bôi trơn cho lỗ sau cậu, tiếp theo gấp gấp rút rút moi ra phân thân lúc bấy giờ đã căng sưng lắm rồi, một hơi vọt vào đằng sau của Gia Duy mà đâm rút.

.

“Ah... Ah... Phê quá.”

.

Dìng!

.

“Phùng Đức Long, anh ngây ra cái gì thế hở?”

Tôi mở choàng mắt, thấy Gia Duy đứng ở cửa thang máy ngoắc ngoắc tay về phía tôi. Tôi bèn đẩy gọng kính, cụt hứng bước về hướng Gia Duy.

.

“Xui vô cùng tận, cuối tuần rồi mà vẫn phải làm tầm này!” Gia Duy cúi kính nãy giờ, chỉnh chỉnh lại thắt lưng quay qua bảo tôi, “Pha cho tôi tách café với!”

.

Tôi nhún vai đi pha café cho cậu chàng ướm thê thảm đến nỗi dọa chết người.

.

Hồi trước Gia Duy không ít lần làm ca đêm, liều lượng café bình thường đã chẳng còn tác dụng với cậu ta nữa, kỳ thật tôi cũng nghi ngờ café liệu có còn tác dụng gì với cậu ta hay không.

.

“Nếu không thích thì còn làm làm gì!”

.

“Vì anh á! Sao có thể thấy anh em toi mà không nỡ đưa tay ra kéo anh em chớ!”

.

“Nhẹ lòng đi!” Tôi buồn cười nói, “Tôi cũng thôi rửa rồi, cậu không tắt yếu phải biết anh em cậu toi rồi đâu. Thiếu tiền à, hửm?”

.

Gia Duy nhận lấy cốc café cỡ bự từ tay tôi, há mồm uống mà không trả lời.

.

Tôi rất đồng cảm Gia Duy, cậu ta thiếu tiền còn kinh khủng hơn cả tôi nữa, nếu không cậu ta cần gì phải kiếm hai chức mà chạy tới Bộ thiết kế để làm tăng ca.

.

“Đám cưới với Tú Lệ thế nào rồi?”

.

“Không có nhà thì đám cưới nổi gì?!” Gia Duy uể oải đáp, “Chả lẽ bắt Tú Lệ theo tôi ra đường ngủ chốc?”

.

“Mấy năm nay cậu cũng kiếm được không ít cơ mà? Vẫn liều mạng thế sao?”

.

Gia Duy lúng búng chút ít, rồi lại lảng đi.

.

“Gia Duy, thật ra tôi cũng còn một ít...”

.

Nhưng lời tôi còn chưa nói xong, Gia Duy đã hết làm việc làm việc, nửa còn lại của câu nói tôi cũng không nói tiếp nữa, Gia Duy không thích nhất là phải nhận bố thí từ kẻ khác.

.

Gia Duy cũng đeo kính, thật ra cậu ta bị cận nhẹ, nhưng không thích bị vướng víu kính, thành ra chỉ khi làm việc cậu mới đeo, cảnh này khiến cho nét dã tính khiêu gợi của Gia Duy thoáng nhìn càng thêm đậm nét vài phần.

.

Nhưng cái đậm nét đó càng châm ngòi dự niệm của tôi với Gia Duy, tôi cười trên cơ thể Gia Duy mà tùy ý giày vò, thao cho cậu ta muốn ngừng mà không được. Nghĩ đến đó, tôi hít thật sâu một hơi, phía đó nhất định là phía mặt Gia Duy thở ra.

.

“Anh nhóm người mẫu đây đây à?”

.

“Ừa phải!”

.

“Vẫn là Samuel!”

.

“Chắc tại độ rày không có triển lãm nước hoa nữa!” Tôi phân vân tiếp lời, Samuel ở buổi trình diễn nước hoa M7[8] lần trước của YSL có thể nói đã thành kinh điển, diễn xuất dạn dĩ tỏa thể chính diện, nằm nghiêng thoải mái, đường cong cơ thể lơ đãng phơi bày, cái vẻ gợi cảm xuất thần ấy làm tôi phải khắc chế dữ dội mới không thủ *** trong văn phòng với đồng ảnh ọt cảnh diễn đó.

.

Gia Duy khẽ nở nụ cười, hỏi, “Anh định dùng gì làm chủ đạo?”

.

“Màu đỏ, yêu điểm gợi cảm, phối với màu vàng thì quá tầm thường, đẹp nhất là nên phối với đen.”

.

“Sai! Anh có biết Samuel[9] là nhân vật như nào trong Kinh Thánh hay không?”

.

“Là...”

.

“Là nhà tiên tri của người Hebrew[10]. Cho nên chủ đạo lần này tôi muốn dùng màu tím, có thể mới làm nổi bật được hàm nghĩa model Samuel mà YSL sử dụng, bởi vì đó là sự gợi cảm huyền bí!”

.

Đúng đến chuyên môn là bao giờ Gia Duy cũng nói đến hốn hở, chuyên quyền lại tài phiệt, cậu đã nói vậy lẽ dĩ nhiên là phải xài tím rồi. Sau khi bắn thử màu vừa xuất ra, hiệu quả lại tuyệt đến thần kỳ, đỏ và tím, cái loại thị giác cường liệt thể này khiến con người ta hoàn toàn thoát ly với thực tại, lóa mắt, điển nhã, tùy tính, mê hoặc, lại mang theo cả sức bí ẩn khó có thể thoát bằng lời nói, làm cho người hoàn toàn bị tò mò và cuốn hút.

.

“Quá ư là... một moooooooo!” Gia Duy gục xuống bàn.

.

Tôi liếc mắt qua đồng hồ, thế mà đã hai giờ đêm rồi đây.

.

“Về thôi!” Tôi gọi.

.

“Ôi, tôi không về đâu, ngủ chưa được ba tiếng đã lại phải dậy đi làm rồi! Anh không biết cái tên biến thái kia lúc nào cũng dòm lom lom tôi ý, không ngày nào là không phiền phức tìm tôi! Nếu không phải tiền lương Giản thị sộp, tôi đã xin thôi việc từ đời tám hoánh rồi.”

.

“Gia Duy này...” Tôi chần chừ lại gọi.

.

“Ơi?”

.

“Chủ tịch Giản lý do gì cứ gây khó dễ với cậu thế nhỉ, hình như bọn cậu rầy rà không nhỏ?”

.

Gia Duy nằm gục trên bàn không có hé răng.

.

“Cậu tính ngủ đây thật đấy à?”

.

Gia Duy tựa mình vào bàn làm việc, tháo kính xuống nói, “Tôi ngủ tạm một đêm ở đây, ít ra có thể được ngủ nhiều hơn một tí.”

.

“Ồ trong này dễ cảm lạnh lắm!”

.

“Cũng chả phải ngủ lần đầu, cả tuần này cũng ngủ thế hơn hai lần rồi, yên chí, về đi! Nhớ tắt đèn hộ tôi nhé, để đèn hành lang là được rồi!”

.

Gia Duy ậm ừ nói xong, rất nhanh tiến vào mộng đẹp.

.

Tôi nhìn thân mình mảnh dẻ nằm dài trên bàn làm việc của Gia Duy, một chân co lên kê trên máy tách, chân kia lại tùy tiện duỗi thẳng. Như vậy, đùi cậu giống như đang mở ra, tôi thẳng thút tham lam ngó nghía vào chỗ đó.

.

Gia Duy đặt một tay trên bụng, tay còn lại thì để bên đầu, cạnh đó là đôi kính mắt.

.

Tôi tràn trề ác niệm nghĩ bên tay cậu là dây máy vi tính, mà Gia Duy luôn luôn chỉ cần ngủ là y như kiểu bị đánh đến bất tỉnh nhân sự. Năm đó cậu ta đang ngủ ở ký túc xá, tôi với đám đứa học sinh khác nâng cậu ta để dưới mưa, cậu ta vẫn ngon lành ngủ được đến năm phút sau mới tỉnh.

.

Tôi chỉ muốn nhẹ nhàng nhấc cái tay đang đặt trên bụng cậu lên, buộc chặt lại bằng dây máy vi tính. Thế rồi tôi có thể ung dung tụt quần cậu, đưa cả người cậu chuyển lên lưng chừng, như thế thì đầu cậu có nỗ lực giãy giụa đến đâu cũng chỉ có thể để mặc tôi làm nhục.

.

Tôi nghĩ vậy còn có cả một loại rung động, tôi ôm theo cái cơn rung động này tiến vào thang máy, rồi mới trông thấy cửa thang máy mở ra.

.
Tôi nghe gian kể bên ‘Ding’ một tiếng, chừng như cửa thang máy mở.

.
Đêm hôm khuya khoắt như này, ai đến văn phòng cơ chứ, tôi bước vội vài bước, chỉ kịp thấy một bóng đồ Âu đen đen.

.
“Giễn, Giản Duy!” Tôi chấn động, có sao hẳn lại xuất hiện trong này.

.
Láng máng mơ hồ, tôi đi về phía cửa lớn, lại bất ngờ thấy bảo an cửa đang giám sát phòng, kệ thấy gió táp mưa sa.

.
Một khắc nọ tôi chợt có linh tính, tôi vội đến chỗ thang máy nhìn con số đang biến đổi, bảy, tám, chín, mười, mười một, mười hai ngừng... Giản Duy đang ở Bộ thiết kế của bọn tôi.

.
Tự dưng tôi không dám đi thang máy nữa, tôi bèn mở cửa cầu thang thoát hiểm một hơi phi lên tầng mười hai, có lẽ là vì chạy gấp quá, tôi cảm giác như phổi đều rơi rụng hết.

.
Tôi guồng chân mở cửa thoát hiểm, lén lút quay trở về Bộ thiết kế, chậm chậm đẩy cửa ban công, từ khe cửa nhòm sang bên đó.

.
Gia Duy vẫn vô tư nằm ngủ, cậu tựa thể hoàn toàn chẳng hay biết Giản Duy đang ở trên đỉnh đầu tỉ mỉ quan sát cậu. Văn phòng chỉ có ánh sáng hắt vào từ đèn hành lang, thế nên Giản Duy trong mập mờ thoát nhìn như là một bóng ma đứng thẳng.

.
Giản Duy từ tốn gỡ chiếc cravat đắt tiền trên cổ hẳn xuống, dùng một tốc độ đồng dạng vẩy trối lấy hai tay Gia Duy. Tim tôi nảy lên thình thịch nhanh gấp đôi thường ngày, tôi thừa nhận cái kiểu này có vẻ lịch lãm hơn so với tôi, nhưng mà cũng nên nhớ không phải ai cũng bảnh bao gọn gàng như Giản Duy đâu mà.

.
Áo Gia Duy bị bành rộng, một tay của Giản Duy chậm rãi vuốt ve bộ ngực cậu ta, hoặc như là đang suy tư chuyện tình gì đó. Sau đó hẳn mới cúi thắt lưng bên hông Gia Duy, thô lỗ gạt quần Gia Duy xuống đó chính là chuyện tôi vẫn muốn, nhưng mà lại không dám làm.

.
Bấy giờ dẫu Gia Duy có là người chết thì cũng phải tỉnh lại, ắt cậu ta bị giật mình lắm, tôi khỏi cần nhìn mặt cậu ta cũng rõ.

.
“Giễn, Giản Duy, anh làm trò gì thế, anh điên rồi à?!”

.
Gia Duy tội nghiệp, đến giờ phút này mà cậu còn không biết người ta làm gì ư, đương nhiên là cưỡng bức cậu rồi.

“Cường bức em!” Quả nhiên Giản Duy lạnh te nói thế.

.

Ba chữ ấy trong nháy mắt thiêu đốt máu trong cơ thể tôi cuộn cuộn tới điểm sôi, tôi bắn khoản liệu có nên gọi điện thoại báo cảnh sát, nếu không muốn hê chuyện lên nổi thế thì gọi điện báo cháy cũng được.

.

Thế nhưng giữa cơn miên man tôi giác ngộ, thực chất xe gì cũng sẽ chẳng đến đâu.

.

Hai Duy trong phòng tựa hồ đã giằng co, chính xác là Gia Duy đang vùng vẫy, tay chân cậu không ngừng đập vào máy tách, mọi thứ có trên bàn đều bị cậu ta ẩy hết xuống đất cả.

.

Phải nói, Giản Duy bình thường trông nho nhã thư sinh, ai dè đâu hấn lại dũng mãnh đến thế, Gia Duy quả thực là trơ mắt nhìn hai chân mình bị hấn hời hợt tách ra.

.

Tôi dán chặt vào khe cửa nín thở tập trung mà nhìn, chỉ sợ vuột sót mất một chi tiết nào lúc đó.

.

Gia Duy bắt đầu lớn tiếng kêu, chuyện này vốn đâu dễ dàng, Gia Duy rất kiêu hãnh, đồng thời cũng rất sĩ diện.

.

“Kêu to nữa lên!” Giản Duy cười lạnh, giọng nói của hắn bật run nhẹ nhẹ, như là cũng đang đạt tới cảm xúc.

.

“Con chó điên!”

.

Có thi thoảng Gia Duy không biết nhìn nhận tình hình cho lắm.

.

“Chửi hay thật!” Tôi thấy Giản Duy đút ngón tay vào mắt sau của Gia Duy, Gia Duy liền hét to một tiếng, tiếng hét ấy nói là đau đớn, chẳng thà nói ấy là tiếng kêu kinh hãi của Gia Duy.

.

“Rốt cuộc anh muốn gì?” Gia Duy run giọng hỏi, “Nếu anh muốn đuổi tôi khỏi Giản thị, ngày mai tôi sẽ lập tức xin thôi việc.”

.

“Đuổi?” Giản Duy hình hích cười, “Không, sao tôi đuổi em được kia chứ, em vẫn ở Giản thị, không được phép đi đâu hết cả.”

.

Tia chớp rạch xé bầu trời bên ngoài, ánh chớp rọi sáng văn phòng bùng tối, tôi có thể thấy rõ mồn một nỗi sợ trong đáy mắt Gia Duy, cái sự hoảng loạn này lại gây cho người ta ham muốn xâm phạm cậu ta tức khắc.

.

Tôi nuốt một ngụm nước bọt, Giản Duy đã rất lịch sự lấy cái áo của hắn ra rồi, một đường cầm thẳng vào lỗ nhỏ của Gia Duy, tôi nghe thấy Gia Duy hét văng thảm thiết, một tiếng thét ấy lại khiến cho phân thân tôi lập tức cứng đờ.

.
Tôi thấy Giản Duy thuần thực thao Gia Duy, từ góc độ của tôi chỉ có thể chạm mắt được nửa thân trên của Gia Duy, cả người cậu chỉ còn sót lại duy nhất chiếc áo, toàn cơ thể bị Giản Duy liên tục va chạm.

.
Ngay cả quần Giản Duy cũng lười cởi, chỉ là hai tay đưa bấp dùi Gia Duy tách đến góc độ lớn nhất, tận tình hưởng thụ cậu.

.
Tôi vừa theo dõi, vừa lấy tay thò vào trong quần xóc xóc, cảm thụ cơn kích thích đồng dạng, cái gã đang xâm phạm Gia Duy không phải là Giản Duy, gã là chính tôi đây này. Tôi đang chôn trong thân thể co rúm của Gia Duy, vênh tai nghe tiếng rên rỉ phun ra từ miệng cậu thật y như là đang thống khổ.

.
Kính khủng, sỉ nhục, đau đớn đã tước đoạt ý thức Gia Duy, hai phiến môi cậu ngoại trừ tiếng rên bật ra vì những đợt va đập, còn lại dường như đã lâm vào trạng thái nửa ngất. Có điều vẫn không hề ảnh hưởng gì đến hưng trí tiếp tục làm nhục cậu của Giản Duy.

.
Hắn lật dùi Gia Duy lại, thay đổi một tư thế khác, từ đằng sau làm cậu ta.

.
Tôi nắm phân thân đang nóng lên của mình, cũng bắt chước tư thế hưởng thụ, đến tận khi Giản Duy phát ra những thanh âm thỏa mãn, dịch thể của tôi cũng văng vẩy đầy lên tay. Tôi thỏa mãn tựa vào bức tường, đây là lần đầu tiên tôi được lên cao trào dưới sự kích thích của Gia Duy.

.
Giản Duy kéo quần, cởi gỡ đôi tay bị trói của Gia Duy, rồi mới thắt lại chần chu dải cravat kia lên cổ, cứ thế hắn lại trở về thành thiếu gia Giản thị bảnh bao gọn gàng.

.
Tôi ngó hướng Giản Duy đi ra, cuống quýt trốn trở về trong lối thoát hiểm.

.
Tiếng nện chân của Giản Duy hướng về phía thang máy, nhưng khi bước chân ấy đến trước lối cửa thoát hiểm thì dừng lại, ngay tại thời khắc tim tôi tưởng chừng như muốn vọt ra, hắn lại đi tiếp, tôi phát giác toàn thân mình túa đấm mồ hôi lạnh.

.
Nghe được tiếng thang máy đóng cửa rồi, tôi mới lê lét đôi chân nhũn như con chi chi chạy khỏi, khê khàng đẩy cửa ban công, Gia Duy đang co quắp tại đó, đột nhiên lấy tay đánh vào máy tách, thế rồi khê nấc lên nức nở. Mãi hồi lâu sau, tôi mới thấy cậu ta khó nhọc ngồi dậy trên bàn, kéo quần lên, động tác đơn giản vậy thôi lại làm cho Gia Duy luôn sốt sắng phải cố gắng mãi. Tôi dán sát vào cánh cửa, cố mở tròng hai mắt ra, chỉ buồn nỗi Gia Duy không có quay người lại, đâm ra nửa thân dưới của cậu ta tôi vẫn không có được nhìn thấy rõ ràng.

.
Tôi ngẫm nghĩ, lại bò vào thang máy về, ‘Ding’ một tiếng xong, tôi thoải mái bước vào văn phòng.

.
“Gia Duy?! Cậu bị sao thế này?” Tôi bật đèn, sắc mặt tái nhợt của Gia Duy vẫn khiến tôi dù biết rõ mười mươi cũng muôn phần hoảng sợ.

“Phùng Đức Long... Tôi, tôi bị Giản Duy cưỡng hiếp!” Gia Duy nghẹn ngào kể.

.

Tôi kinh hoàng, có chút ngập ngừng, tôi còn tưởng với tính tình của Gia Duy, cậu ta sẽ cấp cho tôi một cái đáp án khác. Tôi không nghĩ cậu ta nói cái chuyện đáng thẹn này nói với tôi.

.

“Là... thật?” Tôi chấn động, nói như thể không tin đây là sự thực.

.

Gia Duy run lấy bầy.

.

“Cậu định thế nào đây?” Tôi đỡ Gia Duy dậy, giúp cậu ta ngồi xuống ghế, thế nhưng Gia Duy vừa nhấc ngồi xuống ghế, đã đau đến nhảy dựng lên.

.

“Tôi phải kiện hắn! Tôi phải báo cảnh sát, đưa điện thoại đây cho tôi!” Gia Duy khản giọng quát lớn.

.

“Gia Duy... Cậu phải ngẫm kỹ lại, kể cả cậu có báo cảnh sát, cậu cũng không kiện được hắn đâu!”

.

“Lý do gì mà không, tôi có nguyên vẹn chứng cứ...” Trên mặt Gia Duy lộ ra biểu tình nhục nhã, dấu vết sự hưởng thụ của Giản Duy khẳng định một tí tẹo cũng không rơi sót trên người Gia Duy, tôi bỗng có một luồng điện chạy qua người, theo phản xạ liếc mắt sang một cái nửa người dưới của Gia Duy mà tôi vẫn chưa từng được một lần nhìn thấy.

.

“Gia Duy, kể cả cậu có kiện hắn, cậu cũng chưa chắc có thể gây khó dễ gì được cho hắn, cậu nên nhớ nước mình không có định tội cưỡng hiếp đàn ông, nhiều lắm cậu cũng chỉ có thể kiện hắn tội vũ nhục mà thôi! Phạt tiền ba mươi nghìn, Gia Duy cậu muốn dùng ba mươi nghìn này để loan báo cho cả thiên hạ cậu bị đàn ông cưỡng hiếp ư? Hơn thế bằng thế lực Giản thị, sau chuyện này họ có thể khiến cho cậu không xin nổi việc ở đâu nữa, cậu sẽ còn kinh khủng hơn so với chết!” Gia Duy vẫn đang cắn răng, tôi chậm chậm nói đến trọng điểm, “Cậu cũng muốn để Tú Lệ biết cậu bị Giản Duy cưỡng sao?”

.

Thân thể Gia Duy lập tức mềm oặt xuống, cậu ta bưng kín mặt, tôi thuận tay ôm cậu ta vào lòng, trong ngực tôi cậu ta sẽ sàng bật khóc.

.

Tôi dọn dẹp văn phòng xong rồi dìu Gia Duy từ từ đi ra ngoài, Gia Duy gần như lết từng bước một để mà đi. Giản Duy thật là hung hãn, gây thương cho Gia Duy đến nỗi vậy, tôi trầm ngâm suy nghĩ, nhưng không phải như thế, Gia Duy thế mà lại đang vòng trên vai tôi, tựa vào đầu tôi, và tay tôi còn đang khoác trên vòng eo mềm mại của cậu nữa.

.

Tôi hợp tình hợp lý đưa Gia Duy về nhà mình, nhìn dáng vẻ Gia Duy sau khi tắm táp mỗi một nằm ngủ trên giường tôi, tôi có một sự lớn lao thỏa mãn, vừa định thò tay vào quần thư giãn một hồi, bất giác phát hiện quyển nhật ký của tôi đang sờ sờ trên mặt bàn làm việc, trên đó viết rành rọt *** ý tôi đối với Gia Duy.

.

Tôi hoảng sợ, chuyện quái quỷ gì thế này? Gia Duy đối với tôi mà nói chính là bí mật tổ chẳng nhát, cho nên tôi vẫn rất dè chừng cất giấu quyển nhật ký. Tôi kích động toan giật quyển nhật ký lại, lại trông thấy có một hàng chữ viết vẹo vẹo xiên xiên:

.

Nếu anh sớm lừa *** hoặc là mê *** hoặc là ép *** Gia Duy, sẽ không bị hận anh ta như bây giờ.

.

“Thối hoắc, tôi yêu Gia Duy!” Mặt tôi bởi cơn giận phùng phùng mà sôi tới đỏ rực, cái thằng sửa ống chết tiệt kia, tự tiện mò vào phòng người khác, xem trộm nhật ký của người khác, không có tổ chất vô cùng tận. Tôi luống cuống nhét ngay nhật ký vào ngăn kéo, cẩn thận khóa lại, lại lo lắng kiểm đi kiểm lại cái ngăn kéo chán chê, tới tận khi tôi tin chắc là nó đã được khóa kỹ lưỡng. Tiếp đến là cái chìa khóa, tôi liên tục mò mẫm mấy nơi liền, cuối cùng giấu nó vào giữa đồng bút vẽ lộn nhồn tôi mới thoáng yên tâm.

.

Gia Duy bất thành linh mở mắt, tôi bị cậu ta dọa sợ, dè dặt hỏi, “Chuyện gì vậy?”

.

“Băng ghi hình! Băng ghi hình trong văn phòng!”

.

Tôi mới chớm nghe đã hiểu ý Gia Duy, tuy rằng tầm tối camera trong văn phòng thường là bị tắt đi, nhưng cũng khó nói lắm. Tôi nghĩ đến bên ngoài tòa nhà là một dãy phòng theo dõi thẳng tuột bảo toàn, trong lòng vảng chút lạnh lẽo.

.

“Đừng nghĩ ngợi nhiều, cậu thừa biết tối đến là văn phòng tắt camera! Chả nhẽ Giản Duy chịu để cho cả lũ người xem quá trình hấn bạo lực cậu chắc?”

.

Gia Duy thở hắt ra, ngã lại về giường, tôi nhìn bàn tay cậu ta nắm gắt gao, ngủ thật lâu sau vẫn không hề lỏng bớt.

.

Mọi chuyện y chang tôi đã lường, đêm đó văn phòng chẳng những có camera, mà Giản Duy còn lấy cả băng thu hết toàn bộ quá trình đi rồi.

.

Hấn dùng cách này để uy hiếp Gia Duy, làm cho Gia Duy không thể không khuất phục hấn.

.

Loại chuyện này có một lần kiểu gì cũng sẽ có lần thứ hai, rồi lần thứ ba, rồi sau là thành thông lệ.

.

Hiện tại ngày ngày tôi vẫn đi làm, cứ lúc nào rồi là chạy đến văn phòng hành chính trên tầng mười tám.

.

Này là lợi ích nhận được từ Giản thị về chế độ làm việc cùng với diện tiếp xúc rất rộng rãi của nhân viên thiết kế.

.

Mỗi một ngày, tôi chỉ muốn được chứng kiến Giản Duy kêu Gia Duy đưa café vào phòng, thế rồi tấm rèm sẽ được buông xuống, chỉ biết thời gian đưa đồ ăn của Gia Duy lại tới rồi. Bây giờ lỡ tai tôi trở nên thính

lắm, gần như có thể nghe được từ bên trong tiếng Giản Duy va đập với Gia Duy, cùng tiếng Gia Duy đang dần nén rên rĩ.

.

Tôi mừng tượng Gia Duy ngã trên bàn làm việc, quần bị kéo tụt đến tận mắt cá chân, mà Giản Duy thì ở đằng sau thao cạo.

.

Hoặc nữa là cậu ta cởi quần, hai chân giăng ra, chậm chậm ngồi xuống đùi Giản Duy, cậu ta ngo ngoáy cái eo, để cho Giản Duy ngồi hưởng thụ cậu. Nhưng theo hiểu biết của tôi với Gia Duy thì, cái kiểu tư thế này chắc là xác suất không lớn lắm.

.

Chẳng qua bàn làm việc của Giản Duy lại cực kỳ lớn, hần hoàn toàn có thể gạt hết đồ đạc xuống đất, đẩy ngã Gia Duy lên bàn rồi tận tình làm cậu. Rốt cuộc là kiểu gì nhỉ? Thành ra đã có lúc tôi mạo hiểm tới bên, tiếp cận văn phòng Giản Duy, chỉ là để nhìn xem mặt bàn hần loạn bậy những gì. Nhưng mà lần nào cũng thấy nghiêm chỉnh, áng chừng hầu như hần chỉ dùng cùng một loại tư thế làm Gia Duy, khó trách bây giờ Gia Duy bắt đầu cũng mặc quần đen rồi, một là dễ cởi, hai là có dính dịch thể cũng không dễ bị nhìn ra.

.

“Tôi muốn giết hần!” Gia Duy run rẩy trong phòng pha trà, ngay cả cốc café cậu ta cũng còn cầm chẳng nổi, chất lỏng bên trong đều rót ra ngoài.

.

“Gia Duy...” Tôi khuyên nhủ, “Cố nhịn nốt đi, biết đâu vài ngày nữa là hần chán ngấy cậu!”

.

Tôi ngắm nghía gò mông tròn lẳn của Gia Duy, đôi chân dài thẳng tắp, trong lòng tự nhủ, “Không biết cho đến lúc này, Gia Duy có còn làm tình với Tú Lệ được nữa không?”

.

Gia Duy cầm hận nhìn dây đồng hồ trên tay, giờ thì dây đồng hồ Corum này là hàng thật rồi, cậu ta thô bạo đập mạnh cẳng tay lên tường, vỏ ngoài mặt dây kia liền vỡ nát, tay của Gia Duy cũng rũ xuống.

.

Tôi đau lòng, hơn cả trăm nghìn chữ đầu có ít, Giản Duy cũng hào phóng quá đi thôi.

.

Sắc mặt Gia Duy càng ngày càng tệ hại, cậu tựa hồ khổ sở đến nông nổi sắp sụp đổ rồi, mà điểm kỳ quái nữa chính là sắc mặt Giản Duy vẻ cũng chẳng khá khẩm hơn là bao.

.

Có một hôm, di động của tôi réo, nhìn lướt qua lại là điện thoại của lão phì.

.

“Alô, chú mày đang ở đâu đấy?” Lão ta ngoại lệ không có mở mồm chửi tôi, mà là khách sáo hỏi tôi đang ở chỗ nào.

.

“Cháu... Ở tầng mười tám!” Tôi có chút không thích ứng được, đáp.

.

“May quá, chủ tịch Giản tìm chú mày!”

.
Một câu của lão, lại làm cho tóc gáy tôi dựng đứng cả lên, Giản Duy tìm tôi, lẽ nào hắn đã biết tôi nắm được bí mật của hắn và Gia Duy ư?

.
Hắn muốn làm gì, rang tôi lên chẳng? Hay là cảnh cáo tôi cấm được bép xép?

.
Đầu tôi nặng trình trịch, đẩy cánh cửa văn phòng siêu bự.

.
“Chủ, chủ tịch Giản!”

.
Giản Duy ngẩng lên khuôn mặt đẹp đẽ, lạnh lùng lia đường mắt qua tôi.

.
Cái cằm nhọn của hắn hơi hếch về phía trước, khóe miệng lộ ra một tia cười lạnh, “Phùng Đức Long, có vẻ, dạo gần đây anh thường xuyên sống về đêm phết nhỉ!”

.
Tôi không rõ lời này hắn có ý gì, nhưng rồi đột ngột nhớ đến bước chân dừng tại trước cửa thoát hiểm ngày ấy, lòng bàn tay tức khắc rịn mồ hôi.

.
Tôi nuốt nước bọt, thật cẩn trọng hỏi, “Chủ tịch Giản, ngài gọi tôi đến có chuyện gì cần phân phó sao?”

.
Giản Duy không trả lời, mà là nhấc tay lên, một tờ giấy bay là là xuống dưới chân tôi.

.
“Tôi muốn anh giúp một chuyện, đây là tiền đặt cọc của anh! Sau khi sự thành, tôi sẽ cho anh một khoản thù lao cũng y như thế!”

.
Tôi nhặt lên thì thấy, hóa ra đó không phải là một tờ giấy mà là một tấm chi phiếu, trên đó có viết một con số 5 Arab[11], tôi cẩn thận đếm cả năm con số 0 đằng sau nữa, năm trăm nghìn, xuống dưới nữa là chữ ký phóng khoáng của Giản Duy.

.
Một lần nữa tôi nuốt nước bọt cái ực, run run hỏi, “Chủ, chủ tịch Giản, anh muốn tôi cống hiến cho anh chuyện gì?”

.
Giản Duy thông dong mỉm cười nói, “Tôi muốn anh thay tôi thuyết phục Gia Duy!”

.
“Thuyết, thuyết phục?! Thuyết phục cái gì?” Tôi lắp bắp hỏi.

.
Giản Duy ngả trên ghế của hắn, ngón tay thon dài trở vào đầu hắn, rất kiên nhẫn chờ tôi tự mình giác ngộ. Tôi sao có thể để sếp thấy tôi ngu dốt cho được, tự nhiên ngay tức khắc nịnh nọt nói, “Anh yên tâm, cứ giao cho tôi!”

.

“Nếu mà làm hỏng chuyện...” Về sau Giản Duy không có nói rõ, chỉ mỉm cười.

.

Tất nhiên là không thể hỏng.

.

Tôi đã quá độ tuổi ba mươi, hoàn toàn không tài cán, nếu lại thất nghiệp, chỉ còn nước nhảy từ tầng hai mươi tòa nhà Giản thị xuống mà thôi. Vả lại lực hấp dẫn của năm trăm nghìn quá ư mạnh mẽ, lực đe dọa của nụ cười Giản Duy cũng quá ư kinh khủng.

.

Mệnh lệnh của sếp, lẽ dĩ nhiên tôi không thể chống đối rồi.

.

Muốn thuyết phục Gia Duy cũng phải có kế hoạch tỉ mỉ, khổ nỗi Gia Duy chỉ cần nghe đến cái tên Giản Duy thôi, là người ngợm đã run bần bật, gồm đủ mọi phần uất, sợ hãi, khuất nhục. Đàn ông đều có một nửa là thú vật, nếu đem cảm nhận sinh lý đàn ông đặt lên người đàn bà, tôi tin trên đời này chả còn hai chữ cường *** nữa. Tôi không rõ vì sao Giản Duy có nhiều cơ hội đến vậy, mà vẫn chưa thể biến một hội cường *** ấy thành hợp ***.

.

Đổi lại là tôi, chỉ cần Gia Duy cho tôi một cơ hội, tôi sẽ làm cho cậu ta mất hết hứng thú với tất cả mọi người.

.

Tôi sai người vứt cái giường bé tí tẹo trong phòng mình đi, có năm trăm nghìn tất nhiên là phải hưởng thụ hưởng thụ, tôi nung nấu nghĩ biết bao lâu, bèn lấy hai trăm nghìn đặt một cái giường urban của nội thất Natuzzi[12] Ý cỡ King Size, rồi lại bỏ ra năm mươi nghìn mua đệm cho nó.

.

Lại bỏ tiếp năm mươi nghìn tệ mua một chai rượu Pétrus[13], tôi tự nhiên mua nó không phải bởi nghe nói nó được gọi là rượu Bordeaux[14] hảo hạng, mà thuần túy chỉ bởi logo của nó là Peter đang cầm chìa khóa thiên đường[15], thật là ẩn chứa nhiều hàm nghĩa.

.

Gia Duy dạo này hay ăn tối ở chỗ tôi, hiện thời cậu ta rất sợ gặp Tú Lệ. Tôi quen cậu ta suốt bao nhiêu năm như thế, cứ nhiên không biết cậu ta lại có tư tưởng trinh tiết nghiêm trọng vậy, cậu ta thế mà vì bị Giản Duy thao mà cảm thấy có lỗi với Tú Lệ. Tuy là tôi không tình nguyện nghĩ, nhưng mà cũng phải nói Gia Duy đôi lúc thật sự là... khiêm thao (thiếu thốn, ít ỏi sự xxx quá đến mức tội nghiệp).

.

Cảm thụ của Gia Duy rất mãnh liệt, cậu rất có cảm giác với mọi món đồ xa xỉ, nếu không cậu ta đã chẳng thể làm việc xuất sắc ngăn ấy ở tổ thiết kế màu. Chỉ là đáng tiếc, cậu ta cũng có một cô bạn gái quá yêu thích xa xỉ, đâm ra rất nhiều thời điểm Gia Duy chỉ có thể chảy nước miếng với những món đồ xa xỉ mà mình ưng, cuộc sống quá mức tiết kiệm. Phạm là Bộ thiết kế được gửi một món hàng mẫu xa xỉ nào đó tôi đều tận khả năng sưu tầm cho cậu ta.

.

Nhưng rượu thì đương nhiên là không thể có rồi.

.

“Anh điên rồi!” Gia Duy giật mình nói, “Anh mua Pétrus làm quái gì vậy, giá của nó xông xênh gần như là bằng ba tháng lương của anh lận đó.”

.

“Gia Duy, cậu hỏi nhiều vậy làm gì chứ, có uống không nào?” Tôi cười hỏi.

.

Gia Duy nhẹ nhàng đứng đưa ly rượu, vì chai rượu này, tôi còn đặc biệt mua cả một bộ ly thủy tinh thích hợp để nhấm rượu đỏ.

.

Ngón tay thon dài của Gia Duy làm nổi bật lên sắc rượu đỏ trong ly, cậu ta và rượu Pétrus giống nhau lắm, với tôi mà nói đều là thứ xa xỉ. Gia Duy uống một hớp rượu, trở về chỗ ngồi mới nói, “Ừm, không hổ là cực phẩm, có vị của café.”

.

“Vậy uống nhiều thêm chút đi!” Tôi lại ân cần rót thêm một ly nữa.

.

“Một hơi luôn!” Gia Duy bật cười.

.

“Rượu đỏ đã mở rồi là khó giữ lắm, không uống lại thành ra lãng phí.”

.

Bữa tối của tôi với Gia Duy nhờ chai rượu kia mà so với bất luận bữa cơm nào trước kia cũng đều thanh lịch hơn hẳn, hơn nữa chai rượu nọ tôi đều rót cho Gia Duy. Gương mặt Gia Duy dần phỉm hồng, da thịt thuần màu mật ong, trông mắt bởi cơn say mà trái lại có vẻ càng thêm thắm.

.

“Rượu ngon! Nếu ngày mai không cần phải tỉnh lại thì thật tốt quá!” Gia Duy vật trên sofa trong phòng khách cười nói.

.

Lúc ấy, chuông cửa vang lên, tôi đi ra mở cửa.

.

“Gia Duy, ngày mai cậu vẫn luôn luôn phải tỉnh lại!” Tôi mỉm cười bước vào trả lời Gia Duy.

.

Giản Duy đi đằng sau tôi, hiếm được dịp hẳn ta mặc đồ thường, à đây là nếu áo da nâu hiệu Dolge & Gabbana[16] cũng được tính là đồ thường, cổ hẳn cũng không còn đeo cravat, mà là một khăn choàng lông cừu ô vuông Burberry[17]. Tôi phải nói thật là tên đàn ông này, đúng là rất xứng đôi với Gia Duy.

.

Gia Duy vừa thoáng thấy Giản Duy mặt đã tức khắc biến sắc, cậu ta lên tiếng thét lớn, “Phùng Đức Long, mau lay tôi tỉnh lại, tôi lại mơ thấy ác mộng rồi!”

.

Giản Duy nở nụ cười, quả thật chẳng khác nào quỷ dữ trong mộng. Hẳn một phen ôm lấy Gia Duy trên mặt đất, bế cậu ta về hướng phòng ngủ, Gia Duy liều mạng giãy giụa, Giản Duy chuẩn xác đặt cậu ta xuống chiếc giường tôi mới mua.

.

Tôi thế mới biết hắn đã chiếm đoạt Gia Duy cơ man là lần, vẫn chưa thể làm Gia Duy sinh ra nửa điểm hảo cảm với loại chuyện vốn rất mê hồn mất phách này. Hắn chẳng hiểu gì về cảm xúc.

.

Tôi kiên trì đi vào, dùng tay đè lại Gia Duy.

.

“Mau đuổi hắn đi đi, Phùng Đức Long!” Gia Duy lại hét.

.

Đáng tiếc, tôi vẫn là người thuận theo cái mạnh, ngày xưa thuận theo Gia Duy, giờ thì đã có Giản Duy còn mạnh hơn so với cậu ta nữa. Tôi đè Gia Duy lại, ráng sức trấn an cậu ta.

.

“Đừng sợ, Gia Duy, cậu an tâm giao cho tôi, tôi sẽ giúp cậu hưởng thụ.” Mồm tôi dịu ngọt nói xong, tay lại không chần chừ kéo khóa quần Gia Duy xuống, thay Giản Duy đưa tay xuống chậm chậm xoa nắn.

.

Tôi tin một khắc ấy Gia Duy nhất định chấn kinh rồi, quên cả giấy giụa, ngơ ngác để mặc tôi chơi đùa thân dưới của cậu.

.

Tôi cầm cái đó của Gia Duy, tất nhiên phân thân Gia Duy cũng xinh đẹp y như người cậu ta vậy. Tôi coi nó như báu vật tìm được ôm tại trong lòng bàn tay cẩn thận liếm, linh khẩu của nó, rồi âm nang, sau cùng mới ngậm toàn bộ nó vào miệng.

.

Trong khoảnh khắc Gia Duy cự quậy chút ít, nhưng bị Giản Duy chế trụ, sau đó rất nhanh liền chịu thua cơn tê dại sinh lý. Cơ thể cậu khẽ khàng run động, thân trên bị Giản Duy ôm vào trong lòng, ánh mắt thực rõ ràng nhìn thấy tôi đang khẩu giao cho cậu. Tôi tin không có thằng đàn ông nào ngăn được loại hấp dẫn này, lẽ dễ hiểu Gia Duy cũng không ngoại lệ, cậu không kìm lòng được, tiếng rên rỉ để vuột từ trong miệng ra.

.

Giản Duy nhận được gợi ý của tôi, hắn bắt đầu đùa bốn hai núm ngực nhỏ, nhẹ hôn sau gáy cậu, tiếp đó mới cầm ngón tay vào động sau Gia Duy mà nhẹ nhàng chọc xuyên. Gia Duy làm sao mà đã từng trải sự kích thích cả trước cả sau như thế, dường như cậu vẫn còn rơi rớt lại vài phần ý thức, run rẩy, “Mau... Ừm, ừm... Buông... Ah ah...” Nhưng hai bắp đùi cậu vẫn không tự chủ được mà giăng rộng.

.

Giản Duy nhấc một chân cậu lên, từ đằng sau thông thả đâm vào, ít ỏi khó chịu chóng vánh đã bị khoái cảm tôi cho Gia Duy từ đằng trước và cử động đâm chọc của Giản Duy từ đằng sau, Gia Duy rất nhanh liền đạt tới cao trào.

.

Khoái cảm điên cuồng phủ ngập làn nước trong đôi mắt Gia Duy, dịch thể cậu ta vẩy đầy miệng tôi, nhưng đều bị tôi tham lam nuốt cả xuống, ngay cả tí tẹo tràn ra bên miệng tôi cũng không buông tha.

.

Đến giờ phút này, cả người Gia Duy đều mềm nhũn, mặc cho chúng tôi đùa giỡn. Bất quá đích xác, đùa bốn cậu vẫn là Giản Duy, còn tôi cùng lắm chỉ là hầu hạ Gia Duy. Về sau, chỉ cần Giản Duy đâm rút cậu từ đằng sau thôi, cũng đã có thể đưa cậu ta lên cao trào.

.

Tôi không biết thuyết phục Gia Duy theo kiểu vậy, sắp liệu có hài lòng, nhưng suy cho cùng cũng chỉ là dùng miệng thôi mà.

.

Hiển nhiên sau ngày hôm đó, quan hệ giữa Gia Duy và Giản Duy như lật sang một trang mới.

.

Chỉ là Gia Duy không còn xuống phòng pha trà tầng mười hai tán chuyện cùng tôi nữa.

.

Thế mà có một hôm làm tăng ca, ma xui quỷ khiến làm sao tôi lại đi lên tầng mười tám, thấy Giản Duy đang ở trong phòng pha trà tầng mười tám làm Gia Duy.

.

“Gia Duy, em coi lời nói của tôi là gió thoảng bên tai, đúng không hả?”

.

“Tôi lại làm sai điều gì rồi?”

.

“Hừ!” Giản Duy cười lạnh. Nói thật thì, tôi vẫn thấy Giản Duy quả thực đẹp lắm, hiềm nỗi hắn ta cứ có cái tật xấu ưa cười lạnh, do đó mới thành ra hắn thoát nhìn bao giờ cũng có chút nham hiểm.

.

“Rốt cuộc là anh có làm không?” Gia Duy không nhẫn nại, gắt.

.

Tiếp theo là tiếng kéo khóa, Giản Duy chậm rãi rủ rỉ, “Em nói xem!”

.

Rồi thì là tiếng va đập mạnh mẽ, tiếng Gia Duy rên rỉ.

.

Tôi trộm qua khe cửa xem được, quần Gia Duy rơi xuống mắt cá chân, sắp người trên bàn nước trà, Giản Duy từ mặt sau làm cậu, đến thời điểm lên đỉnh, Gia Duy ngửa cổ kêu lên, tôi trông thấy mặt cậu, thực là một bộ dáng hưởng thụ.

.

Lại một lần khác gặp Gia Duy, ấy là hôm tôi đang đi ra ngoài toà nhà Giản thị. Vừa vặn trông thấy Gia Duy mặc một bộ quần áo tím trong chiếc Porsche[18] của Giản Duy, cần cổ cậu phất phơ thắt một dải cravat đỏ, mái tóc đen bị gió lùa hỗn độn, ngón tay thon dài cầm một điếu thuốc. Ánh mắt cậu ta nhìn tôi, giống như đang nhìn đang nhìn cây cột bên trái tòa nhà, lại giống như đang nhìn cây cột bên phải.

.

Lúc sau Giản Duy lên xe, một tay hấn vùi vào trong tóc Gia Duy, kéo đầu cậu ta quay qua, một tay vút đi điếu thuốc của cậu, trước mắt bao người đang dòm trừng trừng cùng cậu ta hôn đảo lưỡi.

.

Tôi thật vui là hai Duy hòa thuận nhau như thế, chỉ có điều tôi hiểu tình bạn của tôi với Gia Duy lúc này, cũng chỉ có thể đến được thế này mà thôi.

/.

*Tranlate note: (thực ra là lảm nhảm thôi =)) cái đoạn “Mẹ kiếp giỏi cái chym!” của bạn Gia Duy ấy, không phải Hy chém đâu =)) nguyên văn nó là [Mẹ kiếp có mà giỏi cái][điều], điều đọc là diao, nghĩa là cái cock

của đàn ông ấy =) và chữ điều, tức chim (con chim thôi nhớ =))), đọc bình thường thì là niao, nhưng khi thành chữ thì đọc là diao, như kiểu là cố tình chệch sang chữ điều ấy =) nên là chỗ đó dịch đúng nguyên văn nhớ =)

còn lại Hy đáng yêu rất là thắc mắc, bên Tàu cũng gọi cái đó đó là “chym” à? *ôm mặt* =))))))))))))))))))

.

Chú thích:

1. Corum được thành lập năm 1955 tại La Chaux-de-Fonds, Thụy Sĩ bởi Gaston Ries và cháu trai của ông, Renee Bannwart, và chỉ một năm sau, đồng hồ Corum đầu tiên đã được sản xuất. Ngày nay Corum đã thành công trong việc chế tạo những mẫu đồng hồ khác thường mà sau khi được xem qua không thể nào quên được.

2. Từ otaku ở Trung Quốc có ý nghĩa khác otaku của Nhật. Nghĩa Nhật thì thôi khỏi giải thích. Còn ở Trung, nghĩa của nó là những người suốt ngày nhốt mình trong phòng, chơi game, lên BBS, không ra khỏi cửa, không kết giao nhiều với ai, mang tính chất mĩ mai chề cười.

3 + 4 + 5.

Yves Henri Donat Mathieu-Saint-Laurent, còn được biết đến với cái tên Yves Saint Laurent (1/8/1936 – 1/6/2008), là một nhà thiết kế thời trang người Pháp, một trong những tên tuổi vĩ đại của ngành thời trang Pháp thế kỉ 20.

YSL là nhãn hiệu quần áo thời trang cao cấp tên tuổi trên thế giới qua nhiều thập kỷ, được thành lập bởi nhà thiết kế tài hoa Yves Saint Laurent và đồng nghiệp của ông Pierre Bergé vào năm 1962.

Những thiết kế của Yves Saint-Laurent luôn tạo cho người mặc vẻ đẹp gợi cảm và rất sang trọng. Từ cách chọn vải đến kiểu may, ông luôn luôn nghĩ phải vuốt ve các đường nét, kéo dài đôi chân, làm nổi bật tầm lưng ong trong các bộ trang phục dành cho người phụ nữ. Thương hiệu YSL, bao gồm thời trang may sẵn, quần áo cao cấp và mỹ phẩm, nước hoa trị giá hơn 600 triệu đôla được bán cho công ty dược phẩm Sanofi vào năm 1993, sau đó được tập đoàn Gucci mua lại vào năm 1999.

YSL mà mình cứ đọc là yếu-sinh-lý...

Stefano Pilati (1965) là một nhà thiết kế thời trang người Ý, từ năm 2002 trở thành nhà thiết kế chủ đạo cùng Yves Saint Laurent của nhãn hiệu YSL.

6. Sắc phổ là một thuật ngữ chung chỉ các kỹ thuật thí nghiệm trong việc tách các chất hỗn hợp.

xin lỗi là tớ chỉ biết có vậy, thuật ngữ chuyên ngành của cái này nó quá dã man, tớ đọc cả tiếng Anh lẫn tiếng Trung mà chẳng hiểu nổi bản nào hết - _____ -

7. Calvin Richard Klein (19/11/1942) là một nhà thiết kế thời trang người Mỹ, người đã khởi đầu Calvin Klein Inc. năm 1968. Ngoài quần áo, ông còn gắn tên mình với nước hoa, đồng hồ và trang sức.

Calvin Klein là một thương hiệu thời trang được nhà thiết kế Calvin Klein thành lập năm 1968. Công ty Calvin Klein Inc. có trụ sở tại Midtown Manhattan, New York và hiện tại do Phillips-Van Heusen sở hữu. Giống như các thương hiệu thời trang khác, Calvin Klein nổi tiếng với biểu tượng viết tắt của tên công ty là CK.

8. M7 là một loại nước hoa dành cho phái mạnh do YSL sản xuất năm 2002, được chế tạo bởi Alberto Morillas và Jacques Cavalier, là mùi hương nam đầu tiên của YSL kể từ khi Tom Ford nắm quyền kiểm soát chế tạo.

1 lọ 50ml có giá khoảng 800k ; _____; vậy cũng không đắt lắm nhỉ, vì tớ thấy bọn lớp tớ dùng nước hoa cứ 700k – 1tr là chuyện bt' á ; _____;

Ngoài lề: về 1 cuộc đời rất đáng để biết của Tom Ford, có thể xem bên Phi Thiên:”Đ

9. Samuel là nhà lãnh đạo của Israel cổ đại trong Books Of Samuel trong Kinh Thánh Hebrew, đồng thời cũng được biết đến như một nhà tiên tri và được đề cập đến trong Kinh Qu'ran.

Theo các văn bản của Bools Of Samuel, ông được xúc dầu Thánh cùng hai vị vua đầu tiên của vương quốc Israel là Saul và David.

10. Hebrew là từ chỉ người Do Thái cổ, khác với người Do Thái sau này.

11. Chữ số Arab thì nó cũng là số mình viết thôi (1, 2, 3, 4, 5,... ấy) - _____ - ngày nay chúng ta sử dụng chính là số Arab bên cạnh số La Mã (là I, II, III, IV, V,...)

bà Hương lắm chiện - _____ - số thì số cha đi cho nó rồi còn bày đặt số Ả mới chả Rập - _____ -

Cụm từ “chữ số Arab” thật sự là tên sai, vì hệ chữ số này không được người Arab sáng chế hay dùng rộng rãi. Thay vào đó, chúng được phát triển tại Ấn Độ bởi những người Hindu vào khoảng 400 TCN. Tuy thế, vì người Arab đã truyền hệ chữ số này vào các nước Tây phương sau khi chúng được lan tràn đến Ba Tư, hệ chữ số này được có tên “Arab”. Người Arab gọi hệ chữ số này “chữ số Ấn Độ”.

Lý do tại sao số một là 1, số hai là 2, số ba là 3,... lý do là như này:

Chính là dựa vào số góc trong mỗi cách viết. Số một có một góc, số hai có hai góc, số ba có ba góc,... và số không không có góc nào.

có thấy hay không => lâu lâu nghịch bừa cho vui =>)

12. Natuzzi là nhãn hiệu của Natuzzi Group – công ty nội thất lớn nhất nước Ý – được thành lập năm 1959 bởi Pasquale Natuzzi, chuyên thiết kế, sản xuất và tiêu thụ sofa, ghế và các vật dụng phòng khách.

13 + 14 + 15.

Bordeaux là loại rượu vang được làm từ nho trồng ở khắp mọi nơi trong vùng Bordeaux, nằm rải rác không thuộc bất kỳ một vùng nào cụ thể trong vùng Bordeaux. Nó gồm dăm bảy loại nho pha trộn với nhau, nhưng chỉ có 2 loại vượt trội nhất, được thay nhau đóng vai trò chính và vai phụ, là Cabernet Sauvignon và Merlot.

Nói chung rượu vang Bordeaux không phải tên loại rượu cụ thể mà nó là các loại rượu vang thuộc vùng Bordeaux.

(có ai nhận ra đoạn này không ;;) nguyên xi từ bên Biển Dục qua đây=))

Pétrus là một loại vang Bordeaux của Pomerol, được mệnh danh “ông hoàng rượu vang”, được làm ra chủ yếu từ nho Merlot, là một trong những loại rượu vang đắt tiền nhất thế giới.

Thánh Peter là người giữ chìa khóa cổng thiên đường thì ai cũng biết rồi nhé. Đây là hình rượu Pétrus và logo của nó:

16. Dolce & Gabbana là một nhãn hiệu thời trang cao cấp, được thành lập bởi hai nhà thiết kế thời trang người Ý là Domenico Dolce (sinh gần Palermo, Sicilia) và Stefano Gabbana (sinh tại Milano). Dolce & Gabbana là nhãn hiệu thời trang rất nổi tiếng trong giới Hollywood.

Trụ sở của công ty đặt tại Milano (Legnano). Cuộc sống riêng của hai nhà tạo mẫu Stefano Gabbana và Domenico Dolce trở nên nổi tiếng với công chúng năm 2005 khi họ chính thức tuyên bố sự cách ly trong đời sống riêng. Tuy nhiên, việc kinh doanh vẫn không thay đổi và cả hai vẫn tiếp tục thiết kế cùng nhau.

17. Burberry là nhãn hiệu thời trang cao cấp của Anh, chuyên sản xuất nước hoa và các phụ kiện thời trang, nổi tiếng với phong cách sọc kẻ, ô vuông và những mẫu thời trang dành riêng cho giới công sở.

18. Porsche là một dòng ô tô hạng sang của Đức.

3. Chương 3: Thiên Màu Cam

CHƯƠNG 3: THIÊN MÀU CAM

Độ hai ngày gần đây tôi đều bị thiếu ngủ, tất cả là do cái thằng vô năng Phùng Đức Long kia. Thằng chả muốn xxx Lý Gia Duy thì xxx bà nó luôn đi, khổ nỗi ai biết rồi lại chả nói mấy đêm rày tôi tránh ra ngoài

đều là toi công vô ích, hần lại nhiệt tình giúp đỡ đứa khác xxx Gia Duy mới sợ, hại tôi bao tối nay phải nghe hần gào rú ỉ ôi, sao lại mẹ kiếp thế không biết!

Tổ sư mày! Tôi chửi thầm một tiếng, cố gắng dùng hai ngón trở mở giãn hai mí mắt mình ra.

Đến nhà khách hàng rồi, đúng là phong cảnh sườn núi có khác, không khí quang đãng, phóng tầm mắt ra xa xa còn có thể trông được cả biển rộng, nếu tìm được một cái cửa sổ hướng ra biển khơi ***g lộng vị gió mặn mòi mà H, rõ là phê đến chết luôn.

Dịch đến, là một cánh cổng sắt đồ sộ, sâu bên trong là một con đường ngợp bóng cây râm, cư nhiên chẳng thể nhìn thẳng thấy căn nhà đầu cả, cái gì được gọi là biệt thự đúng nghĩa, giờ tôi xem như đã được giác ngộ.

Trên cổng sắt có lắp máy kiểm soát, chớp thấy camera ù ề chuyển sang phía tôi, tôi vội vã nhấc thùng đồ nghề của mình, cổng vẫn chả chịu mở, lại phải móc nhanh thẻ căn cước, cúi đầu khom lưng về hướng camera, mỉm cười.

Mãi lát sau, mới nghe có âm thanh vang lên, cánh cổng sắt đã mở.

Tôi đi men theo con đường toàn là cây râm mát, dọc đường cứ hết ngõ Đông rồi lại nhìn Tây, cơ hội kiểu này không phải ngày nào cũng có được, bất luận thế nào cũng phải tranh thủ xem nhiều một tí.

“Ồ đây!”

Một thằng nhỏ mặc quần màu lam đứng ven đường gọi tôi, trên người nó mặc một cái áo trắng đã ngả vàng, chân trần giẫm trên bùn đất. Tóc mái nó cắt bằng chẵn chẵn, đeo một cái kính gọng đen.

Ai mà ngờ nổi vừa mới dứt mồm ca tụng tấm tắc căn biệt thự xong, lập tức đã gặp ngay một thằng lỏi kỳ quái quê mùa lạc hậu phát sợ, tương phản hoàn toàn làm tôi xém chút nữa còn tưởng chủ nhân căn biệt thự này khoái chơi ác, cố tình bắt người hầu ăn mặc lôm côm như thế.

“Bên này này!” Thằng nhỏ tre trẻ lại cất giọng gọi lần nữa, mặt mày cười mỉm, thực tự nhiên chào hỏi với tôi. Tôi vốn ngỡ quy củ biệt thự bao giờ cũng khắt khe, không nghĩ tới người giúp việc lại bình dị gần gũi như vậy, khiến tôi không khỏi ngấm ngấm khen ngợi chủ nhân thật là biết cách dạy bảo người hầu.

Đến khi đi cùng với thằng nhỏ rồi, mới giật mình phát hiện thằng nhỏ này tuyệt không nhỏ đâu, cao chẳng khác biệt so với tôi là mấy, mà nên nhớ tôi cao ít nhất cũng phải meter 86 à nha. Xem chừng thật đúng là không thể coi thường tiêu chuẩn lựa người hầu của bọn biệt thự.

Nhà chính của biệt thự rất nhanh đã xuất hiện trước mắt, cái kiểu biệt thự chỉ có nhìn thấy trên tạp chí như này làm cho tôi càng không ngừng chép miệng.

Đáng tiếc vườn hoa trước nhà chính lại có nuôi hai con chó thuộc giống sói nhìn phát là biết ngay giá trên trời, đành rằng đã buộc xích, thế nhưng chúng vẫn cứ ngoác to cái mồm kinh dị ra với tôi, thành ra vẫn làm tôi có điểm sợ.

“Không phải sợ đâu, Joni với Jack hiền lắm!” Thằng nhỏ ôm ôm hai con chó.

Hai con chó đã qua huấn luyện không có chồm lên ngoạm nó, mà lại rụt rè không kém phần thân mật liếm liếm thằng nhỏ.

Tôi lại phải nói, biệt thự không hổ là biệt thự, ngay cả chó cũng được huấn luyện ngầu kinh.

Thằng nhỏ tiếp tục dẫn tôi đi qua căn biệt thự, vòng ra một khoảng đất trống phía sau và bảo, “Nguyên bản chỗ này là một cái bể bơi baby, giờ đã lấp, san thành bãi cỏ. Cho nên phiền anh giúp xem xem, có thể ráp một cái máy tưới nước tự động ở đây hay không.”

Tôi cũng không phải thằng đần, đương nhiên nói dễ thôi, chỉ là thời hạn công trình sẽ hơi lâu một chút, không phải cứ ngày một ngày hai là làm xong được đâu.

“Anh cứ làm từ từ là được rồi.” Thằng nhỏ hiền lành nói.

Thật sự là... Tôi lại phải nói, biệt thự quả đúng là biệt thự.

Đương nhiên đối với chúng tôi thì là khoản thù lao sộp dữ, còn đối với căn biệt thự mà nói thì thực sự tính không xong.

“Chú em tên gì.” Tôi ngẩng ngửa mặt mũi thẳng nhỏ. Tôi lại ngó cái tóc mái bằng bằng của nó mà vốn cặp kính gọng đen cũng không đến nỗi mắc cười đến vậy, hiện thời tựa hồ lại có thể chấp nhận, hơn nữa càng nhìn lại càng có chiều hướng ưng mắt. Đủ thấy sức quyến rũ của tiền rồi đấy.

“Điền Viên.”

“Điền Viên...” Tôi cười sảng sặc, thật là xứng quá đi mất thôi.

(vàng các bạn đang nghĩ Điền Viên nó nghĩa là gì thì nó chính là nghĩa đó đây *lăn lộn cười* =))))))))))))))

“Phải làm thêm ông dẫn đó! Một mình tôi làm không xuể đâu!” Tôi được đằng chân lân thêm đằng đầu.

“Không sao, tôi sẽ giúp.” Điền Viên tốt bụng nói.

Đang tán dóc dở với thằng nhỏ, đột nhiên từ sau lưng nghe thấy tiếng chó sủa, sau đó có tiếng người hoảng hốt thét, “Jack, Joni, dừng lại, mau dừng lại.”

Tôi vừa mới chồm ngoái đầu, chỉ thấy hai cái bóng đen nhào đến, ầy tôi ngã vật xuống đất, thấy cái đầu chó nhang nháng trước mắt, tôi sợ tới mức hồn mới chả vĩa nay hết lên mây chơi.

“Dừng lại, thôi ngay, Jack, Joni!” Người đằng sau vẫn tiếp tục quát, nhưng rầm mẹ nó đếch có ích sất gì.

“Dừng lại, Khoai Tây, Xổ Số!” Điền Viên hét ra lệnh. (tôi đến là chết mất thôi =))))))))))))))

Hai con cẩu tức khắc như nhận được quân lệnh, ngoan ngoãn nhảy xuống khỏi người tôi.

Điền Viên dìu tôi hoa mây chóng mặt đứng dậy, áy náy mở lời, “Chúng là do tôi mang từ dưới quê lên, ở trong này bị xích lại buồn lắm, hiếm dịp có người đến nên muốn giỡn giỡn với anh thôi.”

“Giỡn giỡn...” Tôi liếc vài phát về phía hai con cẩu nhà quê... đang vẫy đuôi tíu ta tíu tít.

“Thiếu, thiếu gia ngoại!” Một ông già mặc đồ người hầu tiêu chuẩn màu trắng thở hồng hộc chạy tới.

“Cháu xin lỗi, bác Tổng, lần sau cứ để cháu thả chó đi!”

“Thiếu... Thiếu gia ngoại!” Tôi trừng mắt nhìn thằng lỗi quá dị trước mắt.

“Tôi là họ hàng bên ngoại của Thu gia.” Điền Viên thoáng ngượng ngùng giải thích.

Tôi chao đảo thân trên, hôm nay thật đúng là lắm điều khó lường ah

~Đang nói chuyện, máy bộ đàm trên người ông già Tổng vang, lão cầm lên nghe nghe ngóng ngóng, liền cuống quýt báo với Điền Viên, “Thiếu gia về rồi.”

Vị thiếu gia ngoại bên người tôi cũng trở nên luống cuống, tôi để ý nó nhấc nhấc cặp kính, đưa tay vuốt vuốt tóc.

Tôi lấy ánh mắt rất giỏi phát hiện gian tình của tôi ra mà thề, nhãi con này động cơ không trong sạch đâu à nha.

Hai người họ vội vàng đi đón, tự dưng chả còn ma nào chú ý tôi nữa, tôi liền vui vẻ lạng lẽ bám đuôi xem cảnh vui.

Hai chiếc Hummer[1] đỗ trước căn chính biệt thự, rồi thì lổn nhổn xuống xe zai zai gái gái cả lũ.

Ở trước có một tên con trai trẻ tuổi bước xuống khỏi xe, giao chìa khoá xe cầm trong tay cho một trong số những người hầu, thế rồi mới ôm lấy thiếu niên tóc tím yêu diễm bên cạnh cười cười vào nhà. Một cái động tác băng quơ của hần thôi là bốn, năm người xúm lên hầu hạ, trong đó có cả thiếu gia ngoại Điền Viên của chúng ta.

Đáng tiếc là cái anh thiếu gia chính thống này từ đầu tới cuối chẳng thêm liếc lấy nửa con mắt sang Điền Viên, trái lại người được hần dẫn vào nhà nhìn thấy Điền Viên thì ghé tai rủ rủ với hần, thỉnh thoảng lại phát ra tiếng cười rúc rích.

Tôi thấy ánh mắt Điền Viên nhìn theo thiếu gia đi vào, thật đúng là có vài phần mất mát.

Đón tiếp thiếu gia xong, Điền Viên lại ngoan ngoãn đi theo tôi làm ông.

Bây giờ, tôi đã chẳng còn tí tẹo đắn đo gì mà sai bảo vị thiếu gia ngoại này.

Thằng nhỏ Điền Viên này cũng không phải lơ tơ mơ, lúc nó xới đất, đúng là lành nghề, ngay cả vật đánh dấu đường thẳng của thợ mộc[2] cũng không cần dùng, một rãnh thẳng tắp luôn.

Nhìn nó nỗ lực như thế, tôi cảm thấy tôi tất yếu phải chỉ điểm ít nhiều cho nó, để nó đỡ phải cày chạy càng xa trên con đường vô vọng này.

“Điền Viên, không phải mày thích anh họ mày đấy chứ?”

Điền Viên hoảng sợ, đến nỗi cặp kính của nó trượt xuống giữa mũi nó, muốn bao nhiêu buồn cười thì có bấy nhiêu buồn cười, có điều tôi thoáng quét mắt qua, vầng trán đầy đặn, mắt sáng rõ ràng, thật cũng không phải là hoàn toàn xấu.

“Tôi, tôi...” Cái trán bóng loáng của Điền Viên chưa gì đã rịn đầy mồ hôi, chẳng hiểu là do nó làm mệt, hay là giờ bị tôi dọa sợ mất tiêu rồi.

Tôi moi từ trong túi ra một điều thuốc đặt lên miệng, nói, “Gì hử, nhìn mắt chú mày là biết ngay, sợ cái gì?”

“Tôi không phải đang sợ... Tôi chỉ là suy nghĩ, bộ dáng của tôi lộ liễu đến thế ư?”

“Thằng mù cũng còn nhìn ra được...”

“Thế thì... Anh họ tôi hẳn cũng biết đúng không!”

“Mày muốn thổ lộ đấy à!” Tôi phụt văng nước bọt.

Điền Viên ngồi bệt xuống đất, cúi đầu, gần ngày trời mới nói tiếp, “Chúng tôi muốn cùng cả đời, dĩ nhiên phải bồi dưỡng tình cảm rồi!”

Trời đất chứng giám, lúc ấy mồm tôi run lên bần bật, tàn thuốc rớt xuống mu bàn tay làm tôi oai oái hết âm ỉ.

“Mày lên cơn à, Điền Viên! Đừng nói thiếu gia nhà mày liệu có thích mày hay không, cứ coi như là hẳn thích mày, thì cái loại thiếu gia kiểu đấy, đêm nay hứng thì đêm nay lên giường, đêm mai sẽ hứng lên giường của đứa khác. Mày ngẫm xem...” Tao lôi mày đi soi gương thế mà lại nuốt hết mấy lời nói nguy cơ chọc bị thương người trở về.

“Không, thiếu gia không phải người như thế.” Điền Viên kiên quyết lắc đầu, “Anh ấy chân thành, lương thiện, có trái tim luôn vương bận với các cụ ở quê, tuyệt đối không phải dạng người đều cáng đứng núi này trông núi nọ!”

“Còn, còn có một trái tim... luôn vương bận với các cụ ở quê, Hoa Kiều về nước chắc!” Tôi suýt chút nữa phun sạch bách nước miếng trong mồm ra, “Mày đang quàng quạc cái gì đấy hử? Điền Viên!”

Điền Viên ngoan cố mím miệng, tựa hồ chẳng bỏ tranh chấp loại chân lý ấy với một kẻ kém hiểu biết như tôi.

“Rồi rồi...” Tôi bắt đầu dĩ lùi mười nghìn bước, bảo, “Nhưng mà rõ ràng tao thấy anh họ mày ôm một mỹ nhân vô nhà, kể cả hẳn là gay, theo như mày nói, hẳn chắn chắn sẽ không dờ dứa lâu với người đẹp này, thế sao lại chịu tiếp nhận mày?”

Điền Viên cứ như cây cà bị ướm rượt sương, nhỏ giọng đáp, “Anh ấy, anh ấy đối với tôi rất tốt.”

“Tốt dư lao?” Tôi lia đường nhìn từ trên xuống dưới bộ quần áo của nó, xác định vị thiếu gia kia nhất định là trần trề ác ý bắt Điền Viên mặc loại trang phục này, để mỗi lần nhớ tới lại được dịp ôm bụng cười sặc sụa một phen.

Điền Viên vẻ như cũng không nói được vị thiếu gia kia tốt với nó chỗ nào, thế là đành nhếch môi không thốt gì nữa.

Tôi bất giác phát hiện oắt con này thoát nhìn trông hiền lành, kỳ thật cũng cứng cỏi lắm chứ chả chơi.

Người như thế sẽ không vì đụng phải tường Nam mà quay đầu lại[3], thông thường thì sẽ đập sập tường Nam, tiếp tục đi về phía trước, tôi cũng sẽ không kiên nhẫn mà đi khuyên răn cho kẻ giống như Điền Viên.

Do đó tôi lại hút thuốc, sống tiếp cuộc đời của tôi, mắt chăm chú ngắm nhìn căn biệt thự, từ đầu nào đó của toà nhà vắng vắng hò hét sung sướng, phóng túng *** loạn, giữa ban ngày ban mặt làm cái trò xxx chả thêm giấu giếm, một cho thằng nhóc này còn biện minh hộ anh họ nó chẳng phải hạng lưu manh.

Điền Viên làm một chốc nữa, ân cần bê tới cho tôi một cốc nước, tôi nhận uống một hớp xong, phát hiện Điền Viên thế mà còn chu đáo cho tôi nước đá.

Làm đến tầm trưa trưa, Điền Viên lại bê tới hai cái bát, cơm ở dưới còn bên trên là thức ăn.

“Ăn đi, không đủ lại lấy tiếp!” Điền Viên ngồi xổm bên cạnh cái xéng y chang nông dân hạnh phúc sùm sụp nuốt cơm, thấy tôi hút thuốc, liền ngẩng đầu lúng phúng nói, “Nhanh ăn đi, ngon lắm đó.”

Tôi cúi nhìn một bát trộn đủ loại gà vịt thịt cá, bắt quá nhìn lên thì thấy những người còn lại đều chỉ ăn như Điền Viên mà thôi.

Tôi chợt có một cơn xúc động.

“Điền Viên...”

“Ơi?”

“Mày thấy ở đây vui vẻ lắm sao?”

Điền Viên không trả lời, tiếp tục sùm sụp ăn cơm.

Tôi thở dài sườn sượt, hoá ra nhóc con này cũng không hẳn là một đứa ngốc.

Buổi chiều vẫn làm việc, thấy toàn thân lấm lem toàn bùn đất, thế là Điền Viên lạng lẽ bảo tôi, “Bằng không anh đến phòng tôi rửa ráy đi.”

Thật sự là một thằng bé khiến người ta phải yêu mến.

Tôi đi theo Điền Viên lên cầu thang ở cửa sau, Điền Viên ở tại đầu chót của tầng hai, sát bên một cái nhà kho chật hẹp.

Cái phòng vừa nhìn đã thấy là phòng công nhân, khác biệt hơn tí là có phòng tắm đơn lắp vòi hoa sen, xem độ cũ mới thì có vẻ như được xây mở rộng sau này. Có điều Điền Viên dọn dẹp phòng ngủ của nó tinh tươm lắm, nhìn qua cũng vô cùng ấm áp thoải mái.

Tôi thư thái tắm nước lạnh dưới vòi sen, mở cửa ra đi lau tóc lại không thấy Điền Viên trong phòng.

Thấy kệ, tôi tự nhủ, mai nói cảm ơn nó sau cũng được.

Vừa mới mở cửa ra, liền láng máng nghe được âm thanh tận lực đè thấp từ nhà kho truyền đến.

“Anh, anh họ...” Điền Viên nhỏ giọng cầu xin.

Tôi nghe xong thì phì cười, anh họ, tôi còn con em họ nữa này, Điền Viên đúng là một thằng quá ư là nhà quê.

“Đừng lên tiếng.”

“Em, ưm, đừng ở chỗ này được không? Nhỡ mà để bác Tổng bắt gặp, thì ngại chết.”

“Nâng chân lên chút nữa, nâng thêm chút nữa!”

“Ừh, ưnnnn, ah...”

“Dễ chịu không?”

“Đau, đau quá anh họ! Đừng vào, đừng tiến vào nữa!”

“Ta theo cậu nói không lộn xộn còn gì!”

“A... Buông, mau thả em ra!”

Chát!

Cả gian kho lập tức thình lạng, cách hồi chốc chỉ nghe Điền Viên run rẩy nói, “Anh họ, em, em không cố ý đánh anh.”

“Cút xéo!”

Nghe đến đó tôi mau lẹ chui lại về phòng, lát sau, thấy Điền Viên vào phòng, hai mắt dẫu bị gọng kính đen che khuất, song vẫn có thể nhìn ra trên đó hồng hồng, như là đã khóc.

Tốt nhất là tôi nên vờ vịt không biết, bèn giả bộ cảm ơn, “Cảm ơn nhiều nhé, Điền Viên.”

Điền Viên nặn ra một nụ cười trông còn khó coi hơn so với cả khóc, “Chớ khách sáo! Tôi dẫn anh ra ngoài!”

“Khỏi cần đâu!”

“Không, để tôi tiễn anh, không chẳng may anh lại bị bọn Khoai... Jack dọa mất.”

Tôi bước ra ngoài, một tay Điền Viên vừa dợm mở cửa ra đã bị tôi đóng lại, nó hoảng hốt, vô tội ngó tôi.

“Điền Viên, mày muốn anh họ mày sướng không?”

Điền Viên rối rắm dòm tôi, nhưng khoảng chừng rất nhanh nó đã hiểu được, mặt đỏ bừng bừng, ấp úng đáp, “Tôi, tôi tất nhiên là muốn làm anh ấy thích.”

“Tốt!” Tôi xoay một cái, lột quần, cho nó xem phân thân của tôi.

Nhìn biểu tình hình như bị kinh khiếp của Điền Viên, tôi thoải mái chĩa vào phân thân mình, nói, “Bộ phận sinh dục của đàn ông gồm có hai đại bộ phận, đằng trước là phân thân, ở sau là túi tinh hoàn.” (tiên sư đồ hết cả mặt T-T~)

“Biết rồi...”

“Chú mày thì biết cái gì, chú mày biết cách lấy lòng nó ư?”

Mặt Điền Viên càng ứng đỏ dữ dội.

“Rốt cuộc là chú mày có muốn học không?”

“Tôi, tôi không thể cùng anh làm...”

Tôi cười khinh miệt, “Mày nghĩ anh muốn làm à, anh đây còn xin miễn đây, đi rót một cốc nước đá đến đây đi! Để anh dạy trước chiêu này cho mày!”

Điền Viên cứ lần chân mãi, ý niệm mong muốn lấy lòng ông anh họ chiếm thế thượng phong, nó rón rén như một thằng trộm cầm một viên đá tiến vào.

“Cởi quần!”

Điền Viên hoảng sợ, “Không!”

“Đã thế mày làm cho anh!” Tôi cố tình uốn thẳng phân thân nẩy lên phía trước, quả nhiên Điền Viên sợ tới mức mặt bay biến hết màu.

Nó lúng túng suốt nửa ngày ròng, mới dưới sự gần như là ép buộc của tôi mà tụt quần xuống.

“Há, há, cũng không có bé đâu à nha!” Tôi lấy làm tán thưởng, ngay cả cổ Điền Viên cũng nhuộm đỏ rực.

Tôi quỳ gối, đưa phân thân nó ngậm cả vào miệng mân mê.

Điền Viên shock nặng, theo phản xạ định đẩy đầu tôi khỏi.

Tôi giương tay hất phăng tay nó, càng thêm ráng sức kích thích cái đó của nó, chẳng qua mới có vài phút thôi mà mồm miệng Điền Viên đã vuột ra tiếng rên rĩ.

“Không, thôi đi, anh, anh nhả ra đi!”

Không, đàn ông bao giờ cũng khẫu thị tâm phi kiếu đó, kể cả là lớn hay là bé, kể cả là mày hay là anh.

“Được!” Tôi thông thả nhả phân thân của nó ra, nó thấy mép tôi chảy dài hàng nước miếng, ước chừng đã bị hình ảnh *** uế này rúng động. Tay của tôi xốc nắn cho nó, kế tiếp cầm viên đá trong cổ ngậm vào miệng, đến tận khi bên dưới nó đã cứng phát sưng lên rồi, tôi mới nhả viên đá trong miệng ra, một hơi lại ngậm toàn bộ phân thân của nó vào.

Cả người Điền Viên tựa thể bị điện giật, hét a một tiếng, nháy mắt đã đạt tới cao trào, tức khắc bắn ra tất cả vào miệng tôi.

Tôi lau đi dịch thể dính bên mép, thấy biểu cảm nhũn mềm của Điền Viên liền bảo, “Dạy mày chiêu đó rồi đó, nếu mày muốn bên dưới không phải chịu giày vò, lại muốn lấy lòng ông anh họ mày, một chiêu ấy thôi cũng đủ làm hấn thích tới bến.”

Điền Viên ngọ nguậy ngồi dậy, bối rối kéo kéo quần, lấp bắp, “Cám ơn anh! Anh muốn súc miệng không, tôi đi lấy bàn chải đánh răng mới cho anh nhé!”

Nếu Điền Viên là gái, nhất định sẽ là hiền thê lương mẫu, bụng dạ tôi ngấm ngấm cười.

Tôi thẳng liếc qua nó, thở dài một hơi, “Nói cho cùng làm người tốt thôi! Tao giúp mày chỉnh trang cách ăn mặc nữa! Có thể giả dụ anh họ mày có muốn mần thịt mày cũng không lại lôi mày vào nhà kho!”

Con trai con đũa phải ăn mặc như nào, tôi cũng không lắm kinh nghiệm, chắc mặt này có Phùng Đức Long là cao thủ.

Ảnh chụp ba vòng vừa tới tay, Phùng Đức Long cũng rất ngạc nhiên mà cảm thán, “Ba vòng thẳng này chuẩn quá đê, có khiêu người mẫu ra phết đấy!”

“Bớt lải nhải vô ích đi cha nội, xem xem nó hợp mặc màu gì!”

“Màu cam, không cần phải thắc mắc! Màu cam, là bộ phận ánh sáng quang phổ mắt thường có thể nhìn thấy của sóng điện từ có bước sóng rất dài, là hỗn hợp màu do đỏ và vàng pha trộn. Trong hệ màu nóng thì nó là màu sắc ấm áp nhất.”

“Không thể để cả người nó độc một màu cam được, thế thì Điền Viên sẽ trông chẳng khác quả cam là bao.” Tôi nhắc đến quả cam liền bật cười phe phé, Điền Viên thật quá là giống một cây cam trên ruộng.

“Dĩ nhiên là phải kết hợp với màu lục.”

“Thật đúng là biến nó thành cây cam rồi!” Tôi phá lên cười.

“Mặc màu lục có thể giữ nguyên vẻ sôi nổi của màu cam, đồng thời giúp tăng thêm phong độ bình ổn, có thể trông mới trình độ nghệ thuật. Ừ... Đây là áo len loại bện màu cam kiểu dáng mới của Prada[4], cộng thêm quần đồ thường màu lục của Zegna[5] nữa.”

Tạo hình thời thượng lại không quá phô trương cứ thế là xong, Điền Viên thoát nhìn vừa bình thần lại vừa sang trọng.

Tôi còn mang cả đồ nghề cắt tóc tới, lên đời cho toàn bộ tóc tai Điền Viên một lần.

“Đừng, đừng giật kính tôi!”

Hai tay Điền Viên mò mẫm giữa không trung, tôi cố ý ưỡn ngực, đâm ra hai tay nó lần kiếm một hồi liền đụng ngay vào người tôi. Điền Viên lập tức rút tay về, tôi không khỏi có điểm ngưỡng ngấp, rất có cảm giác hiện giờ đang giúp nó vận đồ cưới.

“Nè, cho!” Tôi đeo một đôi kính D&G cho Điền Viên, cũng vẫn là kính gọng đen, song đeo lên vị đạo hoàn toàn bất đồng. Bây giờ Điền Viên trông đẹp đẽ lên không ít, vầng trán đầy đặn, sống mũi cao thẳng.

Vừa nhác thấy, tay của tôi lại xấu xa, nhin không được sờ sờ lên gò mông cong lẳn của nó.

Điền Viên ngay tức khắc vắng tít xa khỏi người tôi.

“Thật con mẹ nó!” Tôi mất hứng đến cực điểm.

“Cám ơn anh!” Điền Viên càng chuồn xa tôi hơn, thẹn thùng lí nhí.

“Khỏi làm hàng dê!” Tôi hung dữ trừng cái mặt nó, nghĩ thầm, hoa dại trên đất hoang tuy không được người ta yêu nhưng lại dần lòng sinh tồn trên sự giẫm đạp, giẫm một cái lại một cái, nước chảy nhỏ thì dòng chảy sẽ dài. Cô không nên chỉ biết thương thức hoa có chủ, mặc người đến sờ soạng tới tới lui lui, chán ngấy ngay đến cả cỏ dại cô cũng chẳng đương nổi.

Điền Viên cẩn thận gấp gọn ghê quần áo tôi cho nó, tiếp tục làm việc theo lời tôi sai bảo. Tôi hả hê ở một bên vừa uống trà vừa hút thuốc, nhìn Điền Viên gồng mình đào rãnh.

Vài ngày liền cứ làm việc ung dung thế mà xong, thời điểm tôi kiểm kê để về, Điền Viên thở hồng hộc chạy tới tiễn tôi.

“Cho tôi số điện thoại của anh được không?”

“Hừm? Định làm gì, muốn gọi điện lúc rảnh hẹn anh mày lên giường à?”

“Không, không phải thế... Muốn làm bạn với anh!” Điền Viên đỏ mặt líu ríu.

“Bạn?” Tôi phun ra một từ, lỗ mũi khịt hừ lạnh, bắt gặp dáng vẻ xấu hổ của Điền Viên, thế là móc ra một cây bút nhấc tay nó, viết vài con số xiên xiên vẹo vẹo lên lòng bàn tay, nhân tiện sờ sờ tay nó mấy phát nữa, Điền Viên luống cuống rút tay về, tôi chán ngán mở cửa xe phóng đi.

Ai dè mới có vài ngày sau, Điền Viên đã gọi điện rồi, nghe giọng nó sao mà phần khởi thế không biết, cảm tạ sự giúp đỡ của tôi rồi rít, xem chừng nó với thằng anh họ khá là tiến triển. Cách mấy hôm nay lại gọi, nó chuyển chỗ ở rồi, từ cạnh nhà kho sang cạnh phòng anh họ, từ nơi đó có thể nhìn ra biển.

Mường tượng cảnh Điền Viên khải giao cho anh họ nó trong gió biển mơ màng, một cơn sóng bắt đầu trào dậy trong tâm tôi, không ngờ tới nguyện vọng không thể thực hiện của tôi, Điền Viên đã thay tôi thực hiện rồi.

Có điều kể từ sau hôm đó Điền Viên không còn gọi điện thoại nữa, đến một đêm tôi đang nhàm chán trăm mối, điện thoại lại réo vang.

“Là, là tôi, Điền Viên!”

“Ừ...”

“... Anh có thể đến đón tôi được không?”

“Ừ?”

“Tôi muốn rời khỏi chỗ này!”

“Ừ...”

“Giúp tôi nhé, ở đây, tôi chỉ có mình anh là bạn thôi.”

Hai tiếng đồng hồ sau, tôi ở giữa làn đường chờ Điền Viên đi.

Tôi biết sẽ có một ngày nào đó nó ra đi với chi chít vết sẹo, chỉ là không lường được thì ra ngày này tới nhanh như thế, vả lại còn là tôi tới đón.

Trái cây ai trồng, ai hái, tôi hừ trong miệng.

Điền Viên gầy yếu rất nhiều, khuôn mặt nguyên bản phúng phính kiểu trẻ con đã thành hình hạt dưa, không còn đeo kính, trông ra lại càng đẹp, nếu không phải nó mặc cái áo len Prada tôi tặng, thiếu chút nữa tôi không nhận ra nổi nó luôn.

Điền Viên tạm thời ở chỗ của tôi, nó co quắp trên sofa, ngày nào cũng ngủ ít nhất mười sáu mười bảy tiếng. Đồ cầm theo nó chỉ mang độc mỗi bộ quần áo tôi tặng, và cả cái áo trắng ố vàng hồi trước tôi đã từng gấp qua.

Tôi thuận tay vứt cái áo đi, mua cho nó khăn mặt rồi áo tắm mới, dù sao chỗ Phùng Đức Long cũng nhiều hàng mẫu quần áo dành cho phái mạnh, tôi vênh vang chui vào phòng hắt bới một lũ đi.

Bây giờ Phùng Đức Long đã chẳng nề hà nữa rồi, chẳng lẽ anh cũng chẳng có ai để tặng nữa, chỉ bằng cho Điền Viên còn hơn.

Sau khi nghỉ ngơi mấy ngày rỗng, Điền Viên nhờ tôi tìm việc hộ.

Tôi nhòm nó chán, bèn giận dữ nói, “Làm model không, sống không thoải mái đâu, mà cũng chưa chắc kiếm được tiền.”

“Model?” Điền Viên hơi hệt ứng thuận, “Có cơm ăn là ổn.”

Dưới sự hỗ trợ của Phùng Đức Long, Điền Viên rất nhanh đã bắt đầu đi diễn, phải nói là làm model ăn khổ trên cả khổ, bình thường chín giờ diễn, năm giờ model đã phải có mặt, thử quần áo rồi nghe nguyên tắc, đa số phí đi diễn đều bị siêu mẫu cuỗm đi, số còn lại thì bị phần lớn model lâu năm cầm mất, vất vả lắm có phần của mình thì lại phải chia chác với bên kinh tế.

Có điều bàn về khả năng chịu khổ thì Điền Viên là đỉnh rồi còn gì, hơn nữa tính nó cũng lành, chịu phối hợp, tiếng tăm cũng rất tốt, không bao lâu đã lọt vào mắt xanh một công ty kinh tế lớn. Tôi thấy Điền Viên không ngày nào là không bận rộn, chẳng biết với cái tính hay thẹn của nó mà hàng ngày đều phải cởi đồ thay quần áo trước bao nhiêu con mắt, rồi thì là trang điểm dạng trình diễn.

Thu gia là một dòng dõi có tiếng ở thành phố, hơn nữa scandal *** của đứa con cả Thu thị Thu Hàn Lâm lại nhiều vô kể, cứ dăm ba hôm lại y như rằng lại thêm vụ mới.

Tôi cố ý mua mớ tạp chí đó về nhà, len lén quan sát Điền Viên cố khắc chế rồi lại nén không được đưa mắt lướt qua nội dung, trong thâm tâm thấy rất chi là buồn cười. Thế mà có một hôm, hiếm hoi tạp chí đăng được một cái tin tử tế, con trưởng Thu thị đính hôn với đại tiểu thư Giản thị.

Điền Viên cầm quyển tạp chí đứng bất động, còn tột độ nghiêm túc đọc suốt một ngày, tới tận lúc đó mới không còn vụng trộm liếc mắt xem tin Thu Hàn Lâm nữa.

Khoảng nửa năm trôi qua, tôi bắt gặp một chiếc Rolls-Royce[6] đỗ dưới nhà mình.

“Là bố lắm tiền nào hạ cố đến thăm cái khu phố loại này thế nhỉ...”

Bước vào nhà rồi, mới vỡ vạc là do Điền Viên dẫn tới.

Một phụ nữ quần áo và trang sức hàng hiệu đầy người đang nạt nộ Điền Viên, mà Điền Viên trước sau chỉ cúi cúi gầm không thưa một tiếng.

“Hồi trước con từ dưới quê lên đáp ứng ta như nào, hở? Con cứ nhiên không thềm báo tiếng nào mà đã bỏ nhà đi? Con có biết làm thế sẽ gây phiền phức cho bọn ta như nào không hả?”

“Nửa năm rồi mới chịu tìm đến, phiền phức này cũng lớn quá nhỉ.” Tôi nghe xong buông lời chế nhạo.

“Anh này là...”

“Tôi là người yêu mới của cậu ấy!” Tôi bước lên, giang tay ôm lấy Điền Viên.

Sắc mặt người phụ nữ lập tức thay đổi, theo như tôi thấy là bà ta nén nhịn lắm lắm mới không phát giận ra ngoài.

“Tốt lắm, Điền Viên, ta hiểu tính con, con là một đứa bé ngoan, giờ thì theo ta về nhà đi.”

Điền Viên thấp đầu, tôi chọc mạnh vào lưng nó, nó mới chậm rãi ngẩng đầu lên, nhỏ nhẹ, “Bà Thu, bà chọn người khác đi, con... con không muốn về.”

“Con!”

Tôi mạnh mẽ hôn Điền Viên một cái, nghiêng đầu ra chiều ngăm ngăm, “Bà à, thà rằng phá huỷ mười toà miếu cũng không phá huỷ một đôi vợ chồng, cố sao bà lại chia rẽ chúng tôi thế nhỉ?”

Điền Viên bất đắc dĩ nói hùa theo tôi, “Bà thấy đó, con đã có... người yêu mới rồi.”

Kỳ quái là, người đàn bà đã sắp bùng nổ đến nơi rồi đột nhiên lại trở nên nhả nhặn bình tĩnh, dùng ánh mắt y như nhìn rác rưởi quét qua bọn tôi xong, liền đeo kính râm lên bỏ ra ngoài.

Tôi ăn luôn Điền Viên ngã xuống sofa, cao thấp rờ rẫm, cười nói, “Cậu nói, chúng ta là người yêu.”

Điền Viên nhắm mắt lại bất động, lát sau có một giọt lệ chảy từ khoé mắt nó xuống.

“Mẹ kiếp!” Tôi không thể làm gì khác hơn là buộc lòng phải ngồi dậy quay về phòng tắm đá.

Lại qua mấy ngày nữa, cả nhà gia nô Thu gia họ Tống cũng tìm tới cửa, tôi thế là chửi đổng loạn cả lên, tính coi chỗ tôi là chỗ họp hành cho Thu gia chúng nó hả.

“Điền Viên!” Quản gia Tống rầu rĩ gọi, “Vốn người hầu bọn tôi không được phép quản đến nhân sự của chủ nhân...”

Quái, nếu mày đã biết thế thì vẫn còn đi quản hử, chẳng lẽ bản tính chó đi bắt chuột trời sinh, tôi thàm rửa trong lòng.

“Phải nói là thiếu gia đối với cậu cũng không tệ, không chỉ đưa cậu từ nông thôn lên thành phố, già trẻ lớn bé các cậu ở quê cũng đều nhờ thiếu gia nhà chúng tôi mà cơm no áo ấm. Để cậu hầu hạ thiếu gia, đó là cơ hội báo ơn phi thường của cậu!”

“Thối hoắc!” Tôi kìm không được chen mồm một bên.

Lạ ở chỗ là, Điền Viên chẳng thốt lấy nửa lời, ngay cả thằng cha quản gia Tống cũng không mấy may phản ứng, cứ như tôi bị chúng coi khinh, tôi đâm ra lại thấy rất bị lăng mạ.

“Thiếu gia ngoại...” Ông già Tống thả chó còn không xong ngày xưa lại mở miệng, “Thực chất trong lòng thiếu gia rất vương vít cậu, cậu có biết rằng, tính ngài ấy chính là như thế, không được tốt lắm, cũng không biểu hiện ra lớn quá, chuyện sau buổi party hôm đó ngài ấy ân hận lắm rồi, suốt nửa năm qua ngài ấy không hề tổ chức party nữa.”

Tôi chẹp chẹp miệng, nếu vị này chịu mở mồm trước thì tốt hơn biết bao nhiêu.

Điền Viên hệt như mềm oặt, nó nhỏ tiếng rừ rừ, “Bác Tống, con kiên quyết không về đâu, các bác hãy về đi thôi!”

Ông già Tống đành thở dài một tiếng, ngược lại sắc mặt thằng cha quản gia Tống thì lại biến đổi, thoát nhìn có vẻ sẽ chửi rửa Điền Viên, nhưng lại bị ông già Tống gắng gượng lời đi rồi.

Sau lần này nhà tôi lần nữa lại yên bình, người Thu gia đã không còn tới nữa.

Sự nghiệp người mẫu của Điền Viên cũng càng lúc càng khởi sắc, cuối cùng một hôm nó dọn đồ đi khỏi chỗ tôi. Chỉ là ngày lễ năm nào, nó cũng gửi một tấm thiệp đến công ty Phùng Đức Long, mặt trên viết xin thay mặt chuyển cho thợ sửa ống.

“Mịa, vẽ trò thay mặt chuyển cho thợ sửa ống, không trực tiếp gửi đến nhà cho tau được hay sao?”

Tôi thường ngắm nghía ảnh Điền Viên trên tạp chí, nó mặc đồ Âu Armani màu xám bạc[7] tựa người vào ghế sofa kiểu Tây, kế bên là lò sưởi biệt thự, lẩn khuất dưới mái tóc đen của nó là đôi mắt biếng nhác cứ như chỉ nhìn đời bằng một nửa.

Thật mẹ nó gọi cảm thế không biết, tôi tán thưởng, không ngờ mắt cận thị cũng có lợi thế này đây.

Sau này Điền Viên đã trở thành kẻ triết lý chân chân chính chính, là người mẫu hàng đầu.

Có người phỏng vấn nó đã hỏi, “Anh đã mặc rất nhiều nhãn hiệu quần áo, liệu có say mê một nhãn hiệu riêng biệt nào không?”

Điền Viên trả lời, “Có, Prada.”

“Prada, thế nhưng lại chưa từng thấy anh mặc bao giờ.”

Điền Viên chỉ mỉm cười, không nói cho phóng viên biết đáp án.

Tôi xem đến đây, cũng kìm lòng không được mà bật cười theo, tựa như giờ phút này có thể đồng cảm được tâm tình của Điền Viên.

Lại thêm một trận Điền Viên ồn ào rất to nữa, đó là vụ kiện tụng tranh giành hai con chó giữa nó với thằng con trưởng Thu thị.

Vụ kiện này cơ hồ sôi sùng sục, âm ỉ vô cùng.

Đầu tiên là đối tượng giành giật, rất nhiều người đều nói đó là hai con khuyển thuần chủng đắt tiền lại còn sắp tuyệt chủng, từ chó lông dài đến lông ngắn bị bàn tán không dưới mười chủng loại.

Rồi sau mới là người giành giật, có kẻ vạch trần bí mật Điền Viên là gay, nó đối với Thu Hàn Lâm từ yêu sinh hận, cho nên lấy chó ra làm cớ.

Cuộc sống riêng tư của Điền Viên vẫn là một câu đố, nguyên nhân nó làm người mẫu mà sinh hoạt cá nhân lại rất điều độ nên bị người đời soi mói. Giờ thì không còn nghi ngờ một viên gạch bị gỡ ra là hiển lộ cả ngàn tầng sóng, chuyện riêng tư của nó cứ một tầng rồi lại một tầng bị bóc trần. Tôi thấy vô vàn phóng viên vây xung quanh Điền Viên, truy vấn nó, Thu Hàn Lâm có phải người nó từng yêu hay không, khoe miệng Điền Viên chỉ nhếch khẽ một tia cười khinh rẻ, thế rồi lại đeo kính râm lại, xác xược bỏ đi.

Tôi buông một tiếng thở dài, hiểu rõ đã đến tận đây thì không cần phải hao tâm chú ý điều đặn cho Điền Viên nữa, nó đã không còn cần bất kỳ ai đến vướng bận nữa rồi.

. /.

Chú thích:

1. Hummer từng là dòng xe chủ lực của hãng General Motors (Mỹ). Đây là loại xe có bề ngoài hầm hố, được thiết kế để có thể vượt qua đủ loại địa hình, từ trèo núi đổ đèo đến lội sông lội suối, đặc biệt có thể được trang bị kính chống đạn. Anh cả của dòng xe Hummer là Hummer H1, được thiết kế dựa trên dòng xe chuyên phục vụ trong quân đội Mỹ là Humvee, nhưng đến nay đã không còn được sản xuất.

Humvee là dòng xe nhà binh được dùng để thay thế cho xe Jeep cách đây khoảng 25 năm. Về cơ bản, thiết kế xe Hummer tương tự như xe Humvee, chỉ khác ở chỗ có thêm nội thất đẹp mắt và những tiện nghi khác. Mặc dù có các tính năng hơn hẳn những loại xe thể thao đa dụng khác, Hummer vẫn tuân thủ các quy luật về vật lý và kỹ thuật. Xe này không thể nổi trên mặt nước như nhiều người từng nghĩ.

Nhắm thêm, các bạn, đây là xe của Giản Dịch đại ca ăn chocolate bắn súng ném lựu đạn rút nàz ngẫu trong bộ 3 Cát Cuồng của Bóng Tối Ngăn Trở đây ạ hị hị:">~ cơ mà con xe anh Dịch là màu vàng đây này:"> (PR cho con xe của anh =)))))

để sẵn ở đây sau này post Cát Cuồng đỡ phải tìm lại =)

2. Vật đánh dấu đường thẳng của thợ mộc:

3. Đụng phải tường Nam mà quay đầu lại

Tường Nam chỉ những bức tường làm bình phong ở đại môn. Thời kỳ cũ, những nhà có địa vị, có thế lực ngoài đại môn đều có xây tường bình phong, cho nên khi ra cửa phải rẽ phải hoặc trái, nếu không cứ đi thẳng thì sẽ bị đụng vào tường Nam, không có đường đi.

4. Prada là một nhãn hiệu thời trang của Ý chuyên về các sản phẩm cao cấp cho nam và nữ (phụ tùng, giày dép, túi xách, mũ...), nhãn hiệu Prada được thành lập bởi Mario Prada năm 1933. Prada được xem là một trong những nhà thiết kế có ảnh hưởng nhất trong ngành công nghiệp thời trang.

quần áo thì tả kỹ rồi nên cứ thế mà tưởng tượng nhớ:"D

~5. Ermenegildo Zegna là một trong những nhãn hiệu thời trang Ý đứng hàng top trên thế giới với lịch sử phát triển lâu đời, trải qua sự quản lý và điều hành của 4 thế hệ nhà Zegna kể từ khi thành lập năm 1901. Hãng đã tham gia vào hầu hết các mảng của thời trang thế giới bằng việc không chỉ sản xuất, cung cấp, chế tác các sản phẩm từ sợi bông, sợi len cho các đối tác như Gucci, Yves Saint Laurent hay Tom Ford mà còn bành trướng sang các mảng như nước hoa hợp tác với Yves, đồ da và phụ kiện.

Gần một thế kỷ sau, sự thành công của đế chế nhà Zegna đã vươn xa khỏi nước Ý với 525 boutiques trên khắp thế giới và hàng chục nhà máy trải suốt từ Nam Âu đầy nắng ấm tới vùng ven Á Thổ Nhĩ Kỳ xa xôi.

Có một điểm rất đáng chú ý là không như hầu hết các nhãn hiệu hàng khùng khác của đế quốc thời trang Ý, EZ lại có boutique đầu tiên của mình ngay tại Paris – nơi được mệnh danh là kinh đô thời trang thế giới, là thước đo lớn nhất của mọi nhãn hiệu vào năm 1980 trước khi quay trở lại nước Ý vào năm 1985 với boutique thứ 2 tại Milan.

Qua 4 thế hệ của một gia tộc hùng mạnh, các sản phẩm của nhà Zegna mặc dù có những nét chấm phá cách tân mang âm hưởng của từng thời đại riêng nhưng vẫn mang những đặc điểm chung là sang trọng, lịch sự và đẳng cấp.

6. Ôtô Rolls-Royce (cùng Bentley) là thương hiệu xe hơi cao cấp được sở hữu bởi Rolls-Royce Motors (Anh) tách ra từ Rolls-Royce Limited năm 1973. Công ty này (bây giờ đổi tên thành Bentley Motors Limited) được Volkswagen mua lại vào năm 1998, trong khi thương hiệu Rolls-Royce được đăng ký riêng (bởi Rolls-Royce plc), công ty thuộc sở hữu của BMW với tên gọi mới (Rolls-Royce Motor Cars).

Xe Rolls-Royce thì ôi thôi nhiều loại lắm =3= post tiêu biểu 2 em

em này là Rolls-Royce Coupe:

còn em này là Rolls-Royce Phantom Tungsten:

Ai đọc Conan chắc nhớ có vụ án nổ xe Rolls-Royce cổ có liên quan đến một cái biểu tượng không lẫn đi đâu đc ở đầu xe:

7. Armani là nhãn hiệu thời trang nổi tiếng của Ý trên các lĩnh vực: thiết kế, sản xuất, phân phối và bán lẻ quần áo thời trang, phụ kiện kính, đồng hồ, đồ trang sức, mỹ phẩm, nước hoa, đồ nội thất... được thành lập hoặc mua lại bởi nhà tạo mẫu, doanh nhân, tỷ phú nổi tiếng Giorgio Armani. Ông sinh ngày 11/07/1934 tại Piacenza, Emilia-Romagna, Ý.

4. Chương 4: Thiên Màu Vàng

CHƯƠNG 4: THIÊN MÀU VÀNG

Bình thường ban đêm tôi rất ít khi ra ngoài, nhưng tại đạo này Phùng Đức Long đang phát điên, bởi vì nghe nói Lý Gia Duy tự sát.

Thấy bảo mấy năm cuối Giản Duy chơi đùa với Lý Gia Duy, thế là bao trọn cả một nhà hàng hải sản, khách khứa nói chia tay cùng Gia Duy, mặt khác còn kèm thêm cả một khoản phí chia tay không nhỏ.

Lúc ấy Gia Duy thực trấn tĩnh, nhận lấy chi phiếu của Giản Duy, lại còn cùng Giản Duy ăn chung bữa tối cuối cùng.

Sau đó, Gia Duy liền đổi chi phiếu ra tiền mặt, dùng một phần tiền đó mua một lượng lớn heroin, ở nhà nuốt thuốc tự sát. Phùng Đức Long nghe xong tin này cứ như mất hồn, không ngừng gào thét, “Tôi phải đi cứu Gia Duy!”

Đáng tiếc Giản Duy đã bao nguyên ba tầng bệnh viện St Mary[1], bên trong chỗ nào cũng là nhân viên bảo vệ của Giản thị, Phùng Đức Long ngay cả mong muốn gặp Gia Duy một lần cũng vô phương. Cuối cùng tôi đành phải nhờ vả một đứa bạn trong bệnh viện mới có thể cải trang cho hắn thành nhân viên y khoa đi vào, thế nhưng hắn vừa nhác thấy Giản Duy ngồi bên ngoài phòng bệnh là phát điên phát rồ lên chạy đi bóp cổ gã kia, tự dưng bao nhiêu công sức lại thành ra đổ sông đổ biển hết.

Mẹ kiếp, còn vạ lây tôi bị đứa bạn chửi um.

Có điều qua vài ngày Tú Lệ tìm đến, run run rẩy rẩy nói với chúng tôi, hai ngày trước Gia Duy liên lạc với cô ta, bảo là đã tìm được cách dứt được Giản Duy rồi, muốn cùng cô đi Paris bắt đầu lại một lần nữa.

Lúc ấy Phùng Đức Long choáng váng.

Thế là sự kiện Gia Duy uống thuốc độc biến thành một vở kịch đáp án treo lơ lửng.

Sửa ông là công việc ban ngày gắn liền với ngàn nhà vạ hộ, hiện giờ một mình lang thang giữa tối đêm đen kịt có chút không biết phải làm sao. Tôi hút thuốc lá, phả khói đi dọc theo con phố náo nhiệt.

“Hi!”

Có người đập vai bắt chuyện tôi, tôi vừa ngoái đầu, liền thấy một thằng nhóc mặt mũi đẹp đẽ tựa mình ở dải lan can chắn vỉa hè.

Đúng, thường thường tôi cũng sẽ chả sử dụng lời lẽ nữ tính hoá như thể trên người đàn ông, về cơ bản tôi cho đó là một sự vũ nhục, nhưng mà thằng nhóc này lại thật sự... thật sự quá là mê hồn. Da nó trắng bóc, dưới ánh đèn cao áp lại có vẻ mang theo sắc trắng óng ánh, đôi mắt phượng thật dài dẫn theo một độ nghiêng nhất định, trong con ngươi lộ ra thần tình như thể thú hoang, thoát cái vô tội, thoát cái ác tàn, mũi thẳng, đầu mũi hơi nhọn, môi miệng đỏ phơn phớt bong bóng bởi có thoa son. Nó mặc một cái áo sơ mỏng màu đen, cách lớp áo tôi có thể nhìn thấy đầu ngực nhênh nhếch của nó, quả thực là báu vật chỉ cần nhìn lướt qua cũng đủ làm cho người ta bưng bưng dục vọng, cơn dục vọng muốn lập tức được xé toang lớp quần áo để trực tiếp vọt vào.

“Hi!” Tôi cũng thuận đà ghé sát vào nó.

“Ba nghìn đồng!” Vành môi đỏ ướm của nó phun ra một cái giá, rồi còn bổ sung, “Trợn gói!”

“Ba nghìn...” Tôi rít một hơi thuốc, đưa tay gãi phết qua đầu ngực nó, nó tức khắc hít vào một hơi.

Mắn cảm thật! Tôi cười, “Ba nghìn có đắt quá không, dù sao em cũng hưởng thụ rồi?”

Đuôi mắt xéch lên của nó lười biếng liếc nhìn tôi, nói, “Đây là giá ưu đãi lần đầu tiên cho chàng đấy, lần tiếp theo chàng tìm em sẽ là năm nghìn.”

“Cao giá thật!” Tay tôi vuốt phần dưới của nó, vừa nhỏ không lớn quá, tôi chậm chậm xoa nắn, cảm thụ nhiệt độ nó bốc ra. Tôi hạ tầm mắt thấy nó chỉ cười nhạt nhìn tôi.

“Khụ! Em tên là gì.”

“Chàng có thể gọi biệt danh của em!” (tự nhận thấy mình lấy ngôi xưng hô quá tởm ==)

“Vậy biệt danh của em là gì?”

“Hoàng tử điện hạ!”

“Ừm... Hoàng... tử điện hạ...”

“Ai cũng gọi em như thế, nếu chàng thích, em cũng có thể ăn mặc theo kiểu hoàng tử!” Ánh mắt lười nhác của hoàng tử điện hạ không có nhìn đến vẻ giễu cợt của tôi, nói thế.

Xuất phát từ điểm tò mò ấy, quả nhiên ở một khách sạn năm sao cao cấp tôi được xem chính trang của hoàng tử điện hạ, một bộ trang phục thêu dệt Baroque[2] màu vàng, cổ áo nở rộng hình lá sen, thoát nhìn cứ như là phong cách thời kỳ đầu của Hà Lan, nhưng bởi trên người nó lại quần đầy ruy băng, cho nên lại na ná phong cách Pháp, ống tay áo Gothic[3], phía dưới còn cả chiếc quần bó chặt màu trắng. Chả biết hoàng tử điện hạ này là từ ngõ hẻm nào chui ra mà mặc bộ trang phục chẳng ra đâu vào đâu thế này, có điều công nhận có làm nó thoát nhìn quý tộc hơn lên nhiều phết.

Nhớ lại Phùng Đức Long từng nói bước sóng của màu vàng rất vừa phải, là màu sắc có khả năng phát sáng nhất trong tất cả các màu, nhưng chính bởi quá chói sáng mà bị coi là trợt nhả, nhạt nhẽo; tính chất cực kỳ không ổn định sẽ dễ dàng phát sinh sự lệch lạc, hơi tăng màu khác lên là y như rằng sẽ mất ngay đi trạng thái vốn có.

Chắc đúng là như thế, vẻ quyến rũ giả tạo của Baroque và hoàng tử điện hạ căn bản không thêm che giấu đói khát vừa mâu thuẫn lại vừa hài hoà, nó nằm trên giường lớn tự an ủi chà xát phân thân mình, phiến môi đỏ ướm át không ngừng vọt ra những tiếng rên rỉ đứt quãng.

Tôi nhin không được chạy tót lên giường, ấn lên ngón tay thon thả của nó cùng nó vuốt ve, ướm hỏi, “Kể cả em là nhân viên phục vụ của khách sạn năm sao, tùy tiện chiếm dụng phòng khách sạn cũng không việc gì nghiêm trọng chứ?”

“Thế thì mới dừng có lãng phí thời gian!” Hoàng tử điện hạ liếm liếm vành môi đỏ sẫm, rồi mới kẻ sát vào tôi, rướn thân lên liếm lên yết hầu, hai tay thông thả cởi quần tôi ra. Thời điểm nó làm những động tác này, cứ đọng đưa cái mông nó mãi.

Tôi cảm nhận được độ ẩm từ cái lưỡi ẩm ướt của nó, cái loại cảm giác lúc ẩm lúc lạnh này thật tê dại, tâm khảm bắt giác cả kinh biết hôm nay mình đụng phải cao thủ rồi.

Tôi nhìn biểu cảm mắt mị như tơ của hoàng tử điện hạ, nó tách hai chân tôi ra, dùng đầu lưỡi khê chạm lên mặt sau của tôi, tôi nén không được bật thốt lên a một tiếng, cảm giác đầu lưỡi nó càng lúc càng chui vào bên trong, kể cả là kẻ đã từng trải vô số như tôi cũng đành lòng không được mà to còi rên rỉ.

Đầu hoàng tử điện hạ vùi ở giữa hai chân giạng to của tôi ra sức liếm láp, tôi sướng đến độ sắp bay đến nơi, trong lòng cảm thấy ba nghìn đồng cũng thật là lãi quá đi mất.

Đang lúc tôi âm thầm tính lời, cửa sầm phát mở bung ra.

Một gã thô lỗ ngăm đen mặc đồ hải tặc xông vào, trên mặt gã đeo một cái bịt chột mắt kinh điển, con mắt còn lại lộ bên ngoài lạnh lẽo quét đường nhìn qua chúng tôi, cười khẩy nói, “Ta biết ngay tên rở rúng người đó không nổi phải mò đi ăn vụng mà!”

Mẹ nó... Chuyện quái gì đây đây hả...

Hoàng tử điện hạ mông manh hấp dẫn cuốn mình sang một bên, tôi đang ho húng hắng toan giải thích thì...

Cái gã hải tặc lại mở miệng, gã dữ dằn rít, “Anh bạn, nếu tên hèn hạ này đã thích bị thao đến thế, chẳng thả hai ta cùng nhau luân phiên cưỡng nó đi!”

“Ack...” Tôi thẳng nhìn lướt qua thân dưới nhô cao cao, còn chưa kịp nói lời nào.

Hoàng tử điện hạ đã khóc sụt sướt như mưa đổ, van lơn không thôi, “Cầu xin các người, đừng như vậy...”

Hải tặc đã không muốn phân bua gì nữa một tay túm chân nó tha đến, mạnh bạo giữ chặt nó, thế rồi rút phăng ruy băng trên người nó trói luôn nó ở thành giường, kế tiếp lại kéo tuột luôn cái quần trắng bó sát xuống, phơi bày thân dưới trần trụi của nó.

“Anh bạn, lại đề giúp!” Hải tặc thô bạo tách đùi hoàng tử điện hạ ra, làm cho nơi riêng tư của nó bại lộ hết dưới đèn thủy tinh.

Tôi thoáng do dự, đành phải giúp gã đề một bên đùi hoàng tử điện hạ.

Không ngờ là... Hải tặc, hải tặc cư nhiên móc ra một cái bút lông, dùng đầu bút lông vôn vê khiêu khích phân thân hoàng tử điện hạ, sau đó dùng thân bút luôn tay thọc trong cái động đăng sau.

Dương vật hoàng tử điện hạ tức thời cứng thẳng, hải tặc lơ đi tiếng khóc van xin buông tha, chỉ cười lạnh dùng ruy băng buộc phân thân nó, mặt trên thắt cả một cái nơ bướm, hết như món quà cà rốt tặng cho con thỏ trắng vậy.

Tôi phải nói là... Thế này mạnh mẽ quá á, chẳng những hoàng tử điện hạ phải chịu kích thích lớn lao, mà ngay cả tôi cũng dần trở nên thêm muốn dần không nổi rồi.

Hoàng tử điện hạ liều mạng cọ đầu vào gối, cắn chặt môi muốn ngăn cản bản thân không phun ra lớn tiếng rên rỉ. Ban nãy nó đâu có phải bộ dáng trình tiết thể chứ, lòng tôi lạnh lẽo hồi tưởng lại.

“Dạng gì đây? Hử? Dương vật người khó chịu à? Mẹ kiếp, ta chỉ biết một ngày người không được thao, bên dưới sẽ ngứa ngáy muốn cầm roi ra quất!” Mồm miệng hải tặc càng không dứt nhổ ra những ngôn từ tục tĩu.

Hoàng tử điện hạ rốt cuộc không kìm nén được nữa lớn tiếng kêu lên.

“Ah... Ah ah!” Đầu nó lay càng dữ dội hơn, đuôi mắt phượng ứ đầy nước mắt, trông ra vừa vô tội lại vừa dễ vỡ, nhất thời ngăn không được bị sa đoạ vào trong sự mê hoặc này.

“Xin ta thao người đi! Cầu xin đi, đồ lãng loàn!”

“Cầu xin người!”

“Xin ta cái gì?”

“Cầu xin người làm ta nhanh lên... A, a, a... Nhanh lên...”

“Hèn muộn!” Gã hải tặc moi ra hung khí, rống với hoàng tử điện hạ vô lực gục trên giường, “Giương mắt ra nhìn đây, nhìn hải tặc ta thao hoàng tử điện hạ nhà ngươi đây!” (2 thẳng hấp =)) làm mình muốn vắng tục quá =)))

Nói xong không thèm đếm xỉa gì nữa vọt tiến vào, thực mạng chọc rút, ngay cả tôi cũng còn phải lo lắng thay hoàng tử điện hạ. Thế nhưng ngay sau đó hoàng tử điện hạ kêu cứ một đợt nhanh hơn lại một đợt cao hơn, tôi biết ngay mình đã lo lắng vô ích.

Sau khi xong việc, hải tặc gỡ dải ruy băng trên tay hoàng tử điện hạ, đặt nó sắp trên giường lớn, lại làm nó từ đằng sau, bạo liệt đâm cắm, bức bách hoàng tử điện hạ rên rỉ, bờ mông lay lắc bị hải tặc săn đuổi trên giường.

Hải tặc đã thay đổi sang tư thế thứ ba chính diện chen rút hoàng tử điện hạ, tôi phải nói là gã này gớm ghê thật đấy, chiến lâu thế rồi mà không hề mệt mỏi. Hoàng tử điện hạ bị gã thúc cho nước mắt nhoè nhoẹt, phê tới độ ngay cả bản thân là ai chắc cũng quên bém mắt luôn.

“Người anh em! Chúng ta cùng nhau thao tên dê tiện này nào!” Hải tặc thịnh tình mời gọi.

Được thế thì tốt thôi... Cơ mà... Con mẹ nó, mày không chịu biến ra thì bố mày xxx bằng niềm tin à.

Tôi chỉ có thể ngồi một bên tay nắm thành giường, tôi vươn tay cảm phân thân chính mình, cao thấp sờ nắn, đồng thời ngó ngía tướng tá trắng kiện của hải tặc gồng mình va đập gò mông trắng nõn nà của hoàng tử điện hạ, đã thế lại còn cái phân thân của hoàng tử điện hạ mang theo dải nơ thắt cứ lắc lư mãi thôi.

Một lát sau, hoàng tử điện hạ bị hải tặc túm tóc, lôi đầu nó đến trước phần dưới của gã. Hoàng tử điện hạ bị ép buộc ngậm vào hơn phân nửa phân thân thô to của hải tặc, gần như trọn vẹn cả gốc rễ, tôi không khỏi giật thót hoàng tử điện hạ đích xác không phải cao thủ hạng hai tầm thường. Đáng vẻ bị cưỡng *** của hoàng tử điện hạ, nước mắt đầm đìa, mồm miệng hải tặc vẫn không dứt phun ra những từ *** ngữ ư.

Hai đứa nó vờn nhau đến tận hứng, lẫn qua lẫn lại hơn nửa đêm mới giống keng thu binh, giường khách sạn nơi nơi ngập đầy dịch thể trắng nhờ nhờ của hai đứa nó, ngay cả một giọt cũng chả có đêch liên quan gì tới tôi.

Ước chừng chả cần ba nghìn của tôi đâu nữa nhỉ, tôi nhủ thầm, nếu xem một bộ GV mà ngần ấy tiền thì cũng uống lắm, tuy rằng được xem người thật sờ sờ tại hiện trường thì là chuyện vốn dĩ có thể gặp nhưng mà không thể cầu.

Tôi phải mông tính cứ thế bỏ đi, ai mà dè vừa mới dớm bước ra cửa, hải tặc đã đuổi theo. Gã gỡ cái bịt chột mắt trên mặt xuống, xem chừng có vẻ cũng là một tay nghiêm túc tử tế chứ chẳng đùa.

“Ngại quá!” Hải tặc nhét cho tôi một cái phong bì, “Đây là năm nghìn đồng.”

“Là... ý gì?”

“Trước kia hoàng tử làm MB, đôi khi cậu ấy lại chuộng chơi cái trò này.” Hải tặc có phần đỏ mặt nói.

Mẹ mày chó, tao thấy mày chơi cũng biết một quẻ đâu, lòng tôi ngấm ngấm chữ, không chút khách khí tiếp nhận cái phong bì, gắng hỏi thêm, “Sao lại chọn tao chơi với chúng mày hả?”

“Hmm, hoàng tử rất kén người xem, cậu ấy nói anh là người tốt, cậu ấy nguyện ý cho anh vui vẻ một đêm!” Hải tặc nói ra rất dối thần nhiên.

Đến nước này tôi thật sự cảm nín, chúng nó hưng phấn cả đêm với nhau, lại còn dám nói cho người tốt tôi đây được vui vẻ.

Tôi xốc xốc năm nghìn nhét túi đi ra khỏi cửa khách sạn cấp sao này, nhìn về không trung với vẻ dằn hững sáng, bỗng nhiên chợt nhớ một đêm đã trôi qua như thế rồi đấy.

Được xem AV suốt cả đêm, lại còn được tuần thêm cho năm nghìn đồng, có lẽ đích thực người tốt quả nhiên sẽ có phúc báo à ha

~. /.

Chú thích:

1. Bệnh viện St Mary nằm ở Paddington, Luân Đôn, Anh quốc, được thành lập năm 1845.

tớ chả biết Gia Duy ở bệnh viện này bên Anh hay ở đâu, vì rằng không thấy nói Trung Quốc có bệnh viện St Mary, chỉ có thêm St Mary ở Hàn Quốc thôi, nên là xin phép không chú thích nhiều về nó.”Đ

2. Baroque là một phong cách nghệ thuật bắt nguồn từ Phục Hưng Ý, sau đó lan ra khắp châu Âu và cả những thuộc địa ở Tân thế giới cho tới cuối thế kỷ 18. Nghệ thuật Baroque được đánh dấu bằng cuộc cách mạng ở thế kỷ 17 và mở đầu cho thời kỳ Khai Sáng. Baroque này nở rộ và phát triển nhờ các nhận tố là nhà thờ, hoàng gia và tầng lớp thị dân.

Nghệ thuật Baroque phát triển ở nhiều nơi thuộc châu Âu. Một trong những trung tâm lớn nhất là xứ Flandre, vùng đất ngày nay bao gồm Bỉ, Hà Lan và một phần nước Pháp.

đây cổ áo hình lá sen phong cách Baroque đây (xin phép đc che mặt model =)))

3. Thời trang Gothic ăn mặc cực kỳ lập dị với tất cả các loại trang phục màu đen, tóc xù xì và dày cộm, móng tay để dài và sơn đen, mắt môi đều kẻ màu tối đậm... Tất cả trang phục và phụ kiện này khi khoác lên người đều gây cho người đối diện một cảm giác hết sức ma quái, kỳ dị.

Thế nhưng, gothic của thời đô thị hóa bây giờ lại hoàn toàn khác với những biến tấu thành gothic punk, gothic emo hay Lolita... Loại bỏ hẳn kiểu tóc đánh rối bờm xờm, những quầng mắt đen, những dây xích sắt nặng nề... những bộ thiết kế gothic hiện nay chỉ đơn giản là tận dụng màu sắc đặc trưng, màu đen của gothic để đưa ra những mẫu thiết kế đầy nét quyến rũ, huyền bí và rất sang trọng. Điển hình là những thiết kế gothic cổ điển của Chanel với chiếc đầm đen ngắn; bộ thiết kế gothic rock của Givenchy với quần da, stin đen bóng hoặc quần jeans đi cùng áo sơ mi viền đăng ten quanh cổ... Tất cả sự tối giản này khiến cho phong cách thời trang gothic trở nên gần gũi hơn với công chúng.

Tay áo kiểu Gothic là kiểu vênh loe ra, có khi kèm với khóa, cúc, dây dợ các loại, có khi kèm với đăng ten, ren phồng... vì có rất nhiều kiểu nên mn tự search mà ngắm nhé.”

5. Chương 5: Thiên Màu Lục

CHƯƠNG 5: THIÊN MÀU LỤC

Mấy độ rày tôi bị thiếu ngủ trầm trọng, ngồi trước máy tính mà mắt cứ vẽ hoa loạn cả lên không sao chịu cho nổi.

Đồng nghiệp vẫn đang hồ hởi cực kỳ trên MSN[1] xanh lục, trên đó không ngừng kêu lên bíp bíp. Căn bản mấy tháng trước có thằng dám cả gan phát tán một loạt truyện đồi trụy lên hộp thư công ty mà bị đuổi việc, thành ra cái nhóm mấy con yêu râu xanh này liền biết điều đổi luôn sang chơi trực tuyến.

“Nghe nói Lý Gia Duy tự sát hả, có thật không?”

“Ồ, không phải nó là người tình nồng thắm của Giản Duy đấy à?”

“Nồng thắm thì nồng thắm, thấy bảo là bị bóp ép nồng thắm đó, nó là bị sếp rếp...”

“Sướng quá vậy

Ngày nào em cũng cố ăn mặc dư dả mà sao sếp chẳng chịu liếc em lấy một cái gì cả?”

“Cưỡng à? Là cưỡng ép mặt trước hay mặt sau?”

“Vấn đề này phải hỏi Phùng Đức Long ấy, thằng cha ấy tường tận nhất, Gia Duy chả phải thân với bố ấy nhất ư?”

Tiếp sau đó màn hình của tôi bíp bíp inh ỏi.

“Kể mau, Phùng Đức Long, có phải thiệt không?”

“Giản Duy rếp mặt trước hay mặt sau Lý Gia Duy hả?”

“Gia Duy có tiết lộ kích cỡ của sếp không?”

Tôi lần chân suốt nửa ngày mãi, mới từng chữ từng chữ một mà lên tiếng, “Đừng có tầm xào ba láp, họ là yêu nhau thật lòng, nước chảy thành sông[2]!”

Rồi mới lại tiếp râm ran tiếng bíp bíp.

“Rếp xong cũng có nước nước mà, cũng là nước chảy thành sông nhỏ.”

“Là dịch chảy thành sông!”

“Nói chung đều là nước còn gì.”

“Eo ôi, càng nghĩ càng hưng phấn, tui đã sớm bảo Lý Gia Duy sếp xì muốn chết mà sớm hay muộn gì cũng sẽ bị rếp thôi.”

“Sếp cũng đâu có kém phần, chỉ cần anh ý muốn, thích mê *** thì cứ mê *** tui đi, muốn cưỡng *** cũng cưỡng *** tui nốt.”

“Sặc sặc, *** chết bà bà có còn muốn không?!” Tôi nhin không được tức giận type một dòng, “Chẳng lẽ không thèm đếm xỉa người ta có nguyện ý hay không à, Gia Duy là người dị tính luyến.”

Dòng chữ màu đen của tôi vừa mới hiện vào, lập tức kể đó một loạt dòng chữ đủ loại màu cũng nhảy xổ theo.

“A... Quả nhiên là cưỡng ***!”

“Thằng cũng có thể bẻ cong, cong cong càng thích.”

“Anh điều quá đi anh Phùng, Giản Duy mà bẻ cong Lý Gia Duy rồi thì tiến lên đi, cơ hội của anh chẳng phải đến rồi đó sao?”

Một dòng chữ đỏ cứ thế đập thẳng vô mặt, lòng tôi cả kinh, chú ý nhìn thì thấy là Aug. viết tắt tiếng Anh của “tháng tám”, mà hiện tại tháng tám thì chả có ý nghĩa gì, đó là một cái ID hoàn toàn xa lạ. Tôi ngó lại lần nữa địa chỉ mail, thế mà lại JJ. cc@gmail.com[3].

Đầu tôi đầy hắc tuyến[4], thật sự không nghĩ ra nổi là vị đồng nghiệp cao nhân nào. Thế là đành phải bình tĩnh gõ gõ, “Nhớ nhăng, tôi thích ngực bự mông đầy.”

Dòng chữ đỏ y chang nhảy ra với vận tốc ánh sáng, “Anh đang tưởng tượng Lý Gia Duy đeo ngực giả trở về, loạn choạng cái mông với anh đấy à!”

Tôi lấy làm kinh hãi, trong đầu mập mờ tưởng tượng ra cái cảnh kia, phía dưới không khỏi “bùng tỉnh”, bèn cuồn quýt type chữ vào cửa sổ chat riêng, bảo với Aug., “Xin hãy chú ý đây là nơi công cộng, không thể đảm bảo rằng sẽ không có ai truyền nội dung cuộc nói chuyện này ra ngoài, mà chuyện đối với cả cậu và cả tôi đều không hề tốt.”

Dòng chữ đỏ vẫn chói mắt như cũ nhảy ra, “Lẽ nào cho đến giờ anh vẫn chưa từng tưởng tượng thử Lý Gia Duy vì sự đam mê của anh mà lớn tiếng kêu rên chắc?”

Nghĩ rồi chớ, tất nhiên tôi nghĩ cực kỳ nhiều lần rồi, mỗi một lần nhìn thấy biểu tình hưng phấn của Gia Duy trong tưởng tượng tôi cũng còn đạt tới cao trào được.

Tôi thật thận trọng trả lời, “Xin chớ có suy đoán suy nghĩ của người khác, Lý Gia Duy chỉ đơn thuần là bạn tốt của tôi.”

“Bạn tốt... Ý chỉ là kiểu bạn tốt giúp sếp cưỡng *** anh ta đấy à?”

A, tôi kinh hoàng tí thì nhảy dựng lên từ ghế công ty.

Đẩy đẩy gọng kính trên sống mũi, e dè dáo dác đi dáo dác lại khắp bốn phía chung quanh, rốt cuộc là ai nhỉ, ai mà biết được bí mật giữa ba người chúng tôi thế này.

Tầm nghỉ trưa lão béo luôn luôn là bộ dáng buồn ngủ, trợ lý Tiểu Trầm vẫn còn đang uốn uốn lông mi, một trợ lý thiết kế khác mới tới giống như bị tuột bra, đang len lén đi vào chỗ khuất kéo lại dây nịt.

Tôi liếc mắt qua nàng ta, 34A chứ không phải 34C, kể cả có nhét thêm hai miếng xốp độn bên trong nữa thì dây nịt tụt vẫn chuyện bình thường.

Hai cha thiết kế ánh sáng khác thì giá mặt vô màn hình máy tính, chăm chăm xem tranh ba chấm, dù sao năm nay trình diễn đồ lót cũng hẻo chết đi được, thay vào đó lại thịnh hành vải trong suốt cơ, người mẫu này cứ như kiểu cởi ra bằng sạch để tùy cho người ta ngó ngía.

Rốt cuộc là ai?

“Không phải tìm, tôi đang ở chỗ anh không nhìn thấy đâu.”

Chữ đỏ lạnh nhạt nói. Trong nháy mắt tôi có cảm giác đang bị thằng nào theo dõi, lưng đều phát lạnh run lên đi được.

“Sao cậu lại có cái ý tưởng kỳ quái như thế hả?”

“Đương sự tự khai, tôi chả có trình độ tưởng tượng phong phú được đến thế đâu.”

Tôi hoảng sợ, lòng ngấm ngấm nghĩ đây là nhân vật bậc nào, biết được cả chuyện riêng tư nhất của Giản Duy và Lý Gia Duy.

“Cậu thuộc ngành nào?” Tôi nén không được buột miệng hỏi, dẫu tôi thừa biết hẳn chắc chắn không nói tôi biết đâu.

“Tôi chẳng phải người của ngành nào cả, tôi đến thực tập, thấy anh là một người thú vị quá chừng. Dù sao giúp thủ trưởng cường bức người trong lòng của chính mình, dũng khí này không phải ai cũng có được đâu! Anh là sợ Gia Duy sẽ sụp đổ thế nên rõ ràng đã quyết tâm giúp Giản Duy bẻ cong anh ta chứ gì, nói gì thì nói đó vẫn là việc mà anh muốn làm, có đúng không?”

Tôi im bất một hồi, mới dè dặt trả lời, “Đối với việc này, tôi không muốn giải thích thêm gì cả.”

“Anh thật quá đúng là... giả dối, tôi chả đòi anh giải thích, tôi chỉ muốn biết lúc ấy bọn anh làm như nào?”

“Làm như thế nào... Giản Duy cưỡng Gia Duy?”

“Không, tôi không hứng thú với bọn họ. Tôi chỉ muốn biết làm sao anh chỉ cần há mồm là đã bẻ cong được Gia Duy thôi.”

“...”

“Ừm, là tại anh là có cuống họng sâu trong truyền thuyết đó sao?”

“Cuống họng sâu?”

“Nghĩa là có thể ngậm trọn vẹn cái đó của đàn ông được ấy, làm cho đàn ông sướng cực kỳ ấy.”

Tôi câm nín suốt nửa ngày song lại không dám mạo muội đắc tội với cái người không hay tên này, đành tiếp tục kiên nhẫn trả lời, “Đâu có đâu, tôi không ngậm hết.”

Thế rồi được thấy một dòng chữ đen cỡ nhỏ lôm vào giữa cả loạt chữ đỏ đốt cháy người.

(Aug. 2009-8-10 12:45) Vậy ngậm vào bao nhiêu, được 10cm không?

(loser 2009-8-20 12:45) Không... đo.

(Aug. 2009-8-10 12:46) Chắc là có rồi, anh ngậm vào xong rồi làm gì nữa, đại khái là cọ xát đầu đỉnh anh ta đúng không?

(loser 2009-8-20 12:46) Lúc ấy rồi hết lên rồi...

(Aug. 2009-8-10 12:46) Cường ép có thể khiến người ta cực độ hưng phấn, sướng hơn rất nhiều đấy nhỉ?

Tôi rất nghiêm túc trả lời vấn đề này, “Bạo ngược là lỗi mập hợp sơ sài nhất, chỉ có dừng lại ở giai đoạn của súc vật.”

Màn hình im lìm độ chừng hai phút, chữ đỏ lại hỏi.

“Vậy thì anh làm như nào? Đầu tiên là liêm ư? Sau đó Lý Gia Duy cứng lên xong thì anh ngâm vào?”

Tôi khó khăn gõ một dòng chữ, “Tôi quả tình không nhớ rõ gì đâu, thực chất tôi thấy kỹ thuật của nhiều diễn viên phim A còn sành sỏi hơn tôi nhiều, cậu có thể tự tham khảo thử.”

“Xì... Biểu cảm chúng nó giả tạo đến nổi da gà, trên giường thì rổng rít như kiêu mỗ lợn! Nhưng anh và Lý Gia Duy thì khác, anh yêu Lý Gia Duy mà không phải sao? Mà Lý Gia Duy lúc ấy chắc chắn là sợ sững người rồi, một cái đuôi suốt ngày lẻo đẻo đeo bám tự dưng đề anh ta ra, tuy chỉ có dùng miệng cũng đủ làm anh ta hết hồn là cái chắc, không phải sao? Tưởng tượng đi, anh dùng miệng thôi là đã đủ biến Lý Gia Duy từ túp yêu đàn bà trở nên kêu ca dưới mông đàn ông... Nghiện chết đi được mất, sao lúc ấy các anh không chụp ảnh lại nhỉ?”

Tôi đơ mặt đọc cả một cục chữ đỏ rùng rục trên phong màn hình lục ngắt.

“Lúc ấy... Không có suy nghĩ chu toàn được như thế...”

“Phí của giờ quá đi, anh có muốn tái diễn tình cảnh thêm lần nữa không?”

Tái diễn lần nữa, tôi cười khổ, tôi đương nhiên tình nguyện, nhưng chỉ e hai Duy không đồng ý thôi, họ đại để là xóa bóng tôi đi khỏi não từ lâu lắm rồi.

“Chắc không được.”

“Cái cảnh kinh điển thế mà không chụp ảnh lại, quá là lãng phí!”

Tôi ậm ừ, vừa vặn lão béo đang ngủ say cũng đã thức dậy, tôi cuống quýt gõ, “Có người tỉnh, có dịp nói chuyện tiếp sau.”

Hoảng hốt đóng cửa sổ chat riêng lại, phát giác tim đang đập điên cuồng. Từ sau hồi xảy ra sự kiện kia, tôi vẫn lo lắng Giản Duy sẽ làm gì đó. Đành rằng sau đó cũng không có động tĩnh gì, tựa hồ Giản đại thiếu gia cũng không bụng dạ nhỏ nhen như tôi tưởng, nhưng nếu Giản Duy phát hiện bí mật giữa ba bọn tôi mà bị công khai, có hào phóng đến mấy cũng không để yên cho tôi ở lại nữa đâu. Cuộc sống biết bao vất vả, thật sự là gian không được, mà không gian cũng chẳng xong[5].

Cả buổi chiều tôi cứ lo âu thơ thẩn, vài ngày sau cũng không dám lên mạng. Anna bên Bộ kế toán còn đặc biệt chạy hân tới, vỗ cái đập lên vai tôi.

“Anh Phùng, gì mà không lên cả MSN thế hả, hành kinh à?”

Mặt tôi đỏ lừng lựng, sao giờ phụ nữ toàn giống sói thế nhỉ.

“Dĩ nhiên, dĩ nhiên không... Tôi đâu phải phụ nữ, có chuyện đó sao được?” Tôi nén giọng liếc nhanh bốn phía, “Nhanh lên mạng đi, mọi người còn muốn nghe chuyện kia mà.”

Anna ngấm ngầm hiểu. Thời điểm nghỉ trưa, tôi đành phải “kiên cường” vô MSN lục ngắt, vừa mới đăng nhập đã nhận được invite, chóng vánh bị lôi vào phòng chat. Tiếp theo là cả lũ tiếng chào hỏi ầm ầm.

“Anh Phùng, hôm ý sao tự nhiên mất tích thế?”

“Là Aug. đã nêu đúng nỗi lòng của anh chứ gì!”

“Mà có khi bố ấy với Lý Gia Duy chẳng phải ở mức tầm thường đâu à nha, dễ là muốn cưỡng cậu ta từ lâu rồi chứ chẳng chơi.”

“Mấy người đừng xen ngang nữa có được không, hiện tại đang hỏi chuyện sếp với Gia Duy cơ mà!”

“Tôi thấy hứng với chuyện của anh Phùng hơn đấy!”

“Chỉ cần là gian tình tui đều hứng hết!”

Tôi mau lẹ kéo xem danh sách phòng chat, phát hiện không có Aug., tâm trạng cũng hồ hởi không ít. Thế là, tôi gõ một dòng.

“Kẻ có gian tình trong lòng thì nhìn đâu cũng ra gian tình, kể cả nhìn thấy chỗ đi tiểu của cậu cái cũng có thể thấy nó gian tình.”

“Bingo! Tôi thừa hiểu Anna thấy nó mời gọi lắm mà!”

“Xí, lắm to, tôi là đàn bà mà, nó đang mời gọi ông thì có!”

MSN màu lục lại rình rang tranh cãi một trận xem cậu cái rốt cuộc là mời gọi ai, tôi bèn thanh thoi đi pha một tách café. Café là Blue Mountain[6] hảo hạng, bình sinh tôi cũng đâu có uống, chẳng qua là chuẩn bị cho Gia Duy, giờ thì tự mình uống cho đỡ phí phạm thôi mà. Trở về từ phòng pha trà, bước đến máy tính, một ngụm café xém nữa lại phun tóe loe. Aug. với những dòng chữ màu đỏ lại xuất hiện.

“Anh ngoài việc dùng miệng thì không còn kỹ thuật xxx cao siêu nào nữa sao?”

Thùng thùng thành thành bùm bụp, mồ hôi lạnh túa đầm đìa, đây là ở văn phòng đó, ngộ nhờ có đồng nghiệp nào đi qua chẳng may đọc được, mặt mũi tôi lại chẳng còn bị vớt đi đến tận Siberia ý chứ. Tôi dẫn đo mả, đành phải làm bộ như không nhận được tin nhắn riêng này của hử.

Đám sắc quỷ bên phòng chat công cộng đã vội vã kêu than rầm trời, liên tiếp dồn vào hỏi.

“Anh Phùng, Gia Duy có kể cậu ta bị sếp cường *** bằng tư thế nào không? Thế chạm lưng? Thế ngựa bưng?”

“Liệu có phải thế bò? Tui thích xem tư thế này nhất đó!”

“Đã cường thì làm gì có thế bò chứ hả? Anna cô đừng nói loạn ngôn nữa đi!”

“Phim A có mà... Hai người thay nhau cường không phải là một trước một sau đó ư!”

“Đúng là không nên thảo luận vấn đề thực tế với đàn bà mà! Đời thực móc đầu ra tiểu thụ nào cong mông lên cho người ta cường chứ!”

“Đầu óc đàn bà phụ nữ toàn là keo dán mà!”

“Anna chính là tiêu biểu!”

“Này, đừng có vơ đũa cả nắm, tầm quan trọng tồn tại của phụ nữ chúng tôi là hơi bị rành rành đó nhé!”

“Ôhò, đầu cô không phải keo dán nữa rồi mà là nước sôi...”

Họ lại tiếp tục một màn cãi lộn. Tôi ngáp dài, cuộc sống ôi sao mà nhàm chán.

Chữ đỏ lại ngoan cố nhảy ra.

“Tôi biết gian tình trọng đại giữa anh Phùng và hai Duy đấy!”

Đủ mọi chữ các loại màu cũng đồng thời tới tấp hiện.

“Là gì!”

“Nói mau! Nói mau!”

“Trời ơi, tôi phần khích đến ngất được mất, đừng nói đến cả ông chú như anh Phùng mà sếp cũng không buông tha đấy nhá!”

Tôi sợ tới nỗi lú lụ hết cả tay chân mở cửa sổ chat riêng với Aug.

“Ê, chớ có nói bậy!”

“Ai bảo anh lơ tôi!”

“Tôi mới về mà!”

“Mồm miệng anh chả thật thà gì cả, Phùng Đức Long...”

Hử cứ dăm ba lần lại nhắc tới miệng tôi, chả hiểu sao khiến tôi rùng mình mấy bận.

“Vậy rốt cuộc cậu muốn biết chuyện gì?” Tôi ỉu xiu hỏi.

“Nhiều lắm!” Chữ đỏ lại vèo vèo hiện lên, “Chẳng hạn như anh rành những tư thế xxx nào?”

“Cũng được!”

“Cũng được nghĩa là sao, nghĩa là am hiểu tất tần tật sao?”

“Thì... ừ...”

“Wa, Phùng Đức Long anh quả đúng không phải chym bình thường!” Chữ đỏ lại chêm thêm một câu nữa, “Có muốn thảo luận một chút không?” (từ “chym” này nếu khó hiểu mời xem lại T/N trong thiên màu đỏ __~)

“Ý cậu là...” Đầu tôi chú chú chuyển đảo, diêm phúc dâng lên tận mồm như này nào ai cự tuyệt nổi chứ, chí ít cũng có thể biết được Aug. là ai.

“Bình thường anh có thể chiến bao lâu, ừm, một đêm bao lần?”

Mắt tôi giật giật, chả lẽ hẳn định “thảo luận” như này à. Thế thì có phần hơi dễ dàng quá rồi nhỉ, tôi liền bốc phét, “Một tối khoảng bảy, tám lần!” Đáy lòng thì trộm nghĩ, bảy tám lần chắc tỉnh tẩn nhân vong mất thôi.

Chữ đỏ kiêu ngạo bảo, “Xem chừng sức anh cũng phình phường thôi! Nếu tôi lên hứng, bình thường có thể làm được cả đêm!”

Cả đêm, thổi phồng quá rồi!

“Cậu lợi hại thật, bội phục!” Tôi giả lả khen.

“Dù sao làm tình cần chất lượng chứ không cần số lượng, nói vậy thì anh Phùng chất lượng thượng thừa rồi!” Chữ đỏ có vẻ như tâm trạng đang tươi tắn, ấy thế mà cũng buông lời khen ngợi tôi.

Tôi chăm chú tiếp tục ba hoa chích chòe, “Tất nhiên, thông thường một lần của tôi có thể làm cho đối phương cao trào mấy lần!”

“Ôi, thế thì một đêm dễ phải hơn chục lần cao trào ấy nhỉ!”

Tôi đọc xong suýt chút nữa lại phun café vào máy tính, quả nhiên có điều thì cũng phải điều nháp trước đã mà.

“Anh Phùng...”

“Ơi?”

Ngay thời khắc tôi với Aug. trò chuyện hứng ngút trời lên rồi, hẳn tự nhiên lại do do dự dự hỏi, “Lúc mà anh giúp Giản Duy cưỡng Lý Gia Duy, bên dưới cũng có thể cứng lên được ư?”

Tôi nhìn phong màn hình lục ngắt, chữ đỏ, chậm rãi type hai chữ, “Đúng vậy.”

“Và... xót xa lắm thay!” Type thêm một dòng nữa, xong lập tức sign out.

Giờ nghỉ trưa hôm sau, ma xui quỷ khiến lại mò lên mạng, dấu sao dạo này lão béo đột ngột lên cơn, không ngày nào là không ngó chăm chăm tôi đi làm, đối với thằng quen làm việc buổi tối như tôi rồi, thì đi làm ban ngày quá ư là lãng phí thời gian. Thế nên mở MSN giết thời gian cũng tốt.

Anna lẳng lặng bật cửa sổ chat riêng với tôi.

“Anh Phùng, Gia Duy kiện sắp rồi anh biết chưa?”

Tôi hoảng sợ, chả lẽ Gia Duy điên rồi, cậu ta đã ở cùng Giản Duy bao nhiêu năm, giờ đi kiện Giản Duy cưỡng hiếp còn không phải là tự dồn mình vào đường cùng à.

Ngón tay tôi run lẩy bẩy, “Anna, tin này chính xác không đấy?”

“Chính xác mà, sáng nay tôi gửi một khoản chi phí sang cho luật sư Kim bên công ty cổ vấn, ông ta không ở đó nên tôi gửi cho thư ký, được bà thư ký đó kể lại.”

“Là Kim Tắc Minh ư?”

“Chuẩn đó!”

Trước mắt tôi tối sầm. Kim Tắc Minh là một luật sư danh tiếng thuộc hàng nhất nhì, chuyên nhận các vụ kiện tụng kinh tế, xâm phạm *** nổi tiếng. Đột trước ông ta làm luật sư cố vấn cho công ty, chúng tôi hân hoan hết sức, căn bản bởi những kiện tụng về kinh tế lẫn những vụ scandal tình ái mập mờ của Giản gia quá ư là nhiều. Chưa kể ông luật sư này nổi tiếng tâm ngoan thủ lạt, chẳng những muốn thắng kiện mà còn kiện vặn lại tội vu khống, do đó nếu thua ông ta, không chỉ có thua kiện thôi đâu mà còn mất cả một khoản bồi thường tổn hại danh dự nữa.

“Ý cô... là Giản Duy dùng Kim Tắc Minh để đối phó Gia Duy sao?”

“Chắc là vậy thật, thật không ngờ kết cục của hai Duy lại là như vậy!”

“Giản Duy cưỡng hiếp Gia Duy cơ mà, tôi có thể làm chứng!” Tôi kích động.

“Anh nói Giản Duy cưỡng hiếp Gia Duy, anh nhìn thấy à!”

Máu trong tôi sôi trào, run rẩy hồi lâu mới uể oải đáp, “Không, sau đó tôi mới biết được.”

“A, vậy thì đâu có ích gì!”

“Không phải! Không phải!”

Tôi kích động lặp đi lặp lại. Lẽ nào Giản Duy và Gia Duy không thể có một sự chia tay hòa bình sau ngần ấy năm sao, Giản Duy không phải trước giờ vẫn là một người tình cũ tốt sao? Chia tay nhau, một khoản phí dụng chia tay, sắp xếp ổn thỏa tương lai cho Gia Duy, không phải thế sao? Có sao hiện giờ lại biến thành như vậy!

Tôi bỗng nhiên hận Giản Duy sâu sắc. Mãi sau mới trông thấy Aug. đã gọi trên khung chat riêng, tôi u mê mở.

“Nếu hôm nay tôi không nói chuyện Lý Gia Duy nữa, anh có thể hứa là đừng có out được không?”

Tôi run bảo, “Không, hôm nay tôi muốn tâm sự về cậu ấy!”

“Chà...”

“Cậu có biết tôi và Gia Duy là bạn cùng ký túc xá, cái hồi đấy tôi năm ba, cậu ấy năm nhất.”

“Biết rồi.”

“Tính tình cậu ta khó ưa nhưng tình nghĩa lắm, cậu ta từng bảo chỉ cần có cậu ấy không ai có thể bắt nạt tôi, tôi đã từng thề thắm rằng, tôi sẽ mãi mãi săn sóc cho cậu ấy.”

“Bất kỳ ai cũng không thể hứa đến mãi mãi được.”

“Nhưng mà tôi lại không ngờ, tôi đã làm cậu ấy tổn thương! Là tôi, Phùng Đức Long, đã hại Gia Duy tới nông nỗi này, tôi đã quay lưng với lời thề, tôi đã từng thề, sẽ mãi mãi bảo vệ cậu ấy, tôi đã từng thề!”

Màn hình im lặng hồi lâu, chữ đỏ mới lại hiện, “Anh không cần tự trách mình như thế, Giản Duy đã nhắm Gia Duy, anh ta sớm muộn gì cũng sẽ ra tay mà. Gia Duy rất mạnh mẽ, anh ta chưa chắc đã để Giản Duy như nguyện, muốn chinh đốn Giản Duy, anh ta có thừa cách hơn cả đồng người lận, tin tôi đi! Gia Duy chưa bao giờ thảm hại như anh tưởng tượng đâu, nếu không anh đã chả đặt nặng chuyện đám cưới của anh ta với Tú Lệ rồi!”

Tôi không nói gì cả. Cách trong chốc lát, chữ đỏ lại type tiếp.

“Anh khóc đấy à, Phùng Đức Long?”

Tôi... lại đành phải sign out. Sau đó tôi lại khôi phục chu kỳ cuộc sống, ban ngày thì ngủ, tối lại mò ra làm việc, MSN bỏ không.

Hơn nửa tháng sau, có một hôm đi làm ban ngày, tầm nghỉ trưa lại mở MSN. Ngoài ý muốn nhảy ra cả đồng mess off của Aug.

“Này, ông hấp, chạy rồi à?”

“Này, trời chưa mưa, đừng có rứt đầu vào mai rùa sớm thế chứ!”

“Tôi nhớ ông anh thật đấy, cứ nghĩ cảnh cười lên một ông chú hèn mọn như anh là tôi lại khoái cảm!”

“Chi bằng chúng ta tìm một khách sạn thảo luận đi!”

“Thế nhé, tôi chờ anh ở Horizon[7]!”

“Tôi đặt phòng rồi, là phòng 1014, tối nay tám giờ!!”

“Ê, sao anh không tới vậy? Tôi vẫn đang chờ anh này, phòng 1014!”

Tôi trợn tròn mắt, cái hẹn phòng 1014 đã qua mười ngày xừ rồi, có điều sau tin nhắn đấy Aug. không còn nhắn thêm tin nào nữa. Chắc là kỳ thực tập đã xong, nhìn đến dấu ấn còn sót lại trên màn hình, chột dấy lên mắt mắt.

MSN vẫn đang rộn rã kể chuyện cười abcxzy. Đồng chữ vàng khè của Anna bay nhanh nhất hội.

“Gần đây chả có gian tình gì, Anna cô có chuyện gian tình gì chia sẻ đi?”

“Có một truyện hết sức kinh điển, tên là “Câu chuyện về bảy gã đàn ông và một cô gái”, cụ tỷ là bảy gã này kéo tuột một cô gái như hoa như ngọc vô rừng rậm!”

“Dữ dội thế, phim A mới ra à? Một nữ bảy nam, mãnh liệt quá đi! Đã down chưa thế hả, Anna!”

Đám đồng nghiệp nam đã chán chường trên MSN bất tỉnh linh bưng tỉnh.

“Muốn tôi gửi cho không?”

“Gửi đề, gửi đề!” Cả một đám sói chìa tay xin xỏ. Anne liền gửi cho một file, tôi cũng luống cuống download. Chớm mở ra đã đập vào mắt ngay là một cô nàng CJ[8] cực độ đang lão đảo đi trong tuyết lớn, title lại còn là “Nàng Bạch Tuyết và bảy chú lùn”. Kế đó MSN tràn ngập toàn lời chữ đồng.

“Shit!” Tôi nhin không được cũng rửa một câu.

“Á, không đúng chắc? Chưa hết đâu, tôi còn một câu chuyện về một cô gái với bảy gã đàn ông cực kỳ mê hồn nhá, có muốn không!”

“Muốn! Cô phải lấy công chuộc tội đó!”

Anna nhanh nhẹn gửi một file khác, đành rằng tôi đầy ăm ắp hoài nghi nhưng vẫn kiềm không được đi download nó. Quả nhiên... lúc này đây là một câu chuyện mới lạ hoàn toàn, khỏi phải nói MSN lại râm ran hết lên cả. Tôi xem danh sách phía bên cạnh, đúng là không gặp lại ID Aug. nữa, có một khắc tôi dường như đã ảo tưởng liệu có thể một ngày nào đó, đột ngột có một cái ID tên Sep. nhảy vào. Hắn sẽ bảo, “Tôi là Aug. đây!”

. /.

Chú thích:

1. MSN là một tập hợp các dịch vụ Internet cung cấp bởi Microsoft, ra đời cùng lúc với phiên bản Windows 95. Số lượng dịch vụ được cung cấp thay đổi rất nhiều so với khi mới được phát hành. Dịch vụ email trên nền web Hotmail là một trong những sản phẩm đầu tiên (được thay thế bởi Windows Live Hotmail), tiếp theo là dịch vụ nhắn tin nhanh MSN Messenger, mới đây được thay thế bởi Windows Live Messenger. Theo trang Alexa.com, MSN.com hiện xếp thứ hai về các trang web được truy cập nhiều nhất.

hiếu đơn giản thì nó y như cái Y!M thôi = =”

các chatroom bên TQ hay xài cái này và QQ ~ khi mình chat vs bên TQ cũng toàn xài QQ, nhưng QQ có vài chỗ bất tiện hơn Y!M và MSN = =”

2. Nước chảy thành sông

có nghĩa khi thời cơ chín muồi thì mọi sự sẽ như ý, cái gì phải đến sẽ đến.

3. JJ là là viết tắt của từ jiji – kê kê, tức cái đó mà =))

còn cc chịu =))

4. Hắc tuyến

mặt kiểu này đây này >> = |||

còn sinh động hơn thì đây này =))

5. Gian không được, mà không gian cũng chẳng xong

chữ “gian” trong này vừa mang nghĩa gian dối vừa mang nghĩa xxx -_-

~6. Café Blue Mountain là một trong những loại hạt cà phê arabica có giá thành cao và được ưa chuộng nhất trên thế giới, được sản xuất rất ít. Nó có nguồn gốc ở vùng núi Blue Mountains thuộc Jamaica. Người ta gọi loại hạt cà phê này là Jamaican Blue Mountain để phân biệt với những loại hạt cà phê khác.

Theo những người sành cà phê thì loại cà phê này thơm mùi, ít chua, có chút xiu vị ngọt, đậm đà. Giá một kg cà phê loại này hiện nay khoảng 100 USD. Nhật Bản là nước nhập khẩu cà phê Blue Mountain nhiều nhất (90% tổng sản lượng).

7. Khách sạn Horizon ở Trung Quốc thì có rất là nhiều -_-~ khi tớ tìm hiểu thử nó bằng từ khóa “Đích bình tuyến đại tửu ***” rồi thì “Đích bình tuyến tửu *** công ngụ” thì hầu như nó chỉ toàn ra một cái khách sạn ở tít tận Hoàng Sơn == (ờ thì nôm na dễ hiểu là cái chỗ này nó hơi (hơi thôi:))) heo hút, nói chung là không thuộc dạng sầm uất cho lắm...) nên tớ nghĩ chắc không phải cái khách sạn này.

may mắn thay tìm thêm một hồi nữa thì phát hiện ở Thượng Hải cũng có một khách sạn có tên Horizon. Mình nghĩ tỷ lệ cao và lớn nhất chính là Thượng Hải:”D bởi lẽ Thượng Hải là thành phố, mà cũng là “đô thành” của bà Hương nữa:))))))

và đây là hình hài cái khách sạn Horizon Thượng Hải này:

8. CJ là viết tắt của chúnjié – thuần khiết (và là từ trái nghĩa của BT luôn đó =))))))

6. Chương 6: Thiên Màu Xanh

CHƯƠNG 6: THIÊN MÀU XANH

Áng chừng tại vấn đề nhân phẩm, tôi thường xuyên được nhận những đơn đặt từ giới quý tộc. Từ lâu lắc trước kia là vườn hoa ở Thu thị, còn giờ lại là một trường cao trung quý tộc. Nghe nói cái trường này giáo viên dạy toàn bằng tiếng Anh, trực tiếp liên kết quốc tế.

“Plumber? (thợ sửa ống nước)” Cái nàng đeo kính tiếp đón tôi nhìn lướt qua hỏi.

“Sóng vô[1]?” Vừa nhắc thấy mặt đã đỏ ửng, giáo viên trường quý tộc đúng là ngưi xoa[2], tôi tặc tặc lưỡi khen thầm, cơ mà chạm mắt đến bộ ngực phình phườg của nàng ta, có mà sóng nữa cũng cuộn trào sóng lớn hết nổi đi! Tôi bèn thủng thẳng đi theo bà giáo sóng siec kia đến nơi bị hỏng ống nước.

Té ra là phòng tắm nam bị trục trặc, cả dãy phòng tắm đơn sạch sẽ cứ lèp nhép nước trên sàn. Bà giáo sóng mới chả siec kia chỉ chỉ xuống sàn xong liền ngạo nghệ ngoắt móng bỏ đi, như kiểu không muốn tốn lấy dù chỉ một giây đồng hồ với tôi không bằng.

Như thường lệ, tôi châm một điếu thuốc trước đã, mồm ngậm vung vẩy điếu thuốc mở nắp cống thoát nước ra, chắc là bị tắc, hơn phân nửa là tóc tai lẫn lộn bít ở bên trong. Tôi móc mấy thứ lẫn lộn bên trong ra ngoài, thật mẹ kiếp cái quái gì cũng có, mà nhiều nhất chính là bao cao su đủ các thể loại, chưa kể một vài món đồ SM bi thép bi massage linh tinh lang tang gì gì đó.

Học sinh quý tộc chắc toàn tập luyện mấy cái thứ này trong phòng tắm ấy nhĩ, tôi cười lắc lắc đầu.

Phòng tắm bên cạnh chợt truyền đến tiếng bước chân, tôi í một tiếng, trộm nghĩ chả lẽ không có thấy dòng chữ ‘Đang sửa chữa’ bên ngoài hay sao? Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một bàn chân xinh đẹp trần trụi bước trên sàn nhà, da thịt trắng nõn ửng ửng sắc hồng phớt, lòng bàn chân hơi cong lên, tới độ nhìn đi nhìn lại kiểu gì cũng không ra là chân con trai.

Đầu óc tôi “Oành” cái to tướng, tứ chi trăm hài tựa thể bị gì đó nhen lửa. Tôi cố gắng cúi đầu xuống thấp hơn, như thế có thể nhìn kỹ kỹ được thêm nữa, buồn thay, tuy cái người bên vách bên kia có đang trần trụi trực, tôi cũng chỉ có thể nhìn được mắt cá chân nó lên lên tí tí mà thôi.

Nước tuôn rào rào, bắn cả vào mặt tôi, tôi ngượng ngập ngẩng đầu dậy, lau khô đám nước ướt trên mặt. Cách qua một lát, tiếng nước bên kia ngừng bật, rồi tiếp mới là tiếng mặc quần áo. Đợi cho cửa phòng bên cạnh mở ra, tôi đã nhịn không được mà vờ vệt như đồng thời cũng mở cửa ra ngoài để xem mặt chủ nhân của đôi chân xinh đẹp ấy.

Nó ngoảnh đầu qua, đó là một gương mặt thanh thuần, tóc đen sũng nước, da thịt màu ngà, bờ môi hồng hồng, lại còn nước đọng trên mặt bởi vừa mới tắm xong. Đây thật sự là khiêu khích người ta phạm tội quá á!

Thấy tôi, vẻ chừng bị kinh hãi, nó lẩm bẩm, “Không phải là cần sửa chữa sao, sao lại còn có người?” Tôi vờ vạc, nó cho rằng phòng tắm trống không cho nên mới chui vào lén lút tắm tấp. Trông cái điệu bộ nó, ắt là bị *** loạn cho thê thảm rồi, bình thường chả biết có bao nhiêu kẻ muốn rình rập nó đây.

Tôi thoáng chút thông cảm cho nó, thế là liền mở lời, “Tôi là thợ sửa ống nước, mấy ngày tới cậu cứ đến tắm đi, tôi trông cửa hộ cậu.”

Trên mặt nó tức thì lộ vẻ sung sướng, “Cám ơn chú nhiều lắm, chú thật tốt.”

“Chớ khách sáo!” Bụng dạ tôi ngấm ngấm nghĩ, cậu cứ cởi hết cho tôi xem là được.

Thằng nhóc thu dọn xong rồi rửa mặt, hớn hờ rời đi. Tôi hừ một tiếng bé tí, hút một hơi thuốc, mằn qua loa mấy mớ dưới cống nước, sau đó mới tới phòng quản lý báo cáo kết quả công việc, tôi chém gió bảo ống nước bị tắc dữ quá, phải làm hai ngày mới sửa xong xuôi.

Bà giáo sòng siếc đó cũng không gấp gáp gì, phẩy phẩy tay với tôi mà rằng, “Anh cứ sửa cho xong đi là được!”

Tôi ra ngoài cửa phải ngửa mặt lên trời thở dài ngao ngán, “Quý tộc đúng là quý tộc, quý tộc rất ít so đo với nhân công, vì căn bản trong mắt chúng nó làm gì có công nhân ~”

“Hi!” Chớm đi tới cửa thì lại gặp lại thằng nhóc vừa rồi, mái tóc đen nhánh của nó tỏa sáng rực rỡ dưới ánh nắng lóng lánh, bên ngoài bộ đồng phục màu đen là áo trắng tinh, giờ đang đập xe chào hỏi với tôi.

“Tên cháu là Giản Thanh, còn chú?” Khi nó cười đúng là dễ thương thật, bên má còn có lúm đồng tiền mờ mờ.

“Giản... Thanh...” Tên nghe quen dễ sợ, tôi mang máng nhớ nhớ nhưng cũng không nhớ nổi ra, liền tùy miệng trưng lên một nụ cười, “Cậu cứ gọi tôi là thợ sửa ống.”

“Ông chú bí ẩn quá à nha!” Giản Thanh chỉ nhoẻn cười, chừng như cũng không để tâm quá.

“Hồ hớ, không đâu, toàn được gọi là thợ sửa ống thành ra gọi tên nghe chả quen tẹo nào.”

“Vậy được, chú thợ sửa ống à, ngày mai gặp lại chú!” Giản Thanh ấn bàn chân xuống, xe đạp vọt phát đi lướt qua tôi, khoảnh khắc ngang qua, tôi còn sờ sờ ngửi thấy trên người nó mùi hương sữa tắm thanh lành.

“Ngày mai gặp lại!” Tôi lại rút từ trong túi thêm điếu thuốc nữa, vừa châm thuốc vừa xoa chân bước đi. Đi được nửa chừng thì thuốc lá trên miệng đột nhiên rơi xuống, Giản Thanh Giản Thanh, không phải là em trai Giản Duy đó sao? Tôi từng được nghe Phùng Đức Long kể về ba anh em Giản thị, Giản Duy Giản Tâm Giản Thanh, tiên sư, tôi hằm hè nhủ, sao không có Giản Đơn luôn đi nhấy

~Nhớ lại cái điệu Phùng Đức Long gào khóc như chộc tiết lợn, tôi bị sinh ấn tượng Giản gia chả có cái tốt đẹp gì sất, đành rằng cái thằng cha hèn hạ kia cũng cóc phải hạng tốt đẹp.

Hôm sau gặp lại Giản Thanh, ánh mắt của tôi chẳng còn hảo ý như cũ được nữa, ừ thì dù tôi cũng nhớ không nổi là tôi đã từng có hảo ý hay chưa. Nó cầm theo đồ dùng tắm rửa, mỉm cười với tôi xong đi vào một gian phòng tắm, đóng cửa lại, tôi phát hiện cánh cửa nọ cũng không có khóa trái.

Đáy lòng ngấm ngấm cười khinh khịch, tôi nghĩ thầm, món hàng tiện nghi đã dâng lên tận cửa như này rồi thì chớ nên lãng phí, đang tính toán phải làm sao để đi vào mở rộng tầm mắt cho được thì bất chợt nghe thấy bên trong dật ra một tiếng ôi chao.

Tôi chớp ngay lấy cơ hội vọt đến trước phòng tắm, miệng han hỏi, “Giản Thanh, có chuyện gì à?”

Nước bên trong ngừng bật, chỉ nghe thấy Giản Thanh ấp úng, “Kính sát trùng của cháu bị rơi.” Lúc này mà còn không mở cửa thì tôi đúng là một thằng thiếu năng quá ấy chứ.

Thế là tôi mở cửa một cách rất tự nhiên, cảnh tượng bên trong lập tức làm dục vọng của tôi sôi lên ngùn ngụt. Giản Thanh cởi hết quần áo, da thịt được nước nóng tưới lên lộ ra một mảng ửng hồng, mà giờ nó đang cúi khom tìm tìm đồ của nó. Cái mông tròn lẳn nhênh nhếch, theo động tác tìm kiếm mà cứ nháng lại nháng qua.

“Tôi giúp cậu tìm nhé!” Tôi hợp tình hợp lý đi vào, cứ tưởng tượng đó là làn da trơn mềm của Giản Duy, lòng tức khắc nổi lên nhộn nhạo.

“Cảm ơn chú!” Giản Thanh quay đầu thoáng ngại ngừng nói với tôi.

Nguyên bản là muốn sờ trên sờ dưới mấy phát nữa cho bổ, cùng lắm mà tiện thì ép nó làm trong này luôn, cơ mà trông thấy nụ cười hồn nhiên thế của nó xong, lòng không khỏi mềm oặt. Đầu óc lại vẩn vù nghĩ, Giản Duy là Giản Duy, Giản Thanh là Giản Thanh, làm sao lại coi thù Giản Duy quăng sang bên Giản Thanh được. Đăm ra tôi cũng nghiêm túc khom lưng tìm kính sát trùng cho nó, hiềm nỗi mò tới mò lui cũng cóc thấy cái gì cả.

“Đừng nói là bị lọt vào cống thoát nước rồi chớ?” Tôi nhíu mày lại.

“Chú... Chú ơi!”

“Giê?”

Tôi ngẩng lên, hơi nước trong phòng tắm cũng làm người tôi thành ầm ầm. Giản Thanh đỏ bừng mặt, “Cháu... Cháu...”

Theo đường nhìn của nó, tôi bắt gặp cái đó của nó đã bị biến thành vừa thô vừa lớn, không ngờ chỗ đó của nó tự dưng không hề nhỏ nhắn chút nào. Mà nhìn thế rồi, tôi cũng phát hiện ra vóc dáng Giản Thanh cũng không bé nhỏ, đứng cạnh tôi vừa vặn bằng.

“Họ... ban này lừa cháu uống hết một ly...” Giản Thanh lắp ba lắp bắp.

Họ là ai tôi chẳng cần hỏi, hơn phân nửa khả năng là chủ của cái đồng bì thép với bao cao su nơi đây rồi. Ai ngờ Giản Duy cương bức Lý Gia Duy, trong khi em trai hấn thì lại bị người ta quấy rối *** ở trường, thật đúng là ác giả ác báo.

Tôi nghe thấy tiếng gõ thùm thụp bên ngoài cửa.

“Giản Thanh! Đừng trốn trong ấy nữa, ra đây đi!”

“Đúng rồi Giản Thanh, không có bọn này thì cái đây của cưng làm sao thu binh được hử!”

“Ra đây nào, Giản Thanh, để bọn này hầu hạ cưng đi!”

Sắc mặt Giản Thanh hoảng sợ thập phần, tôi an ủi nó, “Đừng sợ, tôi khóa cửa rồi.” Còn lý do làm sao mà khóa cửa, giờ tôi cũng không nghĩ phải nhắc lại.

Tay chân Giản Thanh lú quýt hết cả lên, cái kia của nó vênh lên đầy xấu hổ, nó vẻ chùng muốn tự giải quyết song không có kinh nghiệm. Tôi bèn khẽ ho, “Tôi đi ra ngoài trước!” Nếu không ra ngoài, tôi chỉ sợ mình sẽ đề nó ra tại chỗ mất thôi.

“Đừng...” Giản Thanh vội vã la toáng, “Cháu không biết phải làm như nào cả?” Tôi đảo mắt qua cơ thể không mảnh vải che thân của nó, nuốt nuốt nước bọt, thầm nhủ đây là cậu muốn tranh thủ với tôi đấy nhá, tôi không khách khí đâu.

Vươn tay hơi ôm nó vào lòng, vừa ngã vào ngực tôi nó đã có vẻ đứng không vững, mềm nhũn dựa vào tôi. Tôi đưa tay sờ vào cái chỗ đó nóng nóng của nó giúp nó nắn nắn xoa xoa. Không dè Giản Thanh ấy thể mà phản ứng lại rất dữ, hai tay ôm chụp lấy cổ tôi, lớn tiếng rên rĩ.

Bất ngờ là Giản Thanh cũng cởi phết, tôi mần hộ nó cũng phải xấp xỉ hai mươi phút mà nó vẫn còn chưa ra, chỉ lớn quần những tiếng rên vượt ra từ đầu mũi nghe phiêu chết đi được. Bởi khoái cảm, cái mông trần truồng của nó cách một lớp vải như là vô thức cọ xát hoài vào hung khí của tôi.

Tôi thở hồng hộc, từ vành tai nó liếm xuống vai, xuống lưng, xuống dần dần hơn nữa. Giản Thanh vẫn chưa chịu bắn mà tôi đã sắp bắn tới nơi, dục niệm trong lòng như cỏ dại mọc điên cuồng tập trung hết vào cái đó của nó. Tôi giật dây sợi cravat của Giản Thanh lại, trói chặt hai tay nó.

“Đây là... làm gì vậy?” Giản Thanh nhìn phốt qua, hơi giật mình.

“Chơi đèn treo bao giờ chưa? Thích lắm đó!” Tôi thở hổn hển buộc Giản Thanh vào vò nước, mở hai chân nó đặt trên rào chắn giữa các gian tắm. (đọc đi đọc lại hoài mà vẫn chưa tưởng tượng ra được đoạn này là sao ~~~)

Nó cũng rất ngoan ngoãn nghe theo, cặp chân giăng rộng khiến tôi có thể trông thấy rõ ràng động sau không đang không ngừng co rút, những nếp nhăn hồng hào tựa như đóa hoa nở rộ, trưng ra tư thế mời gọi với ong mật, và tôi chính là con ong mật.

“Đằng sau... của cháu, chưa có ai đi vào cả.” Giản Thanh nói với vẻ kỳ quái.

“Ồ?” Tôi khá là ngạc nhiên, lũ kia chưa từng chạm vào nó cơ à? Trông đến cái cửa động chật chội nọ, không khỏi sợ hãi, vận may của mình cũng to quá đi mất.

“Chú sẽ để cháu sướng tới bến.” Tôi vừa nói vừa cởi thắt lưng quần, phân thân rắn đánh tức thì nảy ra.

“Lớn quá!” Giản Thanh lẩm bẩm.

“Cháu sẽ quen với nó ngay thôi ấy mà.” Tôi quẹt quẹt chút ít dịch thể đã hơi rỉ rỉ, đẩy ngón tay vào đằng sau Giản Thanh. Ngón tay vừa xuyên vào, Giản Thanh đã như thể bị kích thích mà run lẩy bẩy lên rên. Ai ngờ nổi em trai của Giản Duy lại là một O trời sinh nào, tôi cười thầm, chú đây sẽ không khách khí đâu á.

Cẩn thận mở rộng lỗ nhỏ cho Giản Thanh, từ một ngón tăng thành hai, rồi ba ngón, cố gắng giúp nó thích ứng, không bị thương do khó chịu. Cơ mà hên thay Giản Thanh cũng rất thả lỏng, tôi làm công việc chuẩn bị xong rồi liền nhấc ngay phân thân từ từ đưa vào trong lỗ nhỏ của nó.

Mới đầu là nhẹ nhàng vào ở bên ngoài, dần dần sau đó mới từng bước xâm nhập, cuối cùng là phát khùng lên vọt tới tấp vào Giản Thanh đang bị treo, bên tai ngoại trừ tiếng ừ á của Giản Thanh ra thì chẳng còn âm thanh gì lọt nổi vào tai cho được nữa.

“A... Cứu cháu... A a a!”

“Đây là do tự cậu đòi hỏi mà!”

“Tha cho cháu... A!”

“Cậu mở chân rộng như này, không phải là kêu tôi tha cậu, là mời gọi thì đúng hơn đó!”

“A a... Đúng là... Thích quá...”

Lương tâm lên tiếng, lúc đây đây tôi quả thực phê cực kỳ. Một là bởi Giản Thanh siêu đẹp, cực phẩm như nó vốn dĩ có thể gặp mà không thể tìm, hai là bởi lần đầu tiên được bóc tem cho người khác quả thực khoái cảm vô cùng tận, nhất là khi đối phương lại còn là một O trời sinh, hai bên phối hợp ăn ý với nhau, phải nói là mê hồn tới cực điểm.

Tư thế đèn treo cuối cùng cũng làm Giản Thanh bắn ra, nhìn ánh mắt rã rời của nó, biểu tình tốt độ thỏa mãn của nó, tôi quả thật rất có cảm giác thành tựu. Tôi bỏ Giản Thanh xuống, mông nó vừa đụng vào mặt tường đằng sau liền bị đau đến ưm một tiếng. Xem ra đầu tôi có làm bao nhiêu thủ thuật rồi nhưng ban này phát rồ hết cả lên, nó lại là lần đầu tiên, thành ra vẫn bị thương nhẹ.

“Chú làm đau cháu.” Giản Thanh lại nói với vẻ mặt kỳ dị.

“Cậu thích mà?” Tôi nhơn nhơn cái vẻ rất chi là đều giả.

Hàng lông mày thanh tú của Giản Thanh khẽ nhú, kiểu như đang dăm chiêu, đoạn nó hỏi, “Ngày mai chú sẽ lại đến chứ?”

Tôi giật nảy mình, không nghĩ rằng Giản Thanh chẳng những không giận mà lại còn tích cực mời mọc. Quả nhiên Giản gia là gia truyền dị bẩm mà, đứa nào cũng *** dâng ăn vào máu, ngay cả Giản Thanh hồn nhiên như cô tiên cũng không ngoại lệ.

“VẬY... Mai lại đến!” Tôi ngẩng nghía khuôn mặt đẹp của Giản Thanh, tà ác ứng thuận. Giản Thanh sang một phòng tắm khác tắm lại, vừa rồi máu quá, tôi bắn vào bên trong nó, thế là tôi kêu nó nhấc mông lên để tôi lấy thứ bên trong đó ra ngoài.

Ngón tay vừa vào được, Giản Thanh lại ừ hử một tiếng, tôi ôm nó bảo, “Cưng à, thả lỏng chút đi, không là tiêu chảy như chơi đó!”

Giản Thanh mặc quần áo, hôm nay nó vận đồ thể thao, bộ quần áo lưng thùng mặc trên cơ thể mảnh khảnh của nó rất ư phong cách, thoát nhìn làm người ta không khỏi bị sinh ra dục vọng chinh phục.

“Ngày mai mặc bộ này đến nữa nhé!” Tôi sờ mó mông nó, cười bảo. Giản Thanh ngoảnh lại, nhẹ nhàng cười, má lúm đồng tiền thoáng qua, nụ cười ấy tràn trề vẻ hấp dẫn không tả nổi bằng lời. Chờ đến khi tôi phục hồi tinh thần lại, nó đã mở cửa đi mất tiêu.

Tôi móc điều thuốc lá, bắt tay vào dọn dẹp. Dục niệm sau khi rút lui thì đột nhiên bất an lương tâm lại trỗi dậy, Giản Thanh dường như quá nhỏ, kiểu tôi trâu già gặm cỏ non thế liệu có phải hơi bị vô đạo đức rồi không. Nghĩ thế, cuộc hẹn ngày mai còn chưa tới mà tôi đã có vẻ ngạp ngừng.

Ngày hôm sau, lương lự suốt, sau cùng tôi vẫn đến trường học. Một là bởi tiền công còn chưa nhận, hai là đầu óc cứ lảng vảng khuôn mặt của Giản Thanh, lần tiếng rên lớn và biểu cảm mê mê của nó mãi thôi, chúng như thể một bàn tay nhỏ bé vô hình, một tí hai tí kéo tuột tôi đến trường luôn.

Giản Thanh tới đúng hẹn, nhưng nó không vận đồ thể thao mà là đồng phục đen của trường.

“Cháu có một buổi thuyết trình hôm nay!” Giản Thanh giải thích.

“Tôi sẽ tận lực không làm bẩn quần áo cậu.” Tôi nhìn chăm chặp Giản Thanh, dục vọng gào thét ập vào. Tôi bước qua ôm lấy Giản Thanh, mùi trên người nó bất kể khi nào cũng thơm hết sức, không chỉ là mùi sữa tắm nó dùng mà còn là cả một mùi hương non nớt. Tay tôi rất dối tự nhiên cởi khóa quần nó, liền được nghe ngay tiếng hít vào rất nhỏ.

“Mới thế thôi mà đã không nhận được rồi?” Tay tôi rờ rẫm xuống, khiêu khích cái thứ đã có xu hướng ngong ngóc, đầu ngón tay gãi nhẹ lên đỉnh. Hai bọn tôi đứng đối diện với tấm gương trong phòng tắm, từ góc độ này mà nhìn, vừa vặn có thể chứng kiến hết mọi nét mặt của cả hai.

Biểu tình của Giản Thanh có vẻ rất mê muội, môi hồng nhênh nhếch, cần cổ thon thon, đang hơi ngả vào lòng tôi, điệu bộ vô lực. Mà tôi phía sau nó thì dung tục hết nói nổi, cứ như kiểu đang mê *** một hoàng tử nhỏ xuất thân quý tộc.

Láng máng đôi phần cảm giác tội ác, nhưng mà bất bình còn nhiều hơn. Tôi đẩy Giản Thanh đi đến trước mặt tấm gương, cầm hai tay nó chống lên mặt gương cho nó tự nhìn rõ ràng mặt mày nó, thế rồi mới xoạt một tiếng tụt quần nó xuống tận mắt cá chân.

Tôi ôm eo nó, giúp nó xoa nắn, mồ hôi trên chóp mũi Giản Thanh rịn rịn, ngón tay thôn thả bám chặt mặt gương, nhưng mà nó vẫn khó bắn ra y hệt hôm qua vậy.

Cứng cổ thật, tôi thở dài, móc hung khí chính mình ra, chậm chậm đẩy vào đằng sau nó. Sau buổi tập luyện của ngày hôm qua, hôm nay áng chừng đã trót lọt hơn nhiều, chả mấy chốc tôi đã được hưởng thụ sự

thít chặt của Giản Thanh, cái loại khoái cảm này cứ nhỏ giọt nhỏ giọt, tích lũy dần dần, đến tận khi không còn chỗ để trút bỏ.

Tôi thở gấp, ra sức đâm vào, Giản Thanh lung lay người theo tôi, mặt gương chân thật phản chiếu lại sờ sờ bộ mặt trần ngáp nhục dục của cả hai đứa tôi. Cuối cùng, Giản Thanh kêu to phun loang lổ thứ dịch thể trắng trắng lên mặt gương, nó nứa tựa lên người tôi, thì thào, “Quả là thích thật!” Trong khi tôi lại lần nữa không khống chế được, tiếp tục để lại dịch thể trong cơ thể Giản Thanh.

Làm với Giản Thanh, chẳng hiểu sao tôi có một dạng khoái cảm điên cuồng nhiều hơn so với làm tình với người khác. Có lẽ do chút ít cảm giác tội ác trong lòng có thể thêm phần kích thích ***, hoặc giả Giản Thanh non nớt quá đáng, bức người sinh ra ác ý được chinh phục, được giày vò.

Chung quy, trước khi tình hình bị chuyển biến xấu, tôi nên chấm dứt nhanh đi thôi.

“Mai cháu lại chờ chú nhé.” Giản Thanh nói nhỏ. Tôi ừ ừ cho có, nhưng lòng thì quyết sẽ không bao giờ đến nữa.

Trên thực tế, tôi rất hiếm khi làm tình với ai đó lần thứ hai, như Giản Thanh đã có thể coi không giống bình thường rồi. Giản Thanh mặc đồng phục rời đi, tôi lia lịa hoàn thành công việc nguyên bản một ngày là đủ làm xong xuôi, sau rồi mới nhanh chóng thanh toán tiền bạc và bốc hơi khỏi thế giới quý tộc.

Khoảng tầm được nửa tháng, tôi mở tủ lạnh phát hiện bia đã hết sạch sành sanh, dạo gần đây bia cứ hết vèo vèo như vậy, chắc tên Phùng Đức Long đó đem đến lại lên cơn rồi? Tôi mò mò túi quần, thậm chí thuốc lá cũng hết mới đau, thế là đành thở dài sườn sượt đi ra ngoài.

Bà chủ cửa hàng tiện lợi bên đường đã quen với tôi tới không thể quen hơn được nữa, hai điều thuốc với mấy lon bia trực tiếp xách luôn ra cho tôi giảm 10%, tôi tiện thể mua thêm cả vài gói mì ăn liền, định bụng hôm nay phải sống sót nhờ vào đồng này thôi.

Xách cả túi to dùng vừa mới dợm bước ra cửa cửa hàng tiện lợi, tự dưng một con Limo sượt qua cái vút, tôi dềnh đoảng tí thì cũng bị nó dọa ngã, song chân chiếc loạng chà loạng choạng một phát cũng ngã ườn ra đất, đồ đạc trong tay văng tứ lung tung.

“Mẹ! Mù à!” Tôi rối bòng bong đi nhặt nhanh hết bia về.

Một đôi giày da bóng loáng đập vào mắt tôi, tôi nhìn lên theo bộ quần Tây đó... Bồ tổ sư, nam sinh đẹp thật! Có điều nhìn kỹ hơn nữa, tôi thốt lên, “Giản... Giản Thanh?”

Giản Thanh mỉm cười, vẫn hồn nhiên như cũ, “Ra chú vẫn còn nhận ra cháu.”

Tôi thoáng xấu hổ, dù gì kẻ cho leo cây cũng là tôi, tôi bèn phân trần, “Ngại quá... Độ này tôi... hơi bận, chưa kịp báo cho cậu.”

Dòm dòm cặp mắt trong veo của Giản Thanh, tôi cố gắng kiêu rất chân thành, “Thật sự thì, thực ra tôi nhớ cậu lắm.”

“Cháu cũng thế.” Lúm đồng tiền bên khóe miệng Giản Thanh lại như ẩn như hiện.

“Sau này giữ liên lạc nhé!” Tôi bỏ lại cái câu sáo rỗng này rồi định bụng chuẩn đi, dĩ nhiên tôi thừa nhận là giọng điệu tạm biệt của tôi có phần giả tạo, nhưng hãy nhớ tôi dù đã lên giường với cả đồng người rồi nhưng phần đông trong số đó sau khi xuống giường chỉ hận không thể từ nay về sau quên bég luôn tôi đi, nói lời bái bai như kiểu Giản Thanh này đã là hiếm hoi lắm rồi.

Tôi vừa bước được dăm bước, tay đã bị tóm lại, hai gã ôn thần đồ đen mặt đen mắt mỗi thằng một bên giữ chặt tay tôi.

“Chuyện này... nghĩa là sao vậy?” Tôi đơ ra hỏi.

Giản Thanh vẫn một mực mỉm cười thuần khiết, “Không có gì đâu, chú làm cháu nhớ chú quá nên muốn mời chú đến nhà cháu chơi ý mà.”

“Để... hôm khác đi.”

Dáng vẻ Giản Thanh có thuần khiết đến mấy, tôi cũng chẳng ngu mà không nhìn ra nó cười đến quái dị. Coi lời nói của tôi như không khí, hai thằng đồ đen lõi tôi lên xe không khác gì lõi chó, ấn gí tôi ngồi vào.

Giản Thanh ngồi đối diện tôi, nó còn rót một ly rượu, đầu lưỡi chuyển đảo trong rượu rồi mới tằm tằm đưa qua cho tôi, “Uống chứ?”

Tôi nhộn nhạo, song tiếng còi báo động đã rú ầm ầm lên trong lòng, chỉ có thể lắc đầu cười xòa, “Không, thật ra tôi còn có việc gấp, chi bằng...”

Không nỡ đợi tôi nói cho hết đã, Giản Thanh đã đưa cốc cho vệ sĩ bên cạnh. Thằng vệ sĩ tóm hàm tôi, thô bạo đổ hết rượu vào mồm.

“Tốt nhất chú đừng có sặc ra, bằng không tôi sẽ bắt chú liếm sạch xe đấy.” Thời điểm Giản Thanh nhắc đến từ ‘liếm’, mặt chừng chừng đỏ đỏ.

Tôi buộc lòng nuốt số rượu đó xuống, thằng vệ sĩ mới bỏ tôi ra.

“Giản Thanh, đừng vậy mà!” Tôi cười khở, “Cậu dễ giận thế ư? Tất cả mọi người đều là chơi đùa thôi.”

“Tôi lớn ngần này rồi, chưa có ai dám chơi đùa tôi.” Giản Thanh bật cười.

Tôi nuốt nước bọt, “Chuyện kia cũng đâu thể tính tôi chơi đùa cậu, cậu tự nguyện cơ mà.”

Giản Thanh ngả lưng vào đệm da ô tô, nghiêng đầu quan sát tôi, không nói lấy một lời. Tôi còn chưa kịp phản ứng, quần đã bị thằng vệ sĩ lột ra, chúng nó còn rất chu đáo kéo chân tôi ra nữa.

Mẹ nó nữa, vệ sĩ Giản gia chuyện gì cũng tuân lệnh à, lại còn làm rất ư là có tinh thần nguyên tắc, tôi ngấm ngấm chữ.

Chân Giản Thanh động đây, rút ra khỏi giày da, nó không hề đi tất. Tôi ngó lom lom năm ngón chân xinh đẹp kia áp tới gần, hai ngón kẹp lấy phân thân tôi, “Giống như chú cũng tự nguyện sao?”

Toi đời rồi, dù cho tôi có tự ban mười bảy mười tám lệnh cấm cho chính bản thân, phân thân vẫn bị động tác Giản Thanh kích thích mà ngóc dậy.

Tôi mặt dày cười, “Tôi nói cả hai chúng ta đều tự nguyện.”

Giản Thanh không lộ xúc cảm thu chân lại, vệ sĩ vẫn không buông đùi tôi ra, để mặc cái đó của tôi bị người ta ngó ngía.

Kể cả da mặt tôi có dày hơn tí tẹo so với ống nước đi chẳng nữa, cơ mà thế này cũng tránh sao khỏi xấu hổ, “Để tôi mặc quần vào đi!” Tôi ho khù khụ, “Hai ngày nay thời tiết xấu, tôi bị cảm.”

Thần sắc Giản Thanh lại trở nên quái đản, nó ôn tồn nói, “Thế à, chú thật đúng là khổ quá.”

Tôi bị kéo vào một căn biệt thự, chẳng rõ đây là cái biệt thự bao nhiêu của Giản gia, tình hình thấy nó ở tí vùng ngoại thành hoang vu là đủ hiểu cái chỗ này chuyên để làm mấy chuyện không được hay ho cho lắm. Tôi bị lũ vệ sĩ kéo vào một phòng treo toàn dụng cụ lập dị, gắng gượng mở mắt ra, chỉ thấy xung quanh rất những roi đủ loại kiểu dáng, dây thừng kích cỡ khác biệt nhau, mấy cây nến trên mặt bàn, sàn nhà lại còn lông lốc bi thép to to nhỏ nhỏ, tôi nhìn kỹ hơn, cảm thấy quen mắt vô cùng.

Giản Thanh thay một bộ đồ thể thao, chân trần rê trên sàn nhà, nhắc nó che chân lại thật đúng là lãng phí.

“Chú thích nhân vật gì nào, hở? Chú thợ sửa ống!”

Tôi vô liêm sỉ trả lời, “Đương nhiên là yêu nhân vật của cậu.” Đoạn khe khẽ mân mê đầu ngón chân nó, tôi cũng không định để nó có cơ hội xài đồng dụng cụ SM không lành mạnh nào roi, nào bi thép kia trên người tôi đâu.

Giản Thanh cúi đầu nhìn tôi đang bị vệ sĩ đè chặt, mắt nó trong ngần, lông mi dài, mới nhìn quả tình là một hoàng tử nhỏ đơn thuần vô tội.

“Lôi hấn đến đây!” Giản Thanh bình thản ra lệnh.

Ngay sau đó, tôi bị lũ vệ sĩ trung thành đảm đương công việc của Giản gia móc vào vòng treo trong căn phòng đặc biệt. Giản Thanh lựa lựa mấy sợi roi, cuối cùng chọn một sợi roi mây vừa tay, tôi trợn trừng nhìn cây roi đó chuẩn xác quất lên phân thân tôi, hết đùa nổi, tôi đau tới độ suýt nữa kêu toáng, ngay cả nước mắt cũng ầng àng.

Mơ nó, hoàng tử sao có thể chơi cái trò này được nhỉ. Phải nói là Giản Thanh là một đứa máu S gớm phết, nó quất roi không nhanh không chậm, quất rất chi có tiết tấu, đều đều chùng mực, cơ mà bắt đắc dĩ tôi cũng cóc phải thằng máu M, có mơ cũng không nghĩ mình làm nô lệ, bị chủ nhân trừng phạt trong chuồng ngựa, tiếp theo là cưỡng hiếp, rồi mới thông ***, chót cùng là khoái cảm.

Đầu tôi tứa đầm đìa mồ hôi, phân thân thụt lủn hết cả về, tôi không có khoái cảm, tất nhiên mặt mày Giản Thanh cũng trầm đi. Nó thu roi lại, ánh mắt liếc sang đồng né, không đùa đâu, công cụ trong phòng ngủ nó lắm bổ mệ, giả dụ nó dùng mỗi thứ thử tí trên người tôi, để khi mai tôi bị khiêng luôn ra vườn hoa biệt thự chôn làm phân bón mất.

Y thế, lũ vệ sĩ thả tôi ra, kế tiếp trói lên giường, tôi đi đời nhà ma rồi, nhìn xem cái đồng dụng cụ SM chõ này của Giản Thanh thiệt là la liệt liệt. Giản Thanh cầm một cây nến, ngó lơ tôi kêu la rầm rĩ, ngón tay thon dài nghiêng cái, sáp nến chảy xuống đùi trong của tôi, kể cả nhiệt độ thấp cũng đủ làm tôi nóng đến tóc tai cháy phừng phừng.

Giản Thanh cứ như đang nướng bánh, lật qua lật lại người tôi vô số kể, buồn tội morphin trong não tôi vẫn chưa chịu tiết ra, không thể chịu nổi.

“Đừng, đừng! Đừng dùng thêm cái gì nữa.” Nhắc thấy ánh mắt nó hình như lướt tiếp qua món đồ gì đó, tôi nhin không được cầu xin.

Giản Thanh cầm nến, giống hệt thành viên dàn hợp xướng Thánh ca của tu viện, nó thũng thẳng bảo, “Tự chú chọn một món đi, nếu chú có thể làm tôi có hứng thú chơi chú, chú sẽ được sống sót ra ngoài.”

Tôi bắt lực bỏ dậy khỏi giường, cảm giác cả người râm râm đau.

“Phòng bếp ở đâu?” Tôi hỏi.

Giản Thanh phẩy tay, vệ sĩ liền dẫn tôi tới nhà bếp biệt thự, còn nó chậm chậm đi đằng sau tôi. Tôi ngờ ngợ tầm mắt nó vẫn dán chăm chăm vào sau não tôi, đâm ra toàn thân lại rét run kinh dị.

Biệt thự có nguyên bộ đồ làm bếp nhập khẩu từ Ý, cái nào cái nấy sáng loáng cả lên, có hai nữ đầu bếp thấy tôi trần truồng thân dưới mò vào phòng bếp thế mà cũng không mấy may kích động, quả nhiên người giúp việc của quý tộc đều toàn người không sợ gặp biến.

Tôi mở hai cánh tủ lạnh, lôi một lon bia uống cho bớt sợ đã, Giản Thanh tựa mình vào cạnh cửa bếp, lạnh nhạt nhìn tôi, nó trông thế mà cũng kiên nhẫn ra phết. Tôi uống xong lon bia, bèn chọn một quả dưa chuột xanh xanh trên kệ bếp, quay qua Giản Thanh mở lời, “Nhân vật công nhân vệ sinh, cậu có thích không?”

Nói xong, tôi tỳ xuống bàn thận trọng đút quả dưa chuột vào đằng sau, đành rằng tôi cũng nào phải một thằng 0, cơ mà gờ ráp của dưa chuột kích thích tuyến tiền liệt của tôi nên là vẫn có cảm giác tê dại.

Cả lũ chúng nó đều như hóa đá, tôi chọn một tấm giẻ sạch sẽ, quỳ trên đất mang theo quả dưa chuột lật đặt lê trên sàn nhà mà lau. Tầm đi ngang qua Giản Thanh, tôi sờ sờ nghe được tiếng nó hít thở.

Tôi đương nhiên chẳng đến mức nghĩ cứ lau nhà như thế mà chạy ra khỏi được biệt thự, cho nên đến cửa rồi tôi lại lau vòng trở về. Đương lúc tôi miệt mài lau lau từng bậc cầu thang, lưng tôi đột ngột bị đập một phát.

Tôi ngoái lại, biết ngay đã mở màn một đêm kích tình rồi. Giản Thanh ôm tôi từ phía sau, vuốt ve ngực tôi, một tay chen vào trong đũng quần cật lực xoa nắn khiến tôi đau âm ỉ. Tôi chuyển mình lại, kéo Giản Thanh lên lầu. Thực tế, mơ nó chứ, Giản Thanh là một đứa M mà cứ cố tình muốn làm S.

Tôi đặt Giản Thanh xuống giường, cởi bộ đồ thể thao của nó, liếm lên ngực nó, bắt đầu giúp nó giãn mở lỗ sau. Nội một việc làm chuẩn bị như vậy mà dục vọng trong tôi đã sôi trào, khó lòng nén nổi mà muốn làm Giản Thanh ngay thôi.

Vừa toan nhào tới, chân Giản Thanh đã chặn trên ngực tôi, nó rành rọt bảo, “Tôi nói rồi, hôm nay là tôi chơi chú!”

“Chớ... có đùa! Tôi trời sinh là I.”

Tôi ôm Giản Thanh, thuận thế mở đùi nó, cơ mà còn chưa ra tay đã bị hai cái tay đằng sau ấn dúm xuống. Chả nhẽ phải nói vệ sĩ Giản gia thực sự tâm linh tương thông với chủ nhân chúng nó à? Tôi hậm hực chờ rửa.

Chúng nó để tôi trên giường vẫn giữ nguyên tình trạng úp sấp, Giản Thanh chỉnh chỉnh lại quần áo, xoay người rời giường, vòng ra đằng sau tôi, nó kéo quả dưa chuột, dùng nó đâm vào tôi.

Cái gờ ráp này quả tình rất kích thích mà, hướng hồ bộ dạng tôi lại ê chề *** dật, ngấm kiểu gì cũng kích thích hơn phim A khối ấy chứ.

“Chú nói chú là I trời sinh, tôi thấy cũng chưa đến mức ấy đâu!” Giản Thanh hừ.

Mày cứ cho lũ vệ sĩ của mày buông đi đã rồi mày sẽ biết ngay tao I trời sinh hay không, tôi ngấm ngấm nghĩ. Giản Thanh rút quả dưa chuột ra, thay thế bằng phần thân không tính là nhỏ của nó, bất thành linh thúc vào, tôi phải nói là Giản Thanh làm 1 kém xa nó làm 0. Khoái cảm đâu chả thấy, tôi chỉ thấy đau muốn xỉu, mặt sau hoàn toàn bị xé rách.

Hai tay Giản Thanh túm chặt thắt lưng tôi, cố gắng khai phá mặt sau của tôi. Tay lũ vệ sĩ giống hệt đúc từ sắt, tôi vô pháp nhúc nhích nổi lấy một tẹo, Giản Thanh không kiêng nể gì tìm kiếm khoái cảm trên người tôi.

Tôi bóc tem nó, nó cũng coi như đã khai quật lần đầu tiên mặt sau của tôi, coi như bọn tôi hòa nhau rồi. Giản Thanh như thể uống thuốc kích dục, lật tôi qua làm tiếp lần nữa. Eo nó mềm mại thanh mảnh mà chiến lâu dã man, tần suất vẫn dai dẳng như cũ, nửa điểm cũng không thấy nó bị mệt.

Lũ vệ sĩ không còn đề tôi lại nữa, căn bản tôi bị Giản Thanh mần cho tới u u mê mê, quả thực chả phải vì khoái cảm quá, mà là do đau lẫn tâm lý khó chịu đã cùng lúc tấn công tôi.

Tôi chuyên môn làm 1, giờ tự nhiên nghĩ sang Lý Gia Duy mà tên Phùng Đức Long đó tương tự khi bị kẻ khác cưỡng bức phải chăng cũng thế này. Như này chả phải làm tình mà là quay AV thì đúng hơn, có thể cứng đấy nhưng cũng chỉ dừng lại ở phản ứng sinh lý mà thôi, thế nên chỉ có thể tính là *** chứ không phải làm tình.

Thời điểm tôi choáng váng, bỗng nhiên cảm giác đầu bị chân Giản Thanh giẫm lên, nó nói, “Chú cho rằng tôi sẽ không trưởng thành chắc?” Lời này làm tôi rất lấy làm lạ, bộ nó chưa đủ lớn nữa sao, tôi thấy kích cỡ của nó đã chẳng còn nhỏ tẹo nào rồi.[3]

. /.

Chú thích:

1. Sóng vỗ: Bà kia đọc tiếng Anh chữ Plumber, bố sửa ống nghe thành phác lãng ba (trong tiếng trung đọc lên na ná plumber) là sóng vỗ, còn có nghĩa là buông thả, phóng túng, nên sau đó bố ấy mới ỉ ỏi “sóng nữa cũng cuộn trào sóng lớn hết nổi” ấy =))
2. Ngưu xoa: một từ chữ đều tiếng Trung, bên ngoài tưởng chừng như đang khen, thực tế là đang chửi đều, mĩa mai, hiểu nôm na là f*cking awesome đi =))
3. Giản Thanh ý hỏi, “Chả lẽ ông thấy tôi non nớt lắm à, ông cho rằng tôi không trưởng thành nữa hay sao?” Từ trưởng thành nó dùng là “trưởng đại”, mang nghĩa trưởng thành, lớn lên, to dài, to cao, blah blah...

Nhưng vào tai thằng cha sửa ống thì cha ý tưởng cậu Thanh đang hỏi đến cái ấy ấy ấy: “Chú cho rằng của tôi bé lắm à?” =)))) nên ng’ ta hỏi 1 đấng cha ý nghĩ quãng 1 nẻo như thế đấy =))))

7. Chương 7: Thiên Màu Lam

CHƯƠNG 7: THIÊN MÀU LAM

Sức khỏe độ gần đây cứ ề uột, thế nên tôi đến bệnh viện St Mary có bạn học của tôi là Thẩm Mặc để khám.

“Phùng Đức Long, cậu nhớ chú ý giữ gìn sức khỏe đấy nhé.” Thẩm Mặc đẩy đẩy gọng kính, nói với tôi bằng một ngữ điệu hiền hòa.

Tôi nhìn cậu ta phóng bút như rồng bay phượng múa trên tờ đơn thuốc, chỉ đáp ậm ừ. Tôi thích sự hiền lành của Thẩm Mặc, cũng thích sự kín đáo của cậu, trước nay cậu ấy vẫn luôn không cần nói ra lời mà vẫn có thể thấu hiểu được.

“Cậu có thể quên được Triệu Tồn Viễn ư?” Kể cả như thế, tôi vẫn phải mở mồm hỏi.

Ngón tay dài của Thẩm Mặc vẫn ổn định viết đơn, đây là điểm tôi không ưa nhất ở cậu ấy, so với cái tính năng nổ của Lý Gia Duy thì Thẩm Mặc ít ỏi đôi chút cảm xúc hơn nhiều.

“Cậu vẫn có thời gian đi quản chuyện người khác sao?”

“Cậu là người khác đấy chắc?” Tôi cười bảo, “Đằng nào chúng ta cũng chung phòng với nhau suốt bốn năm cơ mà.”

“Cậu giường tầng trên, tớ giường tầng dưới!” Thẩm Mặc bổ sung vào lời dùng từ mập mờ của tôi.

“Thẩm Mặc, cậu đã làm vì tên đó quá nhiều rồi.”

“Cậu cũng đã làm rất nhiều cho Gia Duy.”

“Không giống đâu, tớ đâu có vì Gia Duy mà từ bỏ vị trí chủ nhiệm ngoại khoa đã nắm được trong tay, tớ đâu có vì cậu ta mà từ bỏ đề án tốn hơn ba năm tâm huyết, cậu mới xứng đáng là Bàn tay vàng của bệnh viện St Mary mới đúng.”

“Đừng nên so đo chi li như vậy.”

“Cậu thật đúng là Đức Mẹ mà...”

“Nếu trước kia từ bỏ để sau đó phải so đo, thế tớ cần gì phải như trước kia cơ chứ?” Thẩm Mặc viết xong đơn thuốc, diêm dạm thu bút lại.

Tôi băng quơ nhìn Thẩm Mặc, nói với vẻ ghen tỵ, “Thẩm Mặc, dù cho cậu không so đo tính toán nhưng vẫn cô đơn đúng không?”

Thành công trông thấy được sắc mặt Thẩm Mặc đổi màu, cậu ấy tháo kính xuống, xoa xoa sống mũi, thở dài một hơi, “Rất cuộc cậu nghĩ gì vậy?”

“Thế này nhé, tớ không so đo chuyện cậu hăng còn nhưng nhớ Triệu Tồn Viễn, cậu cũng đừng so đo chuyện tớ yêu Gia Duy nữa, chúng ta hòa nhé.”

Thẩm Mặc mỉm cười, gương mặt thanh tú của cậu ấy như bừng sáng sức sống, “Cậu vẫn có nhiều sáng kiến ghê nhỉ, Phùng Đức Long.” Nói xong còn nghiêm túc nốt một câu, “Nếu có ngày nào đó thay đổi, nhất định sẽ ở cùng với cậu.”

“Cứ xác định thế đi, căn bản, một thằng nhỏ nhất như tớ mà được ở cùng một danh y quả tình là diễm phúc bất ngờ quá đi mà.”

Thẩm Mặc cười đưa đơn cho tôi, còn nhắn, “Tối đi uống trà nói chuyện tí nhé!”

Tôi ra ngoài cửa, nhìn lên cánh cửa đóng im, bên trên có dòng ‘Bác sĩ Thẩm Mặc’. Tôi thở dài với tấm biển phòng ấy, cuối cùng vẫn không kể cho cậu ấy cái tin tôi mới nghe được.

“Nghe nói Triệu Tồn Viễn sắp hỷ kết lương duyên với thiên kim của Viện trưởng à nha!”

Tầm tôi đăng ký lấy số thì nghe loáng thoáng một câu như thế, một nhóm y tá đang châu đầu rỉ tai tin đồn cho nhau.

“Thì đúng rồi, đẹp trai như thế, còn là Bàn tay vàng, nhằm giữ anh ta lại mà Viện trưởng điều cả con gái rượu đi.”

Thẩm Mặc có biết chuyện này không? Hay là không biết? Nếu biết thì dựa vào cái gì cậu ấy bình tĩnh như vậy được, mà nếu không biết, tin này ngay cả chị em y tá cũng còn biết, trong khi cậu ấy một bác sĩ lớn không lẽ gì mà lại chưa từng được báo qua.

Thẩm Mặc quả là Thẩm Mặc, mãi mãi yên lặng.[1]

So với Triệu Tồn Viễn liên tục xuất hiện trên TV, Thẩm Mặc lặng lẽ đến độ làm người ta bằng quên mất.

Triệu Tồn Viễn là bác sĩ giải phẫu ngoại khoa thiên tài đồng thời cũng là một công tử trắng gió gần xa, mà Thẩm Mặc lại cứ như ổ cấm của St Mary vậy, cần gì thì chỉ cần cấm cái là xài, cũng rất ít ai nhắc đến cậu ấy là một bác sĩ toàn năng, những sinh hoạt cá nhân của cậu ấy cũng được giữ bí mật tới độ không rò rỉ ra dù chỉ một tin tức ít ỏi.

Thế mà quái lạ làm sao, hai người ấy lại yêu nhau được, thậm chí Thẩm Mặc lại còn giữ được thứ tình cảm đó lâu suốt nhường ấy.

Tôi ra khỏi cửa Bắc của bệnh viện St Mary, đi sang hướng bãi đỗ xe cách đó xa xa, chỗ để xe của bệnh viện bao giờ cũng cực kỳ chật chội, thành ra tôi chỉ có thể đậu xe ở dưới hầm một tòa nhà tương đối là xa.

“Tin tin!” Có người bấm còi.

Tôi ngoái lại, đập vào mắt là chiếc BMW mui trần đang đỗ sau tôi, người lái xe trẻ gọn gàng kính đen xuống, quả nhiên là anh chàng kim cương Triệu Tồn Viễn nổi tiếng thành phố mà.

“Lên đi, Phùng Đức Long, tớ chở cậu đi một đoạn!”

Cậu ta xởi lởi chào hỏi, dành rằng người ở cửa Bắc ít hơn nhiều so với cửa chính, thế nhưng Triệu Tồn Viễn vẫn bị nhận ra dễ dàng.

“A, đó chẳng phải là bác sĩ Triệu Tồn Viễn nổi tiếng đó sao?”

“Đẹp trai quá đi thôi!”

Tôi không định bụng cản trở màn chiêm ngưỡng của người ta, bèn ho húng hắng, bảo, “Không cần đâu, tớ đi gần ngay đây thôi.”

Nói rồi liền xoay lưng muốn đi, từ đằng sau lại vọng đến giọng Triệu Tồn Viễn, “Bộ cậu không muốn nói chuyện Thẩm Mặc với tớ à?”

Những lời này bất giác nín lại bước chân tôi.

Tôi dè chừng ngồi trên ghế da của BMW, chân có phần lúng túng không biết để đâu. Hai hôm nay cứ mưa không ngớt hà, đầm ra ồng quần dính dớp đầy bùn đất.

Triệu Tồn Viễn dường như nửa điểm chú ý con BMW của cậu ta sẽ bị tôi làm bẩn cũng không có, hàng mi đen đậm khe khẽ chau, có vẻ đang có tâm sự.

Xe đánh vòng đầu lại, tiến vào một con hẻm yên ắng.

Triệu Tồn Viễn vẫn vờn đôi kính râm trên tay. Đến nước này tôi khẳng định cậu ta có gì đó muốn nói với tôi rồi, hơn nữa nhất định không phải là việc nhỏ. Thoáng thấp thỏm, có điều tôi cũng đủ nhận ra, xem chừng Triệu Tồn Viễn còn đang thấp thỏm hơn cả tôi nữa.

Cậu ta liếm môi, bình thần thốt ra một câu, “Tớ sắp cưới.”

“Cưới à?” Tôi cười toét miệng, “Chúc mừng nha, cậu với Thẩm Mặc định đi Hà Lan hay là Bỉ hử?”

Triệu Tồn Viễn im bật, tôi lại hỏi tiếp, “Thế là tính đi bang California Mỹ à?”[2]

“Không phải... Thực ra là tớ muốn cưới một cô gái.”

Dầu cho tôi có đồng giả giải đến mấy, cơ mặt cũng không khỏi cứng ngắc, “Con gái Viện trưởng St Mary?”

Như khôi phục lại cái tính ba lằng nhằng thường ngày, Triệu Tồn Viễn nhún vai đáp trả, “Ừ, nhưng cậu yên chí, tớ vẫn sẽ giữ quan hệ với Thẩm Mặc, bất luận đến đâu tớ cũng sẽ không buông cậu ấy đâu.”

“Để rồi không ngừng gây tổn thương lẫn nhau?” Tôi nén không được hỏi vuột một câu vốn dĩ chẳng hợp gì với cái thằng như tôi hết.

Triệu Tồn Viễn quả tình liếc mắt một phát sang tôi, “Cậu cũng hiểu tớ không muốn làm cậu ấy tổn thương và cậu ấy cũng không muốn làm tớ tổn thương mà.” Một câu sắc mùi nguy hiểm sâu xa, tôi chỉ im lìm chờ cậu ta vạch trần đáp án.

Triệu Tồn Viễn không có hấp tấp như tôi, lảng máng như là bất đắc dĩ, “Cậu biết rồi đấy, Thẩm Mặc là tuýp người cố chấp, nếu không vì cậu ấy cứ cố chấp như thế, có lẽ chúng tớ đã sớm được ra đi cùng nhau.” Cậu ta bật cười, “Tớ hiểu trong mắt cậu, tớ chẳng phải là một thằng chung tình nào cả, nhưng tớ đã cố gắng lắm rồi, dù sao nó cũng là bản tính của tớ.”

Ếch công bộ cạp qua sông, đến khi sắp cạp bờ, bộ cạp lại chích ếch, xong sau mới vừa nhìn ếch chìm dần mà khóc lóc, “Tôi không muốn chích bạn đâu, đó là bản tính của tôi thôi.”

Thẩm Mặc và Triệu Tồn Viễn chính là một đôi ếch và bộ cạp.

Song, nếu như ếch chìm xuống là kết cục sau cuối, thì Triệu Tồn Viễn lại không muốn đặt dấu chấm bằng cái kết như ấy.

“Cậu biết đấy, trong trường hợp tớ cưới Phạm Quỳnh sẽ gây một tổn thương hết sức lớn cho Thẩm Mặc...”

“Té ra cậu cũng biết như thế sẽ gây tổn thương hết sức lớn cho Thẩm Mặc cơ đấy!” Tôi lại trào phúng bằng một câu không hề hợp với con người tôi.

“Do đó tớ cần sự giúp đỡ của cậu!” Triệu Tồn Viễn ngoảnh sang, nghiêm túc đề nghị.

“Giúp đỡ?”

“Giả sử Thẩm Mặc cho rằng tớ cưới Phạm Quỳnh là vì hiểu lầm cậu ấy, thế thì sự tổn thương của cậu ấy sẽ đỡ hơn rất nhiều so với bị phản bội, đúng không?”

“Hiểu lầm kiểu nào?” Tôi gặng hỏi.

“Đương nhiên là hiểu lầm cậu ấy có tình nhân mới, ví dụ cậu chẳng hạn, cậu chẳng phải là lựa chọn tốt nhất ư?” Tôi ngó chăm chăm vào khuôn mặt đẹp trai đang ăn nói với lẽ rất chi dĩ nhiên kia, “Thẩm Mặc đã từng khen cậu trước mặt tớ rất nhiều lần, phải biết rằng Thẩm Mặc đâu phải người dễ dàng khen ngợi một ai khác.”

“Nên...”

Triệu Tồn Viễn nhún vai, “Nếu như xảy ra một chuyện gì đó làm tớ sinh ra hiểu lầm, Thẩm Mặc gây ra hiểu lầm sẽ thông cảm cho tớ. Kể đó khi mọi chuyện qua đi, hiểu lầm được cởi bỏ, có lẽ việc tớ có vợ thì thoải mái sẽ làm cho cậu ấy khó chịu, nhưng đằng nào cậu cũng sẽ ở bên cậu ấy mà, đúng chưa?”

“Cậu nghĩ hiểu lầm kiểu gì có thể làm cho cậu đang yêu cậu ấy lại vùng vằng bỏ đi cưới người khác...”

Triệu Tồn Viễn quay sang nhìn tôi, hồi lâu sau mới lên tiếng, “Tớ có biết một tạp chí dạo này hứng thú với Thẩm Mặc, nếu có thể lọt ra ảnh cậu hôn nhau với cậu ấy... sẽ rất chấn động, tối thiểu cũng là trong nội bộ.”

Tôi không nhin được nữa làm một hành động tuyệt đối không phù hợp với tôi, vung một cái tát đến Triệu Tồn Viễn, có điều tay còn chưa chạm được vào đã bị cậu ta túm được.

Triệu Tồn Viễn sột ruột bảo, “Cậu không làm thì thôi, nhưng cậu nên nhớ, như thế sẽ đồng nghĩa tớ chỉ có thể chia tay Thẩm Mặc.”

“Chia tay luôn đi! Thẩm Mặc sẽ chẳng nuôi tiếc gì người như mày đâu.”

“Cậu không phải Thẩm Mặc, cậu hãy hiểu Thẩm Mặc cố chấp tới ngàn nào, vĩnh viễn một kiểu tóc, một dạng quần áo, vĩnh viễn đi tất đen, và vĩnh viễn cũng sẽ chỉ có một người yêu là tớ... Cậu không làm cũng được, tớ cùng lắm cũng sẽ chỉ thấy áy náy mà thôi.”

Cậu ta nói đúng, cứ nhất nhất một kiểu không thay đổi chính là tính cách Thẩm Mặc. Ngày xưa trường tôi có tổ chức chạy đường dài 100m, lũ chúng tôi đều chạy được một nửa là giải tán, duy chỉ có cậu ấy là gồng mình chạy đủ đến đích xong là lăn quay ra xỉu ngay tại đích. Về sau tỉnh lại, Thẩm Mặc có nói một câu mà sau đó nó đã thành một trích dẫn kinh điển trong trường, “Tớ đã ngỡ rằng tớ không thể, thể nhưng tớ đã có thể.”

Tôi đã ngỡ rằng tôi không thể, thể nhưng tôi đã có thể. Tôi thể mà lại đồng ý với lời đề nghị của Triệu Tồn Viễn.

Thẩm Mặc là một đầu bếp cừ, tôi đến nhà cậu ấy còn mang theo một chai rượu vang, cá tính hiền lành mà cố chấp của cậu ấy, tôi thấy sao mà giống rượu đến thế.

Hôm nay vẫn là sở trường của Thẩm Mặc, cơm hải sản Tây Ban Nha mà tôi mê nhất.

Tôi thích cơm hải sản Tây Ban Nha bởi thích màu nó, cơm được rưới thứ dầu na na màu mật, điểm xuyết là tôm to bóc nõn lẫn ngao sò tươi ngon thật sự hấp dẫn không sao chịu cho thấu, khiến người ngó phát là đầu óc tự động liên tưởng đến hình ảnh mỹ nhân *** ngay tắp lự.

Thẩm Mặc không hẳn là mỹ nhân, nhưng rất dễ khiến người tương tư.

Tiếc thay tôi có Gia Duy rồi, thế nên chưa từng bao giờ tương tư Thẩm Mặc.

Áo Thẩm Mặc he hé mở, lộ ra hõm cổ sâu hoắm bên trong, xương quai xanh xinh đẹp như ẩn như hiện sau lớp áo.

Ban đầu tôi dự định là nốc rượu Thẩm Mặc nhiều nhiều chút rồi mới hôn, có điều không rõ có phải tự dưng để ý tới Thẩm Mặc không mà ánh nhìn bất chợt bị kích thích, mới uống được mỗi ly mà đã hồ đồ rướn đầu qua, hôn lên môi Thẩm Mặc.

Nhà Thẩm Mặc có một khung cửa sổ sát đất rất lớn, đối diện với bàn ăn chỗ bọn tôi, tôi quay lưng về phía cửa sổ, Thẩm Mặc ngồi bên cạnh, sẽ có người ngoài kia chụp lại, còn những gì tôi cần làm đó là đóng góp một nụ hôn.

Thẩm Mặc hơi chệch mé đầu, vẫn cười hiền hòa như cũ, vẻ như chẳng mấy may lấy làm để tâm hành vi đường đột mới rồi của tôi.

Nếu hôn Thẩm Mặc một cái không tính là việc khó, vậy bọn tôi yêu một lần chắc cũng không chướng ngại gì đâu nhỉ.

Ngón tay tôi gõ gõ trên mu bàn tay đang cầm dao nĩa của Thẩm Mặc, nhẹ nhàng cọ xát ngón tay thon dài của cậu ấy, mân mê qua lại giữa năm ngón tay nhẵn mềm. Thẩm Mặc trước sau vẫn chỉ cười hiền mà thôi, dục vọng của tôi tức khắc ngóc dậy, tốc độ mau chóng khiến tôi có phần giật mình, song kiềm chế chính là bước đầu tiên của việc yêu, lao vào ngấu nghiến chưa bao giờ là cách thức thưởng nếm cao siêu trong chuyện hưởng thụ việc yêu.

Tôi từ tốn nhấc ngón tay Thẩm Mặc, rê lưỡi qua ngón tay cậu ấy. Thẩm Mặc có đôi tay rất đẹp, đẹp hơn nhiều so với tướng mạo. Một đôi bàn tay trắng nõn nà, thon mảnh, cầm dao giải phẫu, sơ ý lắm một chút máu tươi, thoát nhìn thật có một vẻ đẹp thương tổn.

Sự thương tổn cũng có thể toát ra vẻ đẹp rực rỡ, vì rằng yếu ớt, sẽ thôi thúc kẻ khác được bảo vệ, hoặc là tiếp tục giày vò.

Tôi tưởng tượng chắc Thẩm Mặc và Triệu Tồn Viễn sẽ làm tình trên bàn giải phẫu cũng nên!

Triệu Tồn Viễn đẩy Thẩm Mặc lên bàn phẫu thuật, áo blouse trắng toát, dùng con dao phẫu thuật bén ngọt rạch áo Thẩm Mặc, cẩn thận không để ngực cậu ấy bị thương. Bàn phẫu thuật tuy tương đối bé nhưng làm tư thế mặc áo tuyệt quá rồi còn gì, tựa như bọn tôi hiện tại.

Tôi đẩy Thẩm Mặc ngã trên bàn ăn, để cậu ấy nằm trên ngổn ngang giữa những ngọn nến và một vài món ăn, đùi cậu ấy khoác hai bên hông tôi. Quần áo cậu ấy tự khi nào đã bị tôi cởi sạch, chỉ còn lại đúng một cái áo mở rộng trên người. Vóc dáng Thẩm Mặc cũng bình thường như diện mạo cậu ấy, lại còn có bắp thịt săn chắc, nhưng không se, da trắng muốt mềm, eo thon, thật một bộ dáng thích hợp để trút xả dục vọng.

Tôi cầm ly rượu rót chút lên người Thẩm Mặc, nhìn chúng in lại trên cơ thể trắng trẻo của Thẩm Mặc dấu vết hồng hồng rồi mới cúi đầu liếm lưỡi theo hướng rượu chảy xuống. Da thịt Thẩm Mặc tại đầu lưỡi tôi khê run lên. Tôi thích mùi trên người cậu ấy, một mùi hương thuốc lá nhàn nhạt tới cực điểm, tôi chẳng hề biết Thẩm Mặc đã bắt đầu hút thuốc từ hồi nào.

“Sao lại hút thuốc?” Tay tôi vuốt ve gò mông trơn láng của Thẩm Mặc.

“Không sao cả, muốn hút thì hút thôi.” Âm giọng của Thẩm Mặc bởi dục vọng trỗi dậy mà hơi khàn khàn, tôi thích chất giọng này, nghe đầy mê hoặc, giống như thể quá đuối yếu đuối mà không chịu nổi sự cám dỗ, đang mời gọi tôi hãy nhanh chóng ra tay.

Đối với 1, không có gì hấp dẫn bằng khoái cảm chinh phục nhìn từ trên cao xuống, nó có thể giúp cho tất cả tự tin nâng lên gấp trăm lần.

Tôi miết ngón cái thô ráp lên đầu ngực Thẩm Mặc, lắng nghe tiếng hít không khí do bất ngờ của cậu ấy, cười nói, “Đây ư?”

Cuối cùng Thẩm Mặc cũng mở mắt, bối rối hỏi, “Lần nào cậu làm tình cũng thích làm cầu kỳ như thế sao?”

“No, no, đây là phát triển độ hiểu biết lẫn nhau thôi ấy mà.” Tôi nói thật chứ, làm qué gì có đứa nào biết rõ điểm mẫn cảm của bạn tốt cụ thể là ở chỗ nào đâu.

“Làm, làm tình thì cần gì phải hiểu biết.” Thẩm Mặc xấu hổ.

“Có thể thì mới chất lượng được.”

Tôi nói pha chút khinh thường, hiển nhiên Triệu Tồn Viễn cũng có phải một cao thủ làm chuyện yêu gì cho cam.

“Còn, còn thế... A... A a...” Lời phản đối của Thẩm Mặc dưới sự tấn công mạnh mẽ của tôi đều trọn vẹn hóa thành tiếng kêu kích thích.

Tôi bê ly rượu lên, mỉm cười với Thẩm Mặc, “Đêm nay chỉ mới bắt đầu.”

Đoạn nhấp một hớp rượu cúi xuống hôn Thẩm Mặc, rượu vang truyền qua truyền lại giữa hai khoang miệng bọn tôi, lưỡi tôi đảo tròn trong miệng Thẩm Mặc, quần quýt với lưỡi cậu ấy. Dù tôi có làm gì, Thẩm Mặc chỉ đều đều hiền lành phối hợp. Cho tới bây giờ tôi chưa từng tưởng có ngày lên giường với bạn bè, song có một điều chắc chắn là tôi thích Thẩm Mặc, tôi muốn cậu ấy hiểu ra hãy bỏ Triệu Tồn Viễn đi, cậu ấy vẫn có thể lên giường với rất nhiều người đàn ông khác và đạt được khoái cảm.

Tôi nghe thấy tiếng Thẩm Mặc thở dốc, bành rộng hai đùi cậu ấy ra, Thẩm Mặc cố gắng thả lỏng cơ thể phối hợp, tôi chậm chậm đẩy phân thân mình vào rồi rút chút chút ra, tiếng thở của Thẩm Mặc mỗi lúc một gấp gáp, tôi liền tiến hành cắm sâu vào. Cặp mắt Thẩm Mặc nhắm nghiền lại, cậu ấy vốn cũng không tính là xinh đẹp nhưng da thịt trắng muốt, tính tình dịu dàng, thành ra toát đầy vẻ thanh tú. Kính cậu ấy sớm đã bị tôi tháo ra từ lâu, do vậy mồ hôi rịn rịn đầy quanh mũi tôi đều thấy được rõ rệt. Tay cậu ấy bấu chặt cạnh bàn, thân thể theo động tức dâm tới không ngừng của tôi mà bị động đong đưa.

Tất cả dường như đều bị động, bị động làm tình, bị động rên rỉ, cả thấy đều vô duyên vô cớ gợi nhớ cho tôi đến Gia Dục.

Nhưng có một điều là, chắc chắn tôi hiểu cách làm tình hơn đứt Giản Dục rồi, và Thẩm Mặc thì cũng hiểu cách phối hợp hơn hẳn Gia Dục.

Ham muốn của tôi đột ngột thăng vút, dốc sức dâm tới, đập vào gò mông Thẩm Mặc. Thẩm Mặc tựa thể đã bị kích thích, tiếng rên rỉ bất chợt cao lên, cả hai dần dần tiến nhập trạng thái. Gần như tôi và Thẩm Mặc cùng đồng thời đạt cao trào, tại khắc cuối tôi còn để ý rút phân thân ra ngoài mà bắn, còn Thẩm Mặc giật lấy khăn tay, dịch thể cậu ấy văng trên tay cậu.

Chính vì vậy hai bọn tôi vẫn sạch sẽ, giống như trước lúc uống hết ly rượu với nhau.

Bọn tôi vẫn có thể tiếp tục uống rượu tiếp tục ăn tối. Thẩm Mặc vẫn nửa trần trụi nằm trên mặt bàn, tôi đặt con tôm của cơm hải sản Tây Ban Nha lên cái ngực cậu, để một miếng sò lên môi cậu, một miếng khác thì để trên phân thân cậu ấy.

Sau đó tôi ăn tôm trước, ngon tuyệt vời, tay nghề Thẩm Mặc vẫn đáng để tấm tắc y hết những năm trước vậy, tôi lưu luyến liếm sạch sẽ chất lỏng trên đầu ngực mới chịu thôi. Thẩm Mặc hít khẽ, tiếng hít thở của cậu ấy dù không coi là lớn song vẫn đủ để khơi mào hưng phấn lẫn cảm giác thành tựu từ tôi, thế là tôi lại liếm lên miếng sò trên môi cậu, cuối cùng là liếm món ăn ở phân thân cậu. Tôi tỉ mỉ liếm lên đỉnh chóp của phân thân, nghe thấy rên rỉ hỗn hển khó có thể khắc chế Thẩm Mặc dật ra.

Tôi đẩy chân Thẩm Mặc sang một bên, để cậu ấy nghiêng thân đi, thế rồi chậm rãi thúc mạnh vào từ đằng sau. Tôi cảm giác Thẩm Mặc hình như thích tư thế đẩy vào từ sau lưng này lắm, sự hưng phấn của cậu ấy rõ ràng cao hơn so với lần đầu rất nhiều.

Phòng khách không quá to ê chề âm thanh làm tình của hai đứa tôi, tiếng rên rỉ, tiếng va chạm, lại cả tiếng tim đập, khoái cảm ùn lên như sóng trào, không phải vì tâm trạng mà là vì tự nhiên. Khoái cảm truyền đến từ phân thân rần rật như điện giật, chấn động khiến người tê dại, giống như mỗi một tế bào khắp toàn thân đều nở bùng, mồ hôi ỉn ra theo từng lỗ chân lông, rơi rỏ không thôi trên phiến lưng trần nhẵn của Thẩm Mặc. Thẩm Mặc đã hoàn toàn đắm chìm vào dục vọng sinh lý, cậu ấy tận tình hưởng thụ cao trào âu yếm của bọn tôi.

Thời điểm hai bọn tôi hai bọn tôi chiến đến đỉnh điểm, một chân Thẩm Mặc lật lại, gác trên cổ tôi, tư thế cậu ấy lại đổi thành mặt đối mặt, mà phân thân của tôi hẫng còn nhét ở động sau của cậu ấy, ngay cả rút cũng không rút, bọn tôi thay đổi sang một tư thế mới.

Thẩm Mặc rên rỉ, không còn bị động, cậu ấy trở nên chủ động, gợi cảm gấp bội, khuôn mặt bình thường khô khan không nhiều biểu tình cho lắm cũng nhiễm tình mà sống động hơn hẳn.

Đột quan hệ này vượt xa cả lần làm tình đầu tiên, hai bọn tôi hết mức khắc chế, ráng sức kéo dài khoái cảm. Tôi phải nói rằng Thẩm Mặc đúng là một học trò tình ái thông minh, cậu ấy quấn quanh hông tay, bám trên người tôi, cứ thế bọn tôi từ bàn ăn tha nhau vào phòng tắm, cậu ấy ôm lấy vòi hoa sen, treo ở trên để tùy tôi đâm vào.

“Cậu thật sự rất tuyệt, Thẩm Mặc à...”

“Ừh... Ah... Ừh, hư...”

Những cú thúc tới tấp của tôi khiến cho thân thể Thẩm Mặc va hồng vòi nước hoa sen, nước phun ra ướt râm mặt mày, nước rất dữ, tôi không thể hô hấp, chỉ có mỗi sự đâm rút với tốc độ cao giữa cơn tác thở mà cảm thụ nổi trào dâng dục vọng.

Xong xuôi, bọn tôi tắm luôn dưới vòi hoa sen.

Thẩm Mặc kỳ lưng cho tôi, hết như rất nhiều năm về trước, bọn tôi ở trường cũng vậy.

“Thẩm Mặc...”

“Gi??”

“Sao tự nhiên lại làm tình với tớ?”

“Hắn là tại cậu đến vì muốn làm với tớ!” Thẩm Mặc không nói thật câu này, nếu cậu ấy không dung túng chuyện tôi hôn cậu ấy, tôi sẽ chẳng bị kích khởi mà quan hệ với cậu ấy.

“Không đúng ư?” Thẩm Mặc vận áo, vận quần lại, quay đầu hiền hòa bảo tôi, “Tớ tin cậu làm chuyện này bởi sự nhờ vả của Tồn Viễn.”

Trời đất chứng giám, tôi trần truồng đứng im, lòng hốt hoảng, nếu không phải Thẩm Mặc đưa tay kéo tôi, suýt tạo nĩa là tôi ngã chống vó trong phòng tắm mất.

“Cậu... Nghĩa là sao... Mẹ, cậu ta không có nhờ tớ chuyện này.” Tôi nói dẫn theo ý bực dọc, có một cảm giác không sao tả nổi.

“Thế thì anh ấy nhờ cậu chuyện gì?” Ngờ ngợ Thẩm Mặc thật bình tĩnh, không trộn quá nhiều xúc cảm gì cả.

Y như biết bao năm qua, tôi chịu thua sự bình tĩnh này của Thẩm Mặc, đành phải lắp bắp kể hết câu chuyện giữa tôi và Triệu Tồn Viễn.

“À, vậy là anh ấy muốn gửi cho cái tạp chí kia ư?” Thẩm Mặc hỏi.

Tôi cà lăm, “Cậu muốn đi hỏi lộ cho tạp chí đó?”

“Không, tớ sợ anh ấy quên mất, để tớ gửi giùm anh ấy vậy.”

Tôi há hốc mồm, không tài nào tin nổi ngó chòng chọc Thẩm Mặc điềm điềm, cậu ấy ôn hòa nói tiếp, “Quen rồi, toàn phải làm hộ mấy việc con con cho anh ấy, trí nhớ anh ấy tồi lắm, thế nên lúc nào cũng phải nhớ thay anh ấy mấy cái chuyện vặt vãnh.” Thấy tôi hóa đá, Thẩm Mặc bảo, “Gọi giúp tớ anh chụp ảnh phía đối diện vào đây được không?”

Thằng chụp ảnh sau khi được gọi có vẻ nhiệt tình, một tí tẹo cũng không hề kinh ngạc, xem chừng hẳn tưởng hai bọn tôi cố tình chơi cách thức rình rập để chụp lại ảnh nóng, cứ liên tục khen bọn tôi sáng tạo.

Công nhận đời lắm biến thái, nhưng biến thái đến nỗi có ý tưởng sáng tạo này thì chẳng nhiều lắm đâu, tôi chỉ đành yên lặng nhận ánh mắt tán dương từ hắn.

Tôi thề là thằng cha chụp ảnh này đúng là một thằng chuyên nghiệp, ảnh chụp xong được bày ra trước mặt bọn tôi. Ảnh chụp quả thực kích tình, một phần nguyên nhân là do tôi với Thẩm Mặc kích tình thật, còn mặt khác là do nghĩ bọn tôi sáng tạo nên thằng chụp ảnh cũng kích tình mà chụp theo.

Tôi thẳng thắn thanh toán tiền, thằng chụp ảnh còn nhai đi nhai lại dặn về sau có muốn hợp tác nữa thì nhớ phải đi tìm hắn, hắn sẽ cho bọn tôi cái giá ưu đãi nhất.

“Dù quay phim hay chụp ảnh, tôi thành thạo hết.” Hắn liên hồi tự tán dương, tôi chỉ ừ ừ cho có rồi tiễn phút hắn đi cho nhẹ nợ.

Thẩm Mặc ngồi trên sofa xem ảnh, ánh mắt thật làm tôi nghĩ cậu ấy đang xem ảnh chụp X quang. Cậu ấy không đưa tôi tấm nào làm kỷ niệm, tôi cũng chỉ có thể làm bộ quên đi đồng ảnh đấy là do tôi trả tiền. Tôi trở nên nơm nớp, mấy ngày liền tót ra tạp chí miễn phí treo trên tường bệnh viện để xem, hầu hết chỗ đó đều chỉ là quảng cáo.

Kích cỡ phân thân lẫn ngực ngiêng phát triển ở đây đều được bàn luận đầy tính chuyên nghiệp, toàn những nội dung tôi cực kỳ ưa xem giờ lại rất nhanh pass tuốt lướt. Tôi đang lo lắng phấp phỏng, tâm trí đâu ra mà đi nghiên ngẫm cái mớ kia nữa, dù sao làm một trong những nhân vật nam của ảnh nóng, tâm tình có bị thế nào cũng dễ hiểu.

Mấy ngày sau đương lúc tôi đã quên tiết đi, đột nhiên nhận được điện thoại từ Anna, cô nàng kêu toáng cứ như sợ tôi ở đầu dây bên kia ngẩn ngơ, “Anh đã xem tuần san gần đây chưa?”

“Hử? Báo gì vậy? Tôi có bao giờ xem mấy thứ tầm xàm kiểu đó đâu!”

“Chời! Đi mua ngay một quyển đi, đảm bảo anh shock chết!”

“Đẳng cuối cùng cũng chịu chấp nhận đi theo con đường tư bản chủ nghĩa ư?”

“Đẳng gì mà Đẳng, toàn hách dịch quan chức hủ bại!”

“Tôi chẳng nghĩ ra nổi tin gì có thể làm tôi bị shock chứ!” Tôi bắt đầu thích thú.

“Tại vì... có liên quan đến anh đó!” Anna ra vẻ bí ẩn móc sự hứng thú của tôi lên.

“Liên quan đến tôi...” Tôi mơ màng thì thào, bất chợt lóe trong đầu một phát, ký ức ùn ùn khuấy động, bỗng nhiên nhớ lại số ảnh kia, tôi cuống quýt tắt di động, ba chân bốn cẳng chạy ra huyền quan[3], đi vội đi vàng giầy rồi lao tới cửa hàng tiện lợi gần nhất mua tuần san.

Bìa báo tổ chẳng một dòng to oành: “Sự kiện tình ái mới, lộ ảnh nóng đồng tính của bác sĩ ngoại khoa Thẩm Mặc thuộc St Mary”, lòng tôi hoảng loạn run lấy bấy lật loạn lên, cuối cùng cũng tìm thấy bài báo, đó là ảnh tôi đưa lưng về phía máy ảnh, đôi chân trần của Thẩm Mặc vắt trên lưng tôi, cậu ấy giương tay, vừa vận khuôn mặt bị lọt vào ống kính.

Tuy ảnh chỉ chụp thấy cái lưng trần của tôi, hơn nữa lại còn biên tập mỹ thuật lại rất cẩn thận đánh một dòng đề trên lưng tôi nữa, tôi vẫn chảy mồ hôi lạnh đầm đìa.

Chả lẽ Anna chỉ bằng một cái lưng trần mà đã nhận ra tôi nổi sao?

Như thể hiểu được nghi vấn trong lòng tôi, di động Anna lại gọi.

“Sao hả, đọc chưa, đó chẳng phải anh bạn Thẩm Mặc của anh đó ư? Chắc chắc hóa ra anh chàng là Gay à, không ngờ đó, thế mà hồi đấy anh còn định giới thiệu cho tôi làm bạn trai?”

Tôi thở hắt, uể oải bảo, “Không ngờ, quả là... không thể ngờ được!”

Ai ngờ nổi, tôi nguyên tưởng rằng Thẩm Mặc chỉ cười cười nói nói thế rồi thôi, tuy rằng tôi chưa bao giờ ngộ nhận rằng cậu ấy là một người khoái đùa cợt, song chuyện này là nghiêm trọng cùng cực, mà Thẩm Mặc thì lại là người che giấu cuộc sống riêng tư rất ồ.

Chuyện này chẳng còn là nội bộ nữa, chỉ e toàn thể dân chúng đều biết cái vị bác sĩ St Mary luôn luôn cười hiền nọ là Gay rồi, nó sẽ hủy diệt hết thủy của Thẩm Mặc, tiền đồ của cậu ấy, hình tượng của cậu ấy, cuộc sống của cậu ấy.

Dẫu bạn có cho tôi mượn thêm mười cái đầu, tôi cũng bó tay chịu chết lý do Thẩm Mặc phải làm thế là gì.

Triệu Tồn Viễn lẽ tất nhiên cũng không biết, ánh mắt cậu ta nhìn tôi cứ như muốn ăn tươi nuốt sống tôi, kể cả khi mặt mũi đang xanh mét, cậu ta vẫn là một thằng đẹp trai không dễ bị khủng hoảng.

“Không phải ý tứ đâu.” Tôi cười khổ giải thích.

Nếu không nhờ điều hòa trong phòng pha trà, khéo tôi đây bị đổ mồ hôi như mưa dưới cái nhìn ác liệt kia được mắt.

Triệu Tồn Viễn dường như không có tâm tình gì mà nghe biện giải, cậu ta cười lạnh, “Cậu chó có làm tưởng rằng phá hủy Thẩm Mặc, cậu ấy sẽ ở bên một thằng ma cà bông[4] như cậu!”

Ồ? Triệu Tồn Viễn dùng từ ma cà bông á, xem ra đây là kết quả văn hóa nhận được sau hồi nghiên cứu y học Thượng Hải độ rầy của cậu ta đây.

“Không can hệ gì đến cậu ấy!” Từ phía sau tôi truyền đến một giọng nói hiền hòa.

Thẩm Mặc đứng sau chúng tôi, hai tay cầm trong túi quần, biểu cảm vẫn điềm nhiên không thay đổi gì như quá khứ.

“Ảnh là do em gửi!”

“Em!” Triệu Tồn Viễn há lớn mồm, làm cho tôi thật hối hận cơ sao ban nãy không làm một tá trứng luộc trong nước trà[5] luôn đi.

“Em... Vì sao em phải làm như thế?”

“Anh cũng biết mà, vô luận anh muốn làm gì, em đều luôn dốc lòng trợ giúp anh, cho nên lần này cũng không ngoại lệ.” Ngữ điệu Thẩm Mặc bình thản, nụ cười vẫn ung dung.

Còn Triệu Tồn Viễn trước mặt tôi lại đổi sắc, mặt cậu ta trách bệch, môi miệng run rẩy, thật lâu sau mới thốt ra, “Mặc, em giận à...”

“Anh rõ là em sẽ không bao giận anh mà.” Thẩm Mặc lấy một cốc trà xanh, cậu ấy vĩnh viễn chỉ uống trà xanh, bởi thế tôi không ngạc nhiên gì cả. Cậu ấy nhìn lá trà bông bênh trên mặt nước, chỉ vồn vện nói, “Em chỉ là... Mệt mỏi quá.” Cậu ấy mỉm cười, “Cứ phải giải thích đi giải thích lại với người khác, em cũng sẽ bị thương, như ấy mệt mỏi lắm.”

“Nên, nên... Nên em...” Triệu Tồn Viễn nói lấp trong mồm, ngôn từ lộn xộn, cậu ta kích động đến không còn là chính mình. Mắc sao trước kia cậu ta không có phát hiện ra, khi cậu ta và Thẩm Mặc nói lời giả từ, đâu phải chỉ có mỗi ấy vậy.

Tôi có chút lấy làm thương hại cậu ta, dấu sao bắt một anh chàng vốn đã quen sống sung sướng giờ lại đẩy cậu ta một đêm nghèo rớt đầu đường xó chợ thì cũng khó dễ cho cậu ta thật. Thẩm Mặc tựa như một giọt nước, dù Triệu Tồn Viễn là một tảng đá thì cũng đã sớm bị cậu ấy chảy mòn, mà hiện giờ giọt nước ấy đã mất, thế thì tảng đá, nó sẽ chỉ còn tro bụi lại một con tim trống rỗng mà thôi.

Thẩm Mặc đi rồi, trà xanh mới uống một hớp để trên mặt bàn, làm người ta nghĩ sai rằng cậu ấy chỉ đi làm việc chút thôi rồi sẽ lại quay lại ấy mà. Chỉ là chúng ta đều biết, trên đời này có một kiểu người, bạn bỏ lỡ một lần, đồng nghĩa bạn đã bỏ lỡ cả một đời.

Trùng hợp sao Thẩm Mặc chính là dạng người như thế.

Ngày Thẩm Mặc bay khỏi thành phố, tôi đi tiễn cậu ấy, lúc ấy đã sang tháng mười rồi, trời dần trở lạnh, ngày đưa tiễn cậu cũng đúng dịp vừa mưa một trận xong, thời tiết càng thêm rét buốt.

Thẩm Mặc mặc một chiếc áo T-shirt dài tay, tóc cắt đầu đinh, thực hợp với người có khuôn mặt nhỏ nhắn như Thẩm Mặc, nhìn qua thì cũng đẹp trai gọn, trông năng động hơn nhiều.

“Tớ xin lỗi!” Thời điểm Thẩm Mặc đi vào, tôi thu hết dũng khí nói ra một câu.

Đành rằng tôi chỉ là muốn tốt cho Thẩm Mặc, song phản bội bạn bè vẫn là sự thật.

“Không cần xin lỗi đâu! Đức Long, tớ không phải Gia Duy, tớ đã trừng phạt cậu rồi, vậy nên tớ không giận cậu. Bọn mình vẫn là bạn bè.” Nói đoạn, Thẩm Mặc mang theo hành lý biến mất trên con đường đi lên máy bay.

Mãi mãi khiến cho người dư âm chính là Thẩm Mặc, làm cho người ta nghĩ mãi mãi cũng sẽ không đi vào tuyệt cảnh cùng cậu ấy cũng chính là Thẩm Mặc. Thế nhưng có một ngày, cậu ấy đột nhiên xoay người rời đi, trước đó hoàn toàn chẳng hề có báo trước gì hết, sẽ không có cái tin nhắn nào gửi đến, nhắc nhở rằng: “Tài khoản thuê bao của bạn đã về 0, xin hãy nạp thêm tiền vào tài khoản.”

Chú thích:

1. Thẩm Mặc = trầm mặc = yên lặng
2. Hà Lan, Bỉ và bang Cali (Mỹ) đều là những nơi đã chấp nhận hôn nhân đồng tính.
3. Huyền quan là khu vực nghỉ được tính từ cửa chính vào phòng khách. Kiểu như thế này:
4. Ma cà bông

Tiếng địa phương miền Nam Trung Quốc, vốn là từ ngữ của Thượng Hải, sau thông dụng ra các tỉnh thành miền Nam. Nhờ các tác giả văn học mà ngày nay nó được sử dụng như một từ phổ thông.

Ma cà bông chỉ những dân lang thang không công ăn việc làm phải đi ăn xin hoặc trộm cướp, họ thường rất gầy ốm, ăn mặc rách rưới.

5. Trứng luộc trong nước trà: Dùng muối or gì đó đập nhẹ vỏ trứng. Trong quá trình luộc trứng cho thêm lá trà, trứng sẽ có màu nâu và khi chín vỏ trứng sẽ có những lớp hoa văn rất đẹp.

8. Chương 8: Thiên Màu Tím

CHƯƠNG 8: THIÊN MÀU TÍM

Tôi phải nói là, Phùng Đức Long đúng là một gã sao chổi, sự thành thì hiếm hoi mà sự bại thì ê chề.

Suốt cả ngày hần gào khóc vì Lý Gia Duy, giờ còn moi đâu thêm cả một Triệu Tồn Viễn chuyên trị đêm hôm gọi điện đến gào khóc.

Lại còn Giản Thanh, cái sự xuất quỷ nhập thần của nó tôi thực bội phục tới cực điểm.

Một ngày hai mươi bốn tiếng đồng hồ, nó đều có khả năng xuất hiện mọi lúc mọi nơi, khi thì là học sinh cao trung thanh thuần, xuất hiện tám giờ sáng, khi thì là quý công tử trẻ trung lịch thiệp, xuất hiện tám giờ tối. Nhưng kỳ diệu nhất, nó còn có thể đóng giả thành mỹ thiếu niên mất trí nhớ đi lạc đường, vào nhầm hang sói, xuất hiện mười hai giờ đêm.

Dĩ nhiên vai sói toàn là do tôi đóng.

Tôi phải nói là, Giản Thanh thực sự thích chơi trò bị người cưỡng ***.

Chưa bao giờ tôi đoán ra nổi vai diễn ái tình kế tiếp của Giản Thanh là gì, điều duy nhất tôi dám khẳng định đó chính là nó chắc chắn sẽ rất rất high.

Liên tiếp mấy tối tôi bị chúng nó làm cho mất ngủ, lảo lộn thao thức mãi trên giường, thế rồi mở tủ lạnh, trong tủ rỗng tuếch.

Từ hồi lần trước đi cửa hàng tiện lợi tình cờ đụng phải Giản Thanh (tôi vẫn không cho rằng là nó đặc biệt đợi chờ tôi đâu), tôi chưa có ra cửa hàng nữa. Vậy nên tôi bèn đi giày quyết định sang bên đó mua mấy thứ về, bia, thuốc lá, hoặc là cả bao cao su.

Còn chưa đến cửa hàng, đã thấy Phùng Đức Long đang xô vào Lý Gia Duy!

Mẹ kiếp, cửa hàng tiện lợi quả nhiên là một trong những địa điểm tập trung nhiều kích động nhất mà.

Lý Gia Duy phỏng chừng uống rượu, Phùng Đức Long cẩn thận dìu cậu ta, thô thiển nhìn chăm chăm vào gương mặt đẹp dễ nọ

Tôi phải nói là, Lý Gia quả tình gọi cảm quá đi mất, nước da màu mặt trơn nhẵn, môi không tính là mỏng mà mang hình hài đầy đặn, khiến người vừa thấy liền sản sinh một cảm giác muốn được kiss cậu ta ngay tắp lự.

Đến cả dáng người cũng đẹp nữa, không cao lớn quá nhưng cũng không nhỏ bé yếu đuối, là dáng dấp dong dong thuộc về thành phần trí thức văn phòng, đặc biệt cái miệng vênh vênh, thật làm người ta trời cơn xúc động được lập tức lột quần cậu ta ra.

Giả như tôi là Giản Duy, tôi cũng sẽ không bỏ lỡ cơ hội.

Tôi theo chân họ về nhà, Phùng Đức Long bưng nước rồi lại khăn mặt, mặt mày đúng kiểu chân chó[1].

Lý Gia Duy hình như say túy lúy luôn rồi, cậu ta nằm trên ghế sofa nhà bọn tôi, để kệ Phùng Đức Long hết dút nước cho rồi lại lau mặt giùm.

Tôi chỉnh đèn tối đi cho họ, có vậy mới dễ ra tay hơn.

“Tôi... yêu cậu, Gia Duy.” Quá nửa đêm, trời cũng gần hưng hửng sáng, Phùng Đức Long sau cuối cũng có đủ dũng khí để mở màn cho cuộc ái tình.

“Em biết... Em biết... Giản Duy.”

“...” Tôi mấp máy môi, đáng buồn thật, cảm giác mất mình râm râm ướt, thế là bèn về phòng ngủ.

Sắp sáng tới nơi, sự hưng phấn tâm sáng sớm của đàn ông luôn trở đến đúng giờ.

Tôi vượt qua phân thân góc góc đỉnh, thầm nghĩ hôm nay chơi ai thì tốt, suy nghĩ không khỏi trôi đến Giản Thanh.

Giữa bao nhiêu người tôi từng chơi qua, đương nhiên phải liệt kê tới Giản Thanh, mặt mũi xinh đẹp, da trắng, đầu ngực chớm kích thích tí là đã đỏ thắm cả lên, hết như hai quả trái cấm khó dẫn lòng cho nổi.

Mà quan trọng nhất là Giản Thanh cực kỳ thưởng thụ tình ái, cao trào như nào mãnh khỏe ra sao, lại còn kêu rên lớn tiếng hết sức phóng túng, tuyệt nhiên chẳng giống quý công tử lầy lẫm đằm đằm, buông thả hơn so với bất cứ ai.

Có điều suốt một tháng nay, đối tượng quan hệ giả tưởng trong tôi sáng nào cũng là Giản Thanh, dạng gì tôi cũng nghĩ đến rồi, tương đối là khó còn hiệu quả say mê cho được nữa.

Tôi lại nghĩ, chi bằng chơi xù Phùng Đức Long đi.

Phùng Đức Long, một thằng già mới chạm đến ngưỡng cửa của độ tuổi ba mươi, mặt mày xấu xí, khoái đeo kính râm, ngày thì ngủ hể đến đêm thì chui ra, quanh năm mặc quần lót đi ngủ. Hắn ưa mấy cái truyện hài đồi trụy, ngoại trừ chat chit trên MSN thì rất hiếm hoi tán gẫu với ai, sở hữu một căn hộ vẫn còn chưa xây dựng hoàn thiện trị giá tám trăm nghìn, tướng mạo bỉ ổi, nhất gan ngại lời thôi.

Tôi mở cửa, lôi Phùng Đức Long bên ngoài đang ngấm lén Lý Gia Duy vào phòng.

“Tính làm gì đấy hả?” Kính của Phùng Đức Long bị trễ xuống đỉnh mũi, hắn dề thấp giọng hỏi.

“Chơi mày!” Tôi quăng hắn lên giường, dè chẹt đùi của thằng cha đáng khinh.

“Mày động rò quái gì thế!” Phùng Đức Long giãy giụa muốn đứng dậy, tôi xoa nắn phân thân hắn cách qua lớp quần, chưa được mấy phát hắn đã xụi lơ, mồm lẫu bẫu, “Tao thèm vào lên giường với cái loại sữa ống nước như mày.”

Ngón trở tôi để mặt sau của hắn, “Mày cũng biết tao là thợ sữa ống nước đấy à, hửm?” Rồi cách lớp quần chui ngón trở vào bên trong hắn, Phùng Đức Long vuột ra mấy tiếng ừ hử lớn hơn, uốn qua ẹo lại miết trên drap giường tôi.

Nhìn sắc mặt đỏ lựng của hắn, tôi cười khẩy, “Có biết tao là quý tộc chuyên nghiệp không?”

Quần lót Phùng Đức Long đã bị tụt xuống tận mắt cá chân, chưa gì đã gấp đến độ nín không được phải tự mình làm, nhìn không ra người ngợm hèn hạ như hắn mà phân thân cũng không có nhỏ đâu à nha.

Hắn vươn tay cầm lấy cái thứ vênh vút kia, cao thấp xoa nắn, sướng đến nổi cả chân cũng cong veo.

Phùng Đức Long nhắm mắt lại, miệng ừm ừ, “A, cưng, để tao cởi quần Tây cho mày nào, mày để trần thân dưới là được. Tay tao sờ vào bên dưới của mày, mày cũng cứng mà, xem ra cưng rõ ràng cũng đang đói khát giống tao ha. Chớ vội, tao kéo khóa này, nghe thấy âm thanh đấy không, giờ thì tay tao mò vào này, không muốn làm cũng không được, nằm sấp lên bàn đi... Ừ, tách hai chân ra, tao thích mày như thế lắm, mông nhếch lên cao tí nữa, cao thêm tí nữa... Rồi, giờ mới có mỗi ngón tay tao mà mày đã không tiêu hóa được rồi sao, đừng thế chứ... Có cảm giác này, lắc lư gì dữ dội vậy, mày thật đúng đắn cảm quá... Thành toàn cho mày, tao vào đây... Vào này... Phê... chết! Mẹ nó sướng thế, một ngày được chơi mày có một lần như này sao đủ!”

“Cố liếm đi, ngậm nó đi... Ngẩng đầu lên, cho tao nhìn mắt mày nào, a, tao thích cái biểu tình vô tội này của mày lắm, nó làm tao muốn chơi mày một vạn lần nữa, lại một vạn lần nữa... Mày giỏi thật, ngậm hết rồi... Đừng cúi, tao muốn được nhìn tường tận biểu cảm của mày... Thích chưa, đừng quên miệng mày nhé, mày được phép dùng đưa người mà, cưng, như thế mày vừa có thể thủ *** vừa có thể khẩu giao cho tao... Đúng, đúng, a a a, cố sức dùng đưa đi, cố sức... cố sức, a... Mày mạnh quá, mày quả là mạnh quá...”

“Cưng, tao thích dáng vẻ trần trụi thân dưới đầy *** tiện của mày, lại lại lên đây ngồi đi... Nếu mày không muốn tao làm bắn quần áo mày, mày biết tính nhẫn nại của tao không được tốt mà, đừng nên ép tao chơi mày trên bàn chứ, như thế thì toàn bộ văn phòng đều biết một ngày mày bị tao làm cho mấy lần đó... Ừ, đúng rồi, thả lỏng, chậm chậm ngồi xuống nào, ôm cổ tao, cử động lên xuống người mày đi... Chân chống trên ghế tao ấy... A, mày thật sự là có khiếu bị thao trời sinh, còn dám nói mày không phải Gay nữa không... A, trông thấy cơ thể mày rồi, bên dưới cao ngất như thế, là do tao đang đâm vào đàng sau mày đó ư...”

Tay tôi xoa nắn càng lúc càng nhanh, hưng phấn truyền lên từ thân dưới tựa như cây roi đang quất khắp thân tôi túi bụi, mang theo thứ khoái cảm gay gắt, dịch thể lỏng rẩy phun tóa ra, chảy xuống theo ngón tay tôi.

Tôi mở mắt, nhìn thấy tấm gương ốp trên trần nhà, Phùng Đức Long đang cùng tôi mặt đối mặt, trong tay hắn hăng còn nắm phân thân chính mình nằm chênh ềnh trên chiếc giường lớn Natuzzi trị giá hai trăm nghìn, thứ dịch nhầy trắng nhờ len theo kẽ hở ngón tay từ từ trườn xuống tấm đệm trị giá năm mươi nghìn.

Mỗi một sáng sớm, tại cái thời điểm không phân rõ ràng ranh giới là đêm hay là ngày ấy, tôi vừa là thợ sữa ống nước vừa là Phùng Đức Long.

. /.

Chú thích:

1. Chân chó:

Thực ra từ “chân chó” tiếng lóng có rất nhiều nghĩa, nhưng xét theo văn cảnh thì chân chó ở đây được hiểu theo nghĩa của phương ngữ Miền Nam, ý chỉ sự a dua nịnh hót, lấy lòng.

HOÀN

9. Chương 9: Hậu Ký

CHƯƠNG 9: HẬU KÝ

Hê lô mọi người ~ hy vọng mọi người sau khi đọc hết cuốn sách này đừng bị Lưu Hương dọa nhé, hy vọng mọi người sẽ chấp nhận được cuốn tiểu thuyết *** kỳ quái này:)

Đại ý tiểu thuyết kể về một ông chủ tục tằn mang nhân cách phân liệt.

Bản thể của hắn là Phùng Đức Long, một thằng già mới chạm đến ngưỡng cửa của độ tuổi ba mươi, mặt mày xấu xí, khoai đeo kính râm, ngày thì ngủ hể đến đêm thì chui ra, quanh năm mặc quần lót đi ngủ. Hắn ưa mấy cái truyện hài đôi trụ, ngoại trừ chat chit trên MSN thì rất hiếm hoi tán gẫu với ai, sở hữu một căn hộ vẫn còn chưa xây dựng hoàn thiện trị giá tám trăm nghìn, tướng mạo bỉ ổi, nhất gan ngại lời thôi.

Một tính cách phân liệt tách rời khác của hắn, chính là thợ sửa ống nước lớn gan, lấy *** làm nhân sinh.

Rất nhiều người đọc màu trắng thì thấy mù mờ, bởi vì nó dường như chẳng liên quan gì với toàn bộ truyện. Thì đúng rồi, sự thật là thế mà. Màu trắng không liên quan gì đến khung dựng của tiểu thuyết hết, vừa vặn là nó đồng phong cách mà thôi:)

Cuộc đời mỗi chúng ta ít nhiều cũng sẽ từng gặp một Phùng Đức Long ngại ngần, yêu thầm một ai đó hay một cái gì đó nhưng lại không thể kìm nén được nhiệt ái với nó, tốt cùng cũng vẫn không thể buông tay hoặc là dứt bỏ.

Càng thâm hơn, vì cuộc sống, có đôi khi chúng ta còn buộc lòng phải trợ giúp một thể lực lớn mạnh hơn đi cường bức niềm yêu thương của mình, sau đó mới thừa nhận trên đời này, những lời hứa hẹn đẹp đẽ nhất và cả những thanh thuần tình khôi nhất cũng không thể tồn tại vĩnh hằng được đâu.

Nhịp sống bức bối bức diên con người ta, sẽ có lúc ước ao mình có được một phân thân, nó sẽ thay mình căng căng cáo cáo bên ngoài, muốn làm gì thì làm thế này mà mình thì được bình yên, hoàn toàn không cần gánh chịu hậu quả tuần hoàn mà phân thân nó gây ra.

Cái phân thân này thật giống như là đôi giày da của linh mục, giống mũ đội đầu của bà Lâm, giống thợ sửa ống nước của Phùng Đức Long, thậm chí giống như cả ID bút danh Triệt Dạ Lưu Hương viết ra quyển tiểu thuyết *** này của tôi, tất cả chúng đều là mặt nạ của nhân cách phân liệt đi ra ngoài đời, làm cho người ta ảo giác rằng mình đã an toàn, chỉ cần đeo lớp mặt nạ ấy lên là có thể tự do bày ra một buổi party không cần che đậy, mở mang tầm mắt:))

Hồi trước tôi cũng có đọc mấy quyển tiểu thuyết ***, đơn cử như là ‘La Philosophie dans le boudoir’, ‘Les crimes de l’amour’ của Sade, sau đó là ‘Lady Chatterly’s Lover’, Trung Quốc thì có ‘Nhục bồ đoàn’, ‘Đăng tâm hòa thượng’ (dĩ nhiên tôi cũng có đọc những tiểu thuyết khác còn *** đăng hơn thế XDDD, nhưng mà chỉ có nhớ được kiểu *** đăng của chúng chứ không có nhớ nội dung *** đăng của chúng, thế nên tên cũng chịu chẳng nhớ nổi đâu.)

Tôi luôn tò mò vì sao mà nhiều người thích tiểu thuyết *** như vậy, thích cái thể loại này, hầu hết loại tiểu thuyết này đều rất trơ (à Chatterly thì ngoại lệ), nội dung cốt lõi thì nghèo nàn.

Thứ cảm giác ấy chắc chờ sau khi tôi viết xong thì mới mình bạch được phần nào, nói kiểu vậy, thật giống như đọc mà không cần thông qua não, gần như chỉ cần một loại cảm quan hưởng ứng theo bản năng, vì là thả mình theo trôi nổi của bản năng, thế nên tự do vô cùng:))

Điều cuối cùng, cảm ơn mọi người đã ủng hộ, mong rằng hậu ký này có thể giúp ích cho mọi người trong việc tiêu hóa món văn chương quái lạ này nhé.

Rất vui được cùng mọi người chia sẻ khoảng thời gian tự do ấy.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cau-vong-loang>